

Giới thiệu Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!

Truyện Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!! của tác giả Huyết Hồ Điệp nói về Âu Từ Tuyết, một nữ sinh cấp ba xinh đẹp, giỏi giang, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Hôm nay vừa mới được hotboy trong trường tỏ tình, không ngờ vì quá vui vẻ, vấp phải chân bàn té ngã rồi xuyên không vào cuốn truyện mới đọc tối qua. Nhưng xuyên thì cũng thôi đi, vì sao không xuyên vào nữ chính mà lại xuyên vào nữ phụ thê thảm nhất truyện. Không được, cô nhất định phải thay đổi a!!!

Nữ chính à, ta chỉ muốn an bình mà sống, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, vậy liền tốt rồi. Nhưng nếu người cứ cố tình gây sự, vậy ta đây liền không khách khí nữa. Đừng tưởng ta sẽ sợ người!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Bên trong một căn biệt thự rộng lớn, một cô gái khoảng tầm mười bảy, mười tám tuổi vẻ mặt đau khổ cố gắng nuốt hết cuốn tiểu thuyết ngôn tình trên tay. Cô gái này tên Âu Từ Tuyết, là học sinh trường quốc tế cấp ba nổi tiếng khắp nước, thành tích học tập xuất sắc, diện mạo xinh đẹp, là nữ thần của không ít nam sinh trong trường.

Âu Từ Tuyết hiện tại đang rất đau khổ. Không, phải nói là cực kì đau khổ mới đúng. Việc cô muốn làm nhất bây giờ chính là quăng cuốn truyện nhảm nhí này qua một bên và lăn ra ngủ, nhưng mà cô không dám a!!! Nếu cô dám không đọc hết cuốn truyện này mà đi ngủ thì ngày mai nhờ bạn thân sẽ lột da cô ra mất. Nghĩ đến đây, Âu Từ Tuyết không còn cách nào, cắn răng ngồi đọc tiếp. Dù sao đây cũng là tác phẩm đầu tay của bạn thân mình, vậy nên, dù muốn hay không, cô nhất định phải đọc.

Càng đọc, sắc mặt Âu Từ Tuyết càng trở nên đen sì, thực không hiểu con nhỏ này viết thứ quái gì trong này nữa. Nữ chính của người ta thì trong sáng, xinh đẹp, thuần khiết, thiện lương, nữ chính của nó lại tàn nhẫn, độc ác, mưu mô, xảo trá, thích giả dạng bạch liên hoa ngây thơ yếu đuối, đọc thật muốn ói. Cô tức tối nhắc điện thoại gọi cho con nhỏ vô lương tâm nào đó hỏi lí do, câu trả lời của nó thật khiến cô tức chết.

Thì ra con nhỏ này đọc truyện có nữ chính hoàn hảo như thiên sứ mãi liền thấy chán nên mới viết ra truyện này. Cũng may nó cũng không quá ngu ngốc, đem quá khứ của nữ chính làm cho lâm li bi đát để giải thích cho tính cách sau này của cô ta. Có lẽ tình tiết này sẽ lừa được vài tên ngốc nào đó cảm thấy tội cho nữ chính, nhưng tất nhiên, trong đó không có cô.

Thật vất vả đọc xong cuốn truyện máu chó này, Âu Từ Tuyết lập tức lăn lên giường ngủ thẳng. Trước khi ngủ còn nghĩ, ngày mai lên trường phải mắng con nhỏ này một trận nhớ đời.

Sáng hôm sau, Âu từ Tuyết rốt cuộc được thỏa ý nguyện, đem nhờ bạn thân ra mắng cho một hồi, sau đó nằm dài xuống bàn, cảm giác thật là dễ chịu. Đúng lúc này, đám bạn xung quanh chợt ò lên khiến cô mở mắt. Ở ngoài cửa lớp, chàng hotboy của trường đang cầm một bó hồng đắm đuối nhìn cô, khuôn mặt đỏ ửng, ngượng ngùng nói:

- Từ Tuyết, làm bạn gái của mình nhé.

Âu Từ Tuyết hai mắt sáng rực, vạn phần kích động. Cuối cùng cô cũng đã thoát khỏi kiếp cô đơn rồi. Định đứng dậy lao ra ôm lấy anh ta, tặng cho anh ta một nụ hôn thay lời đồng ý, không ngờ vì quá kích động mà vấp phải chân bàn, té ngã, đầu đập xuống cạnh bàn, lâm vào hôn mê. Trước khi mất đi ý thức, đầu Âu Từ Tuyết xuất hiện đúng một câu: “Con mẹ nó, thật xui xẻo mà!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Tại phòng Vip số 1 bệnh viện lớn nhất thành phố X, một cô gái tầm mười bảy, mười tám tuổi, khuôn mặt tái nhợt nằm yên trên giường bệnh. Cô gái này có khuôn mặt rất xinh đẹp. Làn da trắng mịn không chút tí vết, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi trái tim phớt hồng, lông mi cong vút, lông mày lá liễu, mái tóc đen dài mềm mại như tơ.

Đột nhiên, lông mi cô gái khẽ run rẩy. Cô mở mắt, đôi mắt màu đen thâm thúy, trong veo mà sâu thẳm. Ánh mắt cô lúc đầu có điểm mơ màng, nhưng rất

nhanh liền trở nên tỉnh táo. Một cơn đau đầu bỗng ập đến, một đoàn kí ức xa lạ không ngừng xuất hiện trong đầu. Cô gái nhắm nghiền hai mắt để tập trung tiêu hoá những thứ vừa rồi. Khoảng mười lăm phút sau, hai mắt cô rốt cuộc mở ra, ánh mắt lạnh tỉnh đến đáng sợ. Cô gái này không ai khác chính là Âu Từ Tuyệt.

Âu Từ Tuyệt khẽ nhếch môi, một cú ngã, không chỉ khiến toàn bộ kí ức trước năm mười lăm tuổi hoàn toàn nhớ lại mà còn đem cô xuyên vào cuốn truyện máu chó mới đọc tối qua. Hai từ “xui xẻo” đúng là chưa bao giờ từ bỏ cô nhỉ?

Âu Từ Tuyệt trước năm mười lăm tuổi là một sát thủ khét tiếng trong giới hắc đạo, xinh đẹp vạn phần, nhưng cũng vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn. Năm mười lăm tuổi cô vì gặp phải tai nạn máy bay mà mất trí nhớ, trở thành một nữ sinh bình thường.

Bởi vì từng làm sát thủ nên tâm trí của cô tương đối vững vàng, đối với việc bản thân bị xuyên đến đây cũng không có chút ngạc nhiên hay sợ hãi nào. Cô nằm trên giường chuyên tâm nhớ lại những tình tiết đã đọc trong truyện, đồng thời suy nghĩ cho cuộc sống sau này của mình. Thân thể cô xuyên vào là nữ phụ trong cuốn truyện cô đọc tối qua, trùng tên với cô, cũng là Âu Từ Tuyệt. Nữ phụ này thân phận không tồi, là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Âu thị nổi tiếng thế giới, rất được sủng ái. Bởi vì vị hôn phu là Hàn Thiên Dật bị nữ chính quyến rũ mà nhất nhất chống lại nữ chính. Cuối cùng rơi vào tầng tầng chạm bẩy của nữ chính, bị người người phi nhổ, không chịu nổi mà tự vẫn.

Âu Từ Tuyệt tặc lưỡi, cảm thấy cô nữ phụ này thật đáng thương. Bất quá nếu cô đã nhập vào thân thể này thì tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra. Nữ chính cũng được, nam chính cũng được. Đến một người lừa dối một người. Cuộc sống của cô không ai có thể can thiệp.

Suy nghĩ tốt cho tương lai, Âu Từ Tuyệt mới cảm thấy mĩ mãn, ngồi dậy rời khỏi giường bệnh, thử hoạt động tay chân. Hoàn hảo, cả cường độ thân thể, sức mạnh thân thể, độ nhạy bén, linh hoạt đều theo cô đến đây. Âu Từ Tuyệt khẽ cười nhếch môi cười nghiền ngẫm. Nữ chính à, tốt nhất ngươi đừng có tính kế ta, bằng không ta cũng không biết bản thân sẽ làm ra việc gì đâu. Cả nam chính nữa, nếu thật chọc tới ta, ta cũng không ngại khiến ngươi đoạn tử tuyệt tôn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, Âu Từ Tuyệt không do dự phóng thẳng lên giường, giả vờ như chưa tỉnh lại. Hai tai tập trung lắng nghe. Nghe tiếng bước chân hình như là của nhiều người, hơn nữa dường như rất gấp gáp.

Rầm!!!

Cánh cửa bị đập phẳng một cách không thương tiếc. Âu Từ Tuyệt cảm thấy mình bị một nam nhân ôm chặt. Nam nhân kia oà lên khóc hu hu:

-Oa oa oa. Tiểu Tuyệt, mau mở mắt ra nhìn anh hai đi. Anh hai xin em mà, mở mắt ra đi.

Âu Từ Tuyệt đang nằm khoé miệng không nhìn được cơ giật vài cái. Cô đã chết đâu, khóc lóc thương tâm như thế làm gì? Sau đó, cô nghe thấy một giọng nam khác, có vẻ già dặn hơn, dường như rất phần nộ.

-Đều tại tên tiểu tử khôn khiếp nhà họ Hàn kia. Lần này nếu Tuyệt nhi có mệnh hệ gì ta nhất định bắt nó chôn cùng!!!

Âu Từ Tuyệt rốt cuộc đoán ra, hai người này tám chín phần chính là anh trai cùng ba của thân thể này. Bây giờ, họ cũng là ba và anh trai của cô rồi. Ông anh trai đang khóc lóc thảm thiết của cô sau khi nghe cha cô nói thì ngừng khóc hẳn. Mặc dù cô không nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được cả người ông anh này toả ra sát khí đáng sợ, thấp giọng gầm gừ:

-Hàn Thiên Dật, con sẽ khiến hán trả giá đắt vì việc này.

Âu Từ Tuyệt đối với vị anh trai mắc chứng cuồng em gái này thực sự rất hài lòng. Còn cả người ba kia nữa, đối với thân thể này sự quá tốt, quá chiều chuộng. Đối với một đứa từng bị cha mẹ ghê lạnh, thậm chí bị cha ruột đem bán cho tổ chức vì muốn có tiền hút thuốc phiện như cô thì thứ tình cảm này thật rất đáng quý. Cô âm thầm thề nhất định phải bảo vệ gia đình mới này thật tốt.

Nhắm tính thời gian, có lẽ cô cũng nên tỉnh dậy rồi. Âu Từ Tuyệt lòng mi khẽ run, chậm rãi mở mắt, vờ như rất mệt mỏi. Đập vào mắt cô là một khuôn mặt cực kì anh tuấn, hai mắt hồng hồng, nơi khoé còn vương lại chút nước mắt. Đây đích thị là ông anh trai Âu Từ Kỳ của cô rồi. Còn người đàn ông trung niên tuấn lãng kia có lẽ là ba cô rồi.

Âu Từ Kỳ thấy cô tỉnh lại thì vô cùng mừng rỡ, ôm chặt lấy cô khóc thêm một trận nữa. Ba cô đứng kia hai mắt đã phấp phấp, vội đến bên hỏi han:

-Tuyệt Nhi, con có sao không? Có thấy chỗ nào không khoẻ không?

Âu Từ Tuyệt mỉm cười nói:

- Ba, con không sao. Xin lỗi, khiến ba lo lắng rồi.

Sau đó lại quay sang phía Âu Từ Kỳ, đưa tay lên lau đi nước mắt không ngừng chảy dài kia.

-Anh hai, mau nín. Nam tử hán đại trượng phu thà đổ máu chứ không rơi lệ, câu này là chính anh nói đó nha.

Âu Từ Kỳ đỏ mặt xấu hổ, vội chùi sạch nước mắt. Lại bị Tiểu Tuyết an ủi, đúng là mặt mặt mà. Câu đó đúng là năm xưa anh đã nói, nhưng bản thân gần như cũng đã quên mất, không ngờ cô vẫn còn nhớ.

Âu Từ Tuyết bật cười nhìn anh trai mình lúng ta lúng túng, sau đó chậm rãi ngồi dậy, muốn rời khỏi giường. Âu Từ Kỳ lập tức lao tới ngăn lại, nói là cô chưa khỏe, phải nằm yên nghỉ ngơi. Ngay cả ba cô - Âu Thiên Lãnh - cũng nhất quyết bắt cô nằm xuống nghỉ ngơi. Thật sự là hết nói nổi hai người này luôn mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đứng Tường Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Loay hoay một hồi lâu, ba người Âu Từ Tuyết đã sắp xếp xong mọi chuyện. Âu Từ Tuyết khệ nệ vác vali ra khỏi phòng bệnh, dường như có chút chật vật. Thực ra cô cũng không thấy nó quá nặng, có điều lại quá to. Thật công kèn a!!! Âu Từ Kỳ trông thấy đau lòng em gái vừa khỏi ốm dậy vội đi qua cướp lấy vali, ân cần nói:

-Tiểu Tuyết, em vừa mới khỏe lại, đừng cố quá làm gì. Để anh hai xách cho.

Ba ba Âu Thiên Lãnh của cô cũng chen vào:

-Đúng đấy, để anh con vác cho. Nó là con trai, da dày thịt thô, vác nặng một chút cũng không sao đâu.

Âu Từ Kỳ sắc mặt đen thui như đất nồi. Âu Từ Tuyết lại không chút nề mặt, phá lên cười vui vẻ. Cảm giác có gia đình thật quá tốt. Xin lỗi nguyên chủ, nhưng gia đình này, hiện thuộc về tôi rồi. Cô yên tâm, tôi sẽ thay cô bảo vệ họ, coi như là món quà để cô an tâm lên thiên đường đi.

Âu gia một nhà ba người vừa đi vừa cười nói vô cùng vui vẻ, tiến thẳng đến nhà xe, leo lên xe đi thẳng về nhà. Xe chạy thật lâu, gần một tiếng sau mới dừng lại. Âu Từ Tuyết nhìn căn biệt thự rộng lớn trước mặt thật sự cảm khái không thôi. Quả nhiên đại gia chính là đại gia, kiếp trước cô có tích lũy cả đời chắc cũng không xây nổi căn biệt thự này.

Thấy con gái cung đứng đó ngây người ra, Âu Thiên Lãnh không nhịn được lo lắng hỏi:

-Tuyết nhi, con sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?

Âu Từ Tuyết cảm thấy ấm áp trong lòng, nhìn ông nhoàn miệng cười:

-Không sao đâu ba. Chỉ là mấy ngày liền không về nên con thấy có chút nhớ nhà thôi.

Ở kiếp trước, quá khứ của cô thật sự chẳng tốt đẹp gì. Một người ba nghiện thuốc phiện, cả ngày chỉ biết đánh đập mẹ con cô. Năm cô bốn tuổi, mẹ cô không chịu nổi liền bỏ đi theo người đàn ông khác, để mặc cô ở lại căn nhà lạnh lẽo đó. Mấy ngày sau, người ba tàn bạo của cô vì muốn có tiền hút thuốc liền đem cô đi bán cho tổ chức, để rồi cuối cùng cô bị biến thành một cỗ máy giết người tàn nhẫn lạnh lùng. May mắn sau khi mất trí nhớ, lại có được hai năm đi học, sống cạnh bạn bè, đem tình cảm thiếu thốn khi xưa bù đắp thêm vào, mới khiến cô của hiện nay cũng không quá lãnh huyết như lúc trước.

Bây giờ thì tốt rồi. Có một người ba, một người anh luôn hết mực yêu thương, cưng chiều mình, cô còn mong muốn cái gì hơn nữa đây. Nam nhân? Cô không cần, toàn bộ đều ném qua cho nữ chính hết đi. Kiếp này cô cứ ở đây ăn bám ba với anh hai là được rồi.

Âu Từ Kỳ thấy em gái cung giống như đang có tâm sự, trong lòng liền thấy khó chịu. Chắc chắn là Tiểu Tuyết lại đang nhớ tới tên tiểu tử họ Hàn kia. Không được, anh nhất định phải khuyên bảo cô, từ bỏ tên nhóc đó đi. Tên nhóc đó có gì tốt chứ? Chỉ biết làm cô đau lòng thôi. Nghĩ thế, anh liền nắm lấy tay cô, ra sức khuyên răn:

-Tiểu Tuyết, em lại đang nhớ tên tiểu tử họ Hàn đó sao? Em nghe anh hai nói, mau đá hắn đi, hắn không có xứng với em đâu. Hắn chỉ là một tên ngu ngốc tự đại mà thôi. Nếu không làm sao để ả hồ ly tinh kia mê hoặc như vậy được chứ.

Âu Từ Tuyết thấy anh hai mình xỏ nguyên một tràng dài thì ngêch mặt ra, nhưng rất nhanh liền bật cười thành tiếng:

-Anh hai, anh nghĩ nhiều quá rồi. Hắn bị ai mê hoặc thì liên quan gì tới em chứ? Em đang suy nghĩ phải làm thế nào để sau này có thể ăn bám anh với ba cả đời cho tốt đây.

Chẳng kịp để Âu Từ Kỳ trả lời, Âu Thiên Lãnh đã chen vào, vỗ ngực cam đoan:

-Tuyệt Nhi, con yên tâm, ba sẵn sàng để con ăn bám cả đời đấy. Anh con sau này còn lấy vợ, lúc đó chúng ta đá nó ra khỏi nhà rồi con và ba cùng sống vui vẻ nhé!

Âu Từ Kỳ sắc mặt một lần nữa đen thui như đất nồi, mà Âu Từ Tuyệt cũng không nhịn được phá lên cười một lần nữa. Anh nhìn cô với ánh mắt cưng chiều, sau đó bày ra vẻ mặt ai oán nhìn Âu Thiên Lãnh. Ba ba cũng thật thiên vị em gái quá rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Có!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Loay hoay một hồi lâu, ba người Âu Từ Tuyệt đã sắp xếp xong mọi chuyện. Âu Từ Tuyệt khệ nệ vác vali ra khỏi phòng bệnh, dường như có chút chật vật. Thực ra cô cũng không thấy nó quá nặng, có điều lại quá to. Thật công kênh a!!! Âu Từ Kỳ trông thấy đau lòng em gái vừa khỏi ốm dậy vội đi qua cướp lấy vali, ân cần nói:

-Tiểu Tuyệt, em vừa mới khỏe lại, đừng cố quá làm gì. Để anh hai xách cho.

Ba ba Âu Thiên Lãnh của cô cũng chen vào:

-Đúng đấy, để anh con vác cho. Nó là con trai, da dày thịt thô, vác nặng một chút cũng không sao đâu.

Âu Từ Kỳ sắc mặt đen thui như đất nồi. Âu Từ Tuyệt lại không chút nề mặt, phá lên cười vui vẻ. Cảm giác có gia đình thật quá tốt. Xin lỗi nguyên chủ, nhưng gia đình này, hiện thuộc về tôi rồi. Cô yên tâm, tôi sẽ thay cô bảo vệ họ, coi như là món quà để cô an tâm lên thiên đường đi.

Âu gia một nhà ba người vừa đi vừa cười nói vô cùng vui vẻ, tiễn thẳng đến nhà xe, leo lên xe đi thẳng về nhà. Xe chạy thật lâu, gần một tiếng sau mới dừng lại. Âu Từ Tuyệt nhìn căn biệt thự rộng lớn trước mặt thật sự cảm khái không thôi. Quả nhiên đại gia chính là đại gia, kiếp trước cô có tích lũy cả đời chắc cũng không xây nổi căn biệt thự này.

Thấy con gái cưng đứng đó ngây người ra, Âu Thiên Lãnh không nhịn được lo lắng hỏi:

-Tuyệt nhi, con sao vậy? Có chỗ nào không khỏe à?

Âu Từ Tuyệt cảm thấy ấm áp trong lòng, nhìn ông nhovn miệng cười:

-Không sao đâu ba. Chỉ là mấy ngày liền không về nên con thấy có chút nhớ nhà thôi.

Ở kiếp trước, quá khứ của cô thật sự chẳng tốt đẹp gì. Một người ba nghiện thuốc phiện, cả ngày chỉ biết đánh đập mẹ con cô. Năm cô bốn tuổi, mẹ cô không chịu nổi liền bỏ đi theo người đàn ông khác, để mặc cô ở lại căn nhà lạnh lẽo đó. Mấy ngày sau, người ba tàn bạo của cô vì muốn có tiền hút thuốc liền đem cô đi bán cho tổ chức, để rồi cuối cùng cô bị biến thành một cỗ máy giết người tàn nhẫn lạnh lùng. May mắn sau khi mất trí nhớ, lại có được hai năm đi học, sống cạnh bạn bè, đem tình cảm thiếu thốn khi xưa bù đắp thêm vào, mới khiến cô của hiện nay cũng không quá lãnh huyết như lúc trước.

Bây giờ thì tốt rồi. Có một người ba, một người anh luôn hết mực yêu thương, cưng chiều mình, cô còn mong muốn cái gì hơn nữa đây. Nam nhân? Cô không cần. toàn bộ đều ném qua cho nữ chính hết đi. Kiếp này cô cứ ở đây ăn bám ba với anh hai là được rồi.

Âu Từ Kỳ thấy em gái cưng giống như đang có tâm sự, trong lòng liền thấy khó chịu. Chắc chắn là Tiểu Tuyệt lại đang nhớ tới tên tiểu tử họ Hàn kia. Không được, anh nhất định phải khuyên bảo cô, từ bỏ tên nhóc đó đi. Tên nhóc đó có gì tốt chứ? Chỉ biết làm cô đau lòng thôi. Nghĩ thế, anh liền nắm lấy tay cô, ra sức khuyên răn:

-Tiểu Tuyệt, em lại đang nhớ tên tiểu tử họ Hàn đó sao? Em nghe anh hai nói, mau đá hắn đi, hắn không có xứng với em đâu. Hắn chỉ là một tên ngu ngốc tự đại mà thôi. Nếu không làm sao để á hồ ly tinh kia mê hoặc như vậy được chứ.

Âu Từ Tuyệt thấy anh hai mình xỏ nguyên một tràng dài thì ngêch mặt ra, nhưng rất nhanh liền bật cười thành tiếng:

-Anh hai, anh nghĩ nhiều quá rồi. Hắn bị ai mê hoặc thì liên quan gì tới em chứ? Em đang suy nghĩ phải làm thế nào để sau này có thể ăn bám anh với ba cả đời cho tốt đây.

Chẳng kịp để Âu Từ Kỳ trả lời, Âu Thiên Lãnh đã chen vào, vỗ ngực cam đoan:

-Tuyệt Nhi, con yên tâm, ba sẵn sàng để con ăn bám cả đời đấy. Anh con sau này còn lấy vợ, lúc đó chúng ta đá nó ra khỏi nhà rồi con và ba cùng sống

vui vẻ nhé!

Âu Từ Kỳ sắc mặt một lần nữa đen thui như đất nồi, mà Âu Từ Tuyết cũng không nhịn được phá lên cười một lần nữa. Anh nhìn cô với ánh mắt cưng chiều, sau đó bày ra vẻ mặt ai oán nhìn Âu Thiên Lãnh. Ba ba cũng thật thiên vị em gái quá rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi nhờ anh hai vác dùm mớ đồ đạc lên phòng, Âu Từ Tuyết không do dự nằm dài lên giường, hai mắt bắt đầu dò xét căn phòng. Chiếc giường kingsize màu xanh biển nhạt, tường sơn màu trắng tạo nên sự sáng sủa và sạch sẽ cho căn phòng, quả thật rất hợp ý cô. Bên kia là chiếc bàn học nho nhỏ được sắp xếp vô cùng gọn gàng. Cạnh nữa là chiếc bàn trang điểm bằng gỗ xịn với vài ba thỏi son đơn giản. Cuối cùng là một cái tủ đồ siêu bự màu trắng. Cô thật rất tò mò không biết bên trong cái tủ đó có những gì.

Bật dậy khỏi giường và mở toang cái tủ ra, Âu Từ Tuyết tròn mắt nhìn đồng quần áo bên trong. Quần áo bên trong phần lớn đều là váy, quần áo ngược lại không có bao nhiêu. Kiểu cách những bộ váy kia tương đối thanh lịch, không phải loại hở hang như trong truyện đã miêu tả. Phía dưới là giày. Phần lớn là giày cao gót và giày búp bê, không có giày thể thao mà cô yêu thích.

Âu Từ Tuyết thờ dài, mặc dù gu ăn mặc của nguyên chủ cũng không quá tệ, nhưng thực sự không hợp với sở thích của cô a. Thật vất vả lôi ra một cái thùng lớn, đem gần như toàn bộ quần áo giày dép của nguyên chủ tống vào đó, chỉ chừa lại vài bộ cần thiết, rồi nhét chiếc thùng vào một góc tủ. Cái tủ vốn chật ních lập tức trở nên thoáng hẳn ra.

Liếc nhìn cái tủ đồ trống rỗng, Âu Từ Tuyết không khỏi nở nụ cười khổ. Xem ra cô cần phải đi sắm thêm ít đồ rồi. Dù sao hiện tại cũng còn sớm, Âu Từ Tuyết với tay lấy cái thẻ tín dụng cấp bạch kim mà ba ba đã tặng nhân ngày sinh nhật mười lăm tuổi, thay một bộ đồ thoải mái, rồi phóng thẳng xuống nhà nhờ bác tài xế chờ tới trung tâm mua sắm. Lúc cô bước vào, mấy nhân viên ở đây lập tức tùm lại xì xào, vẻ mặt khinh bỉ nhìn cô. Nhưng mà Âu Từ Tuyết nửa điểm cũng không thèm để ý, chỉ nhanh chóng tìm đến nơi mình cần đến. Mua liền một đồng quần áo yêu thích, mang đến quầy quẹt thẻ thanh toán, Âu Từ Tuyết cảm thấy thật hạnh phúc. Kiếp trước lúc là học sinh, cô đã luôn mơ ước có một ngày được như thế này, cuối cùng hôm nay cũng được toại nguyện.

Nhanh nhẹn vác đồ về xe, Âu Từ Tuyết bảo bác tài chở mình về nhà, trong lòng cảm thấy có chút may mắn. Trong rất nhiều tiểu thuyết nữ phụ cô từng đọc đa phần sẽ có tình huống nữ chính sau khi xuyên vào nữ phụ sẽ phát nản vì gu ăn mặc của nữ phụ, sau đó đi đến mua đồ ở trung tâm mua sắm rồi bắt gặp nữ chủ nam chủ tay trong tay tiến tới. Một mô típ vô cùng quen thuộc, nữ chủ sẽ giả dạng bạch liên hoa yếu đuối khiêu khích, nữ chính sẽ lạnh lùng đáp trả và lọt vào tầm ngắm của nam chủ. May mắn hôm nay cô không có đụng phải tình huống này. Mặc dù cô không sợ nam chủ nữ chủ, nhưng cô rất ngại phiền toái a. Tránh được cái gì thì tránh vẫn tốt hơn.

Cứ thế loay hoay hết một ngày, Âu Từ Tuyết cũng có chút mệt phờ, cơm tối cũng không thèm ăn, trực tiếp lăn ra ngủ. Âu Từ Kỳ và Âu Thiên Lãnh định gọi cô dậy ăn cơm, nhưng nghĩ đến cô vừa mới khỏi dậy nên vẫn để yên cho cô ngủ. Tối hôm đó, Âu Từ Tuyết đã có một giấc ngủ thật ngon lành.

Trời vừa hừng sáng, Âu Từ Kỳ đã rời khỏi giường, đích thân vào bếp làm đồ ăn sáng cho em gái cưng. Di La - đầu bếp của gia đình - hiếm hoi có được một bữa nghỉ ngơi, cảm thấy vui vẻ không thôi. Trong lòng bà cũng không khỏi cảm thán, thiếu gia thật sự quá cưng chiều tiểu thư mà. Thế nhưng bà cũng không vui mừng được quá lâu. Đại thiếu gia ăn sung mặc sướng từ nhỏ như Âu Từ Kỳ thì làm gì mà biết nấu ăn. Bà đành phải đứng bên cạnh chỉ dạy từng chút một, nhưng Âu Từ Kỳ mãi vẫn không chiến nổi một quả trứng nào.

Di La đứng cạnh đó lệ rơi đầy mặt, năn nỉ van xin thiếu gia đứng qua cho bà làm đi. Nhưng mà thiếu gia thật quá cố chấp, nhất định đòi tự tay làm cho tiểu thư ăn. Thật không biết lát nữa tiểu thư xuống có nuốt nổi mấy món này của thiếu gia không nữa. Đáng thương cho bà, lát nữa phải tốn mớ thời gian dọn dẹp bãi chiến trường do thiếu gia bày ra rồi.

Loay hoay trong bếp suốt một tiếng đồng hồ, Âu Từ Kỳ vẫn chưa làm được món gì ra hồn. Nhìn bánh mì và trứng cháy đen thui trên đĩa, anh không khỏi thở dài, định đem đi đổ thì chợt nghe tiếng chuông cửa, liền đặt chúng xuống ra xem sao.

Bên ngoài kia, Chu quân gia vẻ mặt cực kỳ khó coi dắt hai người một nam một nữ vào bên trong. Hai người này, nam thì tuấn lãng vô song, mày kiếm mắt sáng, mũi cao, làn da trắng không thua gì con gái. Nữ thì thanh thoát xinh đẹp, bộ dạng thập phần nhu nhược, khiến cho đàn ông không nhịn được mà muốn yêu thương. Hai người này không ai khác chính là nữ chính gian xảo giả tạo Lục Sắc Vi và vị hôn thê trong truyền thuyết của Âu Từ Tuyết - Hàn Thiên Dật.

Âu Thiên Lãnh vừa lúc bước xuống dưới nhà cùng Âu Từ Kỳ vừa chạy từ bếp ra trông thấy hai người này nét mặt lập tức tối sầm. Hàn Thiên Dật không chút để ý tới vẻ mặt của hai người, kéo Lục Sắc Vi ngồi xuống, nhàn nhạt mở miệng:

-Âu chủ tịch, Âu thiếu, xin chào.

Âu Từ Kỳ nét mặt lạnh lùng nhìn hai người thân thiết như đôi vợ chồng mới cưới kia, chán ghét hỏi:

-Hai người đến đây có chuyện gì?

Hàn Thiên Dật hơi nhếch môi, bá đạo ôm chặt Lục Sắc Vi vào lòng, không chút kiêng dè nói:

-Tôi đến đây tất nhiên là để hủy hôn. Phiên toái mau gọi cô ta ra đây. Tôi muốn cô ta biết rằng cả đời này người tôi yêu nhất chỉ có Vi nhi mà thôi.

Lục Sắc Vi bày ra vẻ mặt ngọt ngào rúc đầu vào người Hàn Thiên Dật, trong mắt xẹt qua một tia đắc ý. Mà phía bên kia, hai cha con của Âu thị sắc mặt lại âm trầm tới cực điểm, hận không thể giết chết đôi cầu nam nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Âu Từ Kỳ đang định mở miệng thì bên trên đột nhiên vọng xuống một âm thanh.

-Là ai mới sáng ra liền ồn ào như vậy? Không để cho người khác ngủ nữa à?

Tất cả đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy Âu Từ Tuyết không biết khi nào đã đứng đó, khuôn mặt ngái ngủ, vươn người ngáp một cái. Hai cha con Âu thị sắc mặt thật sự không tốt chút nào. Lại để cô bắt gặp chuyện này, e rằng cô sẽ rất đau lòng. Âu Thiên Lãnh âm trầm nhìn Hàn Thiên Dật, quát:

-Đủ rồi, Âu gia ta tuyệt đối không chấp nhận chuyện này. Các người lập tức rút khỏi đây cho ta.

Lục Sắc Vi ánh mắt lóe lên mấy tia tính toán, rồi khỏi lồng ngực của Hàn Thiên Dật, tiến đến chỗ Âu Từ Tuyết, vẻ mặt đau khổ cầu xin:

-Âu tiểu thư, tôi biết như thế này là bất công với cô, nhưng mà tôi với Dật là thật lòng yêu nhau. Xin cô, thành toàn cho chúng tôi được không?

Nói xong còn giả vờ thút thít mấy cái, bộ dạng ủy khuất vô hạn, hai mắt long lanh chứa trào nước mắt, thật khiến cho người khác muốn ôm vào lòng an ủi vỗ về. Tất nhiên, Hàn Thiên Dật cũng không có ngoại lệ, tiến đến ôm cô ta vào lòng, vẻ mặt thương tiếc vỗ về:

-Vi nhi, em cứ yên tâm, cho dù thế nào thì anh nhất định cũng sẽ hủy hôn với cô ta. Trên đời này, người anh yêu nhất chỉ có mình em thôi.

Lục Sắc Vi ánh mắt đắc ý liếc nhìn Âu Từ Tuyết, nghĩ cô sẽ tức điên lên mà mắng chửi cô ta, nhưng không ngờ chỉ bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của Âu Từ Tuyết. Hàn Thiên Dật ngược đầu nhìn cô, vẻ mặt khinh miệt, gằn từng tiếng:

-Âu Từ Tuyết, cô tốt nhất là biết điều hủy hôn đi. Loại đàn bà lăng lợ như cô, tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ chấp nhận đâu.

Âu Từ Kỳ và Âu Thiên Lãnh tức đến mức mặt đều đỏ bừng, đang định mở miệng thì hai bóng người đột nhiên phóng vào. Nhìn kĩ lại, không ngờ chính là chủ tịch tập đoàn Hàn thị cùng phu nhân của mình, đồng thời cũng là ba mẹ của Hàn Thiên Dật. Hàn Thiên Dật hai mày chau lại, dường như rất là khó chịu. Nếu như ba mẹ can thiệp vào thì hẳn khó mà hủy đi hôn ước với cô ta rồi.

Hàn Lăng cười cười như muốn giải hòa, đưa tay kéo hai cha con của Âu thị xuống, tỏ vẻ xin lỗi:

-Lão Âu, tiểu tử này đều là trẻ tuổi non dạ nên mới làm ra chuyện này. Người cũng đừng chấp nhặt nó làm gì. Việc hủy hôn chắc chắn sẽ không có xảy ra đâu, người yên tâm đi.

Hàn phu nhân ngồi bên cũng liên tục tiếp lời, sau đó không quên quay qua hung hăng trừng Hàn Thiên Dật một cái. Thằng nhóc này đúng là không thể khiến bà ngừng lo lắng mà, cư nhiên bị một con hồ ly tinh dụ dỗ, đòi hủy hôn với Tuyết nhi. Cô gái tên gọi Lục Sắc Vi kia bà vừa nhìn đã biết là loại người giả tạo gian xảo, không hiểu sao lại có thể mê hoặc con trai bà.

Nhìn hai vị trưởng bối Hàn gia ra sức làm hòa với Âu Thiên Lãnh khiến Lục Sắc Vi vô cùng tức giận, hai tay gần như vò nát tà váy. Hàn Thiên Dật cũng oán hận không kém, trực tiếp đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Âu Từ Tuyết, quát:

-Âu Từ Tuyết, cô đúng là một kẻ vô liêm sỉ, vì muốn níu chân tôi liền gọi cả ba mẹ tôi đến đây. Nói cho cô biết, hôm nay dù bất cứ giá nào tôi cũng phải hủy hôn với cô.

Ba mẹ của Hàn Thiên Dật cơ hồ là tức đến hộc máu, hai người bọn họ ở đây ra sức làm hòa, con trai họ lại dám nói những lời như vậy. Hai người vội vàng đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì âm thanh của Âu Từ Tuyết đã sớm hơn một bước vang lên:

-Hàn thúc, Hàn cô, hai người cũng thấy rồi đó. Hôm nay hẳn không những đem bạn gái đến ra oai với con mà còn buông lời sỉ nhục con như vậy, hai lý do này đủ để con hủy đi mối hôn sự này rồi chứ?

Sáu người đứng đó thần sắc ngốc trệ đứng yên không nhúc nhích, tựa hồ còn chưa tiếp nhận được sự thật này. Âu Thiên Lãnh và Âu Từ Kỳ là hai người tỉnh lại đầu tiên, sắc mặt cực kì vui mừng. Vợ chồng Hàn Lăng sắc mặt xanh mét, hung hăng trừng con trai mình thêm một cái nữa. Hàn Thiên Dật thì lại là bộ dạng không thể tin được, mà Lục Sắc Vi ánh mắt oán hận không ngừng. Âu Từ Tuyết lạnh nhạt nhìn Hàn Thiên Dật, nhấn mạnh thêm một câu:

-Hàn thiếu, phiền anh nhớ kĩ cho, hôm nay không phải là anh hủy hôn, mà là tôi hủy hôn. Từ nay về sau, chúng ta không còn bất kì quan hệ gì với nhau nữa. Anh tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Có!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Hàn phu nhân khẽ thở dài, ánh mắt mong chờ nhìn Âu Từ Tuyết, do dự một hồi liền hỏi:

-Tuyết nhi, việc này thật không thể cứu vãn sao?

Âu Từ Tuyết hơi gật đầu, vẻ mặt có chút ôn hoà, đáp:

-Hàn cô, việc này tự nhiên không thể thay đổi. Nhưng mà người yên tâm, quan hệ giữa hai chúng ta sẽ không vì vậy mà rạn nứt. Người vẫn là Hàn cô tốt nhất của ta.

Âu Từ Tuyết từ trong truyện biết được hai vợ chồng Hàn thị đối với nguyên chủ thực rất yêu quý và cung chiều, luôn bên vực nguyên chủ. Vậy nên cô đối với hai người này hảo cảm cũng rất nhiều. Đáng tiếc Hàn phu nhân trong truyện vì ngăn cản nữ chủ với con trai mình liền bị nữ chủ thiết kế âm mưu hại chết. Ngay cả Hàn Lăng cũng không thoát khỏi độc thủ của cô ta, theo bước Hàn phu nhân mà đi.

Nghĩ đến hai người này đối với mình thật không tệ, Âu Từ Tuyết quyết định sẽ cứu hai người. Sau đó tìm cách lột luôn mặt nạ của nữ chủ, để mấy nam nhân kia sáng mắt ra một chút. Dù sao thì từ lúc đọc truyện cô đã rất ngứa mắt nữ chủ rồi.

Bên dưới, Hàn Lăng cùng Hàn phu nhân hung hăng kéo Hàn Thiên Lãnh về nhà. Lục Sắc Vi chỉ đành vội vã đuổi theo, căn phòng thoát cái trở nên yên tĩnh hẳn ra. Âu Từ Tuyết vươn người ngáp dài một phát, nhanh nhẹn quay lại phòng ngủ, trước khi đi còn dặn với lại một câu:

-Anh hai, trước tám giờ đừng gọi em dậy nhé!

Dứt lời liền đóng lại cửa phòng, lăn ra ngủ thẳng. Không thể không nói, khoảng thời gian 2 năm làm học sinh đã khiến cô hình thành thói quen lười biếng này, nếu là ngày nghỉ tuyệt không rời giường trước tám giờ.

Âu Từ Kỳ và Âu Thiên Lãnh về mặt bắt đầu đi lần lượt rồi đi. Âu Thiên Lãnh thì đến thư phòng làm việc, còn Âu Từ Kỳ lại tiếp tục vào bếp thực hiện sứ mệnh cao cả của mình. Di La đang dọn dẹp bếp trông thấy anh bước vào thực sự là khóc không ra nước mắt. Thiếu gia a, ta cũng đã lớn tuổi rồi, người tha cho ta đi a!!!

Tám giờ rưỡi sáng, Âu Từ Tuyết rót cuộc rời khỏi giường. Cô mang theo vẻ mặt còn chút ngái ngủ, lười biếng vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, thay một bộ đồ bộ màu xanh biển, sau đó xuống bếp tìm đồ ăn.

Lúc bước vào phòng bếp, hai mắt Âu Từ Tuyết không nhìn được mà trợn ngược lên. Phòng bếp bây giờ chẳng khác gì một bãi chiến trường khổng lồ. Ở phía kia, anh hai Âu Từ Kỳ của cô đang chật vật chiến đấu với mớ dụng cụ làm bếp, thật khó khăn đem cái trứng và bánh mì có phần cháy đen lên đĩa.

Âu Từ Kỳ không nhìn được thở dài một hơi. Xem ra anh đối với việc này thực không có chút năng khiếu nào rồi. Chỉ đơn giản chiên một quả trứng, anh từ sáng tới giờ chiên gần năm mươi lần mà vẫn không được. Bánh mì nướng thì lại không căn chuẩn thời gian, gần như toàn bộ đều cháy hết. Haiz, như thế này thì làm sao dám đưa cho Tiểu Tuyết ăn đây.

Âu Từ Tuyết nhìn vẻ mặt râu rỗ của Âu Từ Kỳ không khỏi bật cười, sau đó nhanh chóng bước vào. Âu Từ Kỳ vừa trông thấy cô vẻ mặt biến đổi, lập tức đem trứng và bánh mì giấu ra sau lưng, lắp bắp:

-Tiểu...tiểu Tuyết, em xuống từ lúc nào vậy?

Âu Từ Tuyết không trả lời, chỉ tiến tới trước mặt anh, giờ tay:

-Anh hai, đưa em cái đó đi.

Âu Từ Kỳ cảm thấy rất mất mặt, thứ này làm sao có thể để cho tiểu Tuyết ăn được chứ? Nghĩ thế, anh lùi lùi về sau mấy bước, cười gượng gạo:

-Tiểu Tuyết, mấy thứ này cũng không hay đâu, em ngồi xuống đi, anh nói di La làm bữa sáng cho em.

Âu Từ Tuyết nhường mỳ tỏ vẻ không vui, bàn tay vẫn chìa ra phía trước, kiên quyết nói:

-Đưa em.

Âu Từ Kỳ rút cuộc chịu thua, thu hết cam đảm mới dám đặt trứng và bánh mì lên bàn. Âu Từ Tuyết cúi đầu nhìn thức ăn, xong lại ngược lên nhìn anh khiến anh đỏ bừng mặt. Mặt mặt, thực sự là quá mặt mặt rồi. Hừ hừ, anh nhất định phải tìm cách học nấu ăn cho tốt, vẫn hồi lại mặt mũi lần này mới được.

Di La đứng một bên cười thầm, thiếu gia, đây là quả báo a!!! Haiz, thứ này sao tiểu thư có thể nuốt nổi chứ. Vẫn là bà nên đi làm đồ ăn khác thì tốt hơn. Ngay cả Âu Từ Kỳ cũng nghĩ chắc cô sẽ đem thứ này vứt vào thùng rác, nhưng mà...

Ngoài dự đoán của hai người, Âu Từ Tuyết lại ngồi xuống ăn rất ngon lành. Cả hai trợn mắt lên, tỏ vẻ không thể tin được. Âu Từ Kỳ thân là người làm cùng di La thân là người đứng bên giám sát tự nhiên là hiểu được mức độ kinh khủng của nó. Âu Từ Kỳ vội phóng tới trước mặt cô, tay vớ ra muốn giành lấy thức ăn, nói:

-Tiểu Tuyết, thứ này rất khó ăn, mau để anh hai đồ nó đi.

Âu Từ Tuyết bưng thức ăn né sang một bên, mỉm cười nhìn anh:

-Anh hai, đây là anh vất vả thức dậy sớm để làm cho em, sao có thể đồ đi được. Em nhất định sẽ ăn hết thứ này.

Âu Từ Kỳ thực sự cảm động đến phát khóc, hai mắt đã có chút hồng hồng. Di La cũng thấy rất vui, tiểu thư đúng là rất tốt. Âu Từ Tuyết vẫn tập trung xử lý phần thức ăn của mình. Hơi đáng một chút, nhưng vẫn ăn tốt, không sao.

Ăn uống xong xuôi, Âu Từ Tuyết cực kỳ tự giác đem bát đĩa dọn sạch sẽ bỏ vào bồn, sau đó dưới sự giám sát của Âu Từ Kỳ uống hết một ly sữa lớn mới được thả đi. Âu Từ Tuyết xoa xoa cái bụng, cảm thấy thật quá no. Nhưng mà cô cũng rất vui, anh hai đối với cô thật tốt.

Hiện tại đang là nghỉ hè, Âu Từ Tuyết cũng không phải đi học. Cô ngồi mở laptop lướt một hồi, đặt mua một cái tủ sách thật lớn, lại chọn một căn phòng trống trong nhà, xây dựng thiên đường riêng của mình. Lướt thêm một hồi, cô lại mua thêm một cái tủ lạnh mini, một cái tivi màn hình lớn, một cái giường cỡ vừa và các loại máy chơi game. Đơn hàng giao đến, thanh toán, sắp xếp xong xuôi, Âu Từ Tuyết quyết định đi dạo một hồi để tìm thứ lấp đầy cái tủ sách trống rỗng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Âu Kỳ Tuyết chép miệng nhìn bộ ngực của mình trong gương, cảm thấy thật may mắn. Hoàn hảo, không có lớn lắm, dùng vài quần cần thận một chút thì không lo bị vướng víu rồi. Thực ra nguyên nhân Âu Từ Tuyết hay dùng vài quần chật ngực lại là vì năm xưa tiếp nhận huấn luyện từ nhỏ, lúc đó không có ngực, hoạt động tương đối thoải mái, nhưng khi bắt đầu lớn dần, ngực cũng lớn ra, đám nam nhân trong tổ chức cứ hay nhìn chăm chăm vào đó, lại thêm có ngực thì khi hoạt động thì ngực cứ nảy lên nảy xuống rất bất tiện nên cô quần lại luôn cho gọn. (tiểu điệp: Em là em bó tay với chị luôn rồi :v)

Âu Kỳ Tuyết nhanh chóng quần gọn bộ ngực của mình lại, mặc một chiếc áo thun màu trắng in chữ Los Angeles màu đen cùng một chiếc quần jean lửng. Mang vào đôi giày thể thao cực chất mới mua hôm qua, đội lên chiếc nón lưỡi trai màu rực rỡ, khoác ba lô lên vai. Cô hiện tại đã sẵn sàng cho cuộc càn quét của mình.

Rời khỏi nhà từ lúc còn sáng sớm, Âu Từ Tuyết chậm chậm bước đi trên đường, thong thả ngắm nghía cảnh vật xung quanh. Tiết trời buổi sáng vô cùng mát mẻ, không khí trong lành khiến cô cảm thấy rất thoải mái. Bước chân có phần nhanh hơn một chút, Âu Kỳ Tuyết quyết tâm ngày hôm nay phải tìm được thật nhiều truyện hay, lấp đầy tủ sách, dựng nên thiên đường riêng cho bản thân mình.

Mở ra tờ danh sách những nơi có truyện hay mà mình tìm được hôm qua, Âu Kỳ Tuyết nhanh chóng xác định mục tiêu đầu tiên: hiệu sách cũ bên trong ngõ nhỏ phía bên trái cách đây năm trăm mét. Theo như thông tin thu được tối qua, nơi này có không ít những cuốn sách cũ rất hay, những bộ truyện đã xuất bản từ lâu, không còn trên thị trường, ở đây cũng có. Âu Từ Tuyết gật gù, nghe rất không tồi, mong là nó sẽ không khiến cô thất vọng.

Bốn giờ hai mươi lăm phút buổi chiều, Âu Từ Tuyết sau khi càn quét một lượt các hiệu sách đã tìm được rất nhiều truyện hay. Bởi vì quá nhiều, không thể mang hết về nhà nên cô chỉ chọn ra một ít trong số đó bỏ vào ba lô, còn lại thì thuê người chở về, có lẽ ngày mai là sẽ tới. Mang theo tâm trạng hạnh phúc, Âu Từ Tuyết nhảy chân sáo vui vẻ về nhà. Nhưng mà chưa đi được bao xa thì xuất hiện một cảnh tượng rất là ngứa mắt: một đám ba, bốn mười người tay cầm gậy gỗ vây quanh một nam nhân trẻ tuổi, ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn nam nhân kia. Nam nhân kia khuôn mặt thực sự vô cùng tuấn mỹ, nhưng cũng thật lạnh lùng. Mặc dù bị nhiều người vây xung quanh như vậy, nhưng hắn lại không hề hoảng hốt chút nào, ngược lại vô cùng bình tĩnh. Cô nhìn hắn gật gù tỏ vẻ tán thưởng, thật đúng là không tệ.

Bởi vì người này khiến cô thuận mắt nên cô quyết định giúp hắn một phen. Âu Từ Tuyết tiến lên hai bước, đứng đối diện đám người, cười mỉa:

-Một đám người như vậy lại vây đánh một người, đúng là không biết nhục là gì mà.

Một tên trong đám đó bước ra, cầm gậy chỉ thẳng vào mặt cô, quát:

-Nhóc con, mau cút đi cho ta. Bằng không thì chó trách chúng ta vô tình.

Một tên tỏ vẻ dâm dăng bước ra, bắt đầu buông lời trêu ghẹo, tay đưa tới định sờ má cô.

-Tiểu mỹ nhân, theo đại gia về nhà đi, đại gia sẽ....Aaaaaaa!!!!!!

Tên này còn chưa kịp chạm vào cô đã bị cô bẻ gãy tay, hoảng sợ lùi lại. Âu Từ Tuyết nhếch môi cười lạnh, đem ba lô trên vai ném qua phía nam nhân trẻ tuổi kia, nói:

-Cầm giúp tôi.

Dứt lời liền lao thẳng vào đám người kia, hạ tên gần nhất bằng một cú đấm vào mặt. Tên to con nhất trong đám người hình như là thủ lĩnh, lập tức chỉ huy đàn em của mình xông lên. Đồng tử Âu Từ Tuyết co rút lại, ánh mắt loé lên mấy tia lạnh lùng. Mấy tên này không phải là loại du côn bình thường, tuyệt đối là người trong giới hắc đạo. Mặc dù không phải là loại sát thủ đỉnh cấp như cô, nhưng dùng để giết mấy người bình thường thì vẫn dư sức.

Âu Từ Tuyết cả người nhiều thêm mấy phần nghiêm túc, tốc độ cũng tăng lên. Cô nhanh như cắt cúi đầu né đi cây gậy tên thủ lĩnh vung tới, chân chuẩn xác đá vào thứ của quý kia. Tên thủ lĩnh hét thảm một tiếng, cả người khụy xuống, ôm lấy của quý của mình, nhìn cô oán độc. Nhưng còn chưa kịp mở miệng thì cô đã tặng thêm một cước vào cằm khiến hắn bay ra xa, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Những tên khác đối với việc thủ lĩnh bị đánh bay không chút chú ý, trực tiếp lao vào tấn công. Âu Từ Tuyết liếm liếm môi, hai mắt tràn chiến ý, lao tới tấn công. Cúi chỏ thúc thẳng vào thái dương tên gậy gò phía bên phải, sau đó nhanh nhẹn búng người sang trái né đi những đòn tấn công, tay đổi thành trào bắt lấy ba vai một tên, mạnh mẽ bẻ gãy xương vai hắn rồi tiện tay ném qua một bên.

Lúc này đám người đã có chút hoảng sợ vì sự tàn nhẫn và mạnh mẽ của cô, nhưng vẫn chưa lùi lại. Âu Từ Tuyết như hổ vào bầy dê, thỏa thích ra chiêu. Nam nhân đứng ngoài ánh mắt có chút kiêng kị, khẽ nuốt một ngụm nước bọt. Cái này...thực sự là nữ nhân sao? Sao lại có thể cường thế như vậy? Mặc dù hắn tự tin có thể đánh bại toàn bộ những kẻ này, nhưng dính chút vết thương, ê ẩm mấy ngày là không thể tránh khỏi. Dù sao người ta vẫn nói mãnh hổ nan địch quần hồ mà, và hắn vẫn luôn tin vào câu nói này. Thế nhưng mà nhận thức của hắn hôm nay cơ hồ là hoàn toàn sụp đổ.

Nhìn cô đứng giữa vòng vây mà cứ như đi ở chỗ không người, chiêu chiêu uy mãnh đem những kẻ kia đánh bại, bản thân ngược lại không tổn hao cọng tóc nào, hắn thật sự rung mình. Nhìn kĩ thêm chút nữa, thiên a, cô ta thậm chí còn không thở gấp hay đổ mồ hôi gì cả. Đây có thực là con người nữa không vậy hả trời!!!!

Lại thêm mười lăm phút trời qua, hắn triệt để đứng hình. Cô vừa tung ra một cước cuối cùng kết thúc trận chiến, sau đó tiến về phía hắn. Thật là một cái nữ nhân đáng sợ.

Âu Từ Tuyết tiến tới chỗ nam nhân, chìa tay ra. Nam nhân tưởng cô đòi tiền, lập tức rút trong túi ra một cái thẻ tín dụng đặt vào tay cô. Âu Từ Tuyết sắc mặt đen sì, nhướn mày nhìn hắn. Hắn tưởng cô chê ít, lại lấy ra thêm một cái, đưa cho cô. Lần này thì Âu Từ Tuyết trực tiếp phát khùng, hung hăng cốc đầu hắn một phát, mắng:

-Đầu óc anh có vấn đề à? Đưa mấy thứ này cho tôi làm gì? Tôi nói là đưa ba lô của tôi kia kìa!!

Dứt lời liền đem hai cái thẻ ném lại cho hắn. Nam nhân lúc này mới sực nhớ ra, ngượng ngùng trả lại ba lô cho cô. Cô đưa tay cầm lấy ba lô, đeo lên vai, sau đó nhìn hắn, hỏi:

-Không cảm ơn tôi một tiếng à? Tôi vừa mới cứu anh đấy.

Nam nhân kia tự nhiên không thể nhận bản thân vừa được một cô gái cứu được. Điều này quá mất mặt rồi. Bởi thế, hắn gằn cổ lên cãi:

-Ai cần cô giúp, một mình tôi cũng có thể dễ dàng hạ hết bọn chúng rồi.

Âu Từ Tuyết hơi nhướn mày, lạnh nhạt hỏi:

-Vậy nghĩa là tôi nhiều chuyện rồi?

Nam nhân tính sĩ diện rất cao, gật đầu thừa nhận, nhưng trong lòng cũng có chút xấu hổ. Âu Từ Tuyết lạnh nhạt gật đầu xin lỗi, sau đó không nói thêm bất cứ lời nào, tiến thẳng về nhà. Đi được mấy bước, đến trước một gốc cây, cô đột nhiên đâm mạnh vào đó một phát khiến cả cái cây rung lên, từ bên trên có một tên trung niên cảm mấy ảnh rơi xuống, nhưng chưa kịp làm gì thì bị cô giáng vào đầu một cú trời giáng, trực tiếp ngất đi.

Âu Từ Tuyết đưa tay lên tùy tiện nhìn vết máu do đánh vào thân cây mà có, cũng không để ý gì, không quay đầu mà đi thẳng, trước khi đi còn ném lại một câu:

-Tự giải quyết cho tốt.

Nam nhân sắc mặt vô cùng phức tạp, trong lòng nảy sinh ra một thứ cảm xúc kỳ lạ. Lặng lẽ gạt thứ cảm xúc kia ra khỏi đầu, hắn nhấc điện thoại gọi thả hạ đến đem tên trung niên này về điều tra. Hắn muốn biết ai là kẻ gài bẫy hắn, sau đó khiến cho kẻ đó hối hận vì được sinh ra trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trời sinh Âu Từ Tuyệt cũng không phải kẻ hay để ý nhiều, mới đi được một đoạn, cô đã quảng chuyện vừa rồi ra khỏi đầu. Thực ra vừa rồi cô có chút thường thức nam nhân đó, định cùng hắn kết bạn một hồi, nhưng mà hắn không chịu thì thôi vậy. Cô cũng không phải kẻ thêm khát tình bạn đến nỗi năn nỉ cầu xin hắn làm bạn với mình. Lại nghĩ đến đồng truyện vừa cần quét được hôm nay, tâm trạng cô tức thì tốt hơn rất nhiều. Hắc hắc, tối nay tha hồ mà đọc rồi. Nhưng mà nếu chỉ đọc không thì sẽ buồn ngủ lắm, có thêm thứ gì nhắm nháp thì tốt hơn. Thế là Âu Từ Tuyệt đổi hướng, đi đến cửa hàng thức ăn nhanh mua một bì lớn gà viên và một bì lớn khoai tây chiên, sau đó ghé cửa hàng tạp hoá mua thêm một chai pepsi cỡ bự, trong lòng thật cảm khái. Không ngờ ở đây cũng có KFC và pepsi nữa, chẳng lẽ giám đốc hai hãng này xuyên đến đây lập ra à??? Nếu có dịp phải tìm hiểu thêm mới được.

Trời đã bắt đầu sẩm tối, Âu Từ Tuyệt vắt chân lên cổ mà chạy cho kịp bữa tối. Nếu như về trễ thì sẽ bị anh hai ca cho một bài đến ù tai mất. Cô tuyệt đối không muốn chuyện này xảy ra a!!!

Mười phút sau, Âu Từ Tuyệt cuối cùng cũng về tới nhà. Phù, may mà anh hai vẫn chưa về. Âu Từ Tuyệt phóng thẳng lên phòng thiên đường cất mở truyện vừa mua đi, sau đó về phòng mình thay đồ tắm rửa. Thả lỏng người ngâm mình vào bồn nước nóng siêu bự, Âu Từ Tuyệt cảm thấy thật thoải mái. Kiếp trước cô vẫn luôn mơ ước có được một cái bồn tắm lớn như thế này, bây giờ cuối cùng cũng trở thành sự thực rồi.

Thoả thích ngụp lặn, nghịch nước một hồi, Âu Từ Tuyệt mới luyến tiếc rời khỏi bồn tắm. Thay một bộ đồ lingerie ở nhà màu trắng in hình một con gấu con đáng yêu, sau đó xuống bếp phụ đi La nấu bữa tối.

Sáu giờ rưỡi tối, Âu Thiên Lãnh và Âu Từ Kỳ mới về đến nhà, tắm rửa qua loa một chút rồi xuống dùng bữa. Âu Từ Kỳ gấp cho cô một miếng thịt bò lớn, bảo:

-Tiểu Tuyệt, em còn chưa khoẻ hẳn đâu, ăn nhiều một chút đi.

Âu Từ Tuyệt thật ngoan ngoãn ăn hết miếng thịt kia, lại gấp cho Âu Từ Kỳ một cái cánh gà, cười tủm tỉm:

-Anh hai, ăn cánh đi. Ăn cánh để sau này bay cao bay xa, phát triển công ti cho tốt, tiện thể tìm chị dâu cho em luôn.

Nói xong còn nháy mắt một cái, khiến Âu Từ Kỳ mặt có chút đỏ lên. Âu Thiên Lãnh ngồi bên khúc khích cười, con gái ông sau lần đó liền trở nên thật tốt, hoạt bát hơn trước đây nhiều. Đang nghĩ vơ vơ thì thấy con gái cung gấp cái đầu gà bỏ vào chén mình, cười tủm tỉm một lần nữa:

-Ba là chủ gia đình, ăn cái đầu nha. Ăn xong phải khoẻ mạnh sống lâu với bọn con nữa đấy.

Âu Thiên Lãnh cảm động đến suýt rơi nước mắt, lập tức cầm đầu gà lên gặm, miệng liên tục khen ngon. Con gái ông thật ngoan, đúng là có hiếu mà. Một bữa cơm này, ba người ăn thật vui vẻ. Âu Từ Tuyệt cười rất nhiều, còn không ngừng trêu chọc khiến Âu Từ Kỳ liên tục đỏ mặt. Mà ba lại còn ở một bên hùa theo khiến anh thực sự dở khóc dở cười, nhưng trong lòng cũng dâng lên một niềm vui kỳ lạ. Trước đây Tiểu Tuyệt lúc nào cũng chỉ biết đến tiểu tử họ Hàn kia, không nghĩ gì đến gia đình. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, Tiểu Tuyệt bây giờ thay đổi rồi, lúc nào cũng quan tâm tới mọi người trong nhà, hơn nữa còn rất ngoan ngoãn nữa. Cả tên tiểu tử họ Hàn kia cũng bị Tiểu Tuyệt đá văng rồi. Mẹ à, mẹ ở trên đó cũng thấy đúng không? Tiểu Tuyệt cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Bữa ăn kết thúc, Âu Từ Tuyệt dùng tốc độ nhanh nhất phóng lên căn phòng thiên đường của mình và bắt đầu đọc truyện. Cuốn đầu tiên cô đọc là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình xuyên không. Ân, viết cũng không tệ, nữ chính rất thông minh, y như cô vậy. Nhưng mà võ công kém hơn cô quá nhiều, chỉ thông minh trong việc chính trị và thương trường thôi. Tổng kết lại vẫn kém cô xa lắm. Không thể không nói, trường học thật là một nơi đáng sợ, vèn vèn hai năm liền dưỡng một sát thủ lạnh lùng như cô trở nên tự luyến thế này. Nếu để mấy tên đồng nghiệp kiếp trước thấy được, e rằng bọn hắn sẽ nhìn đến rớt con mắt mất.

Mới đọc xong có một cuốn, bụng cô liền thấy chút đói rồi. Cô hòng cũng có điểm hơi khát nữa. Cô vói tay lấy chai pepsi trong tủ lạnh ra, tu một hơi dài, sau đó mò xuống bếp bật lò vi sóng hâm lại gà viên, đem tương ớt trộn đều vào rồi phóng ngược lên phòng. Đọc truyện, ăn gà viên, uống nước ngọt, Âu Từ Tuyệt thật sự cảm khái. Nhân sinh thực tốt đẹp a~~

Ở một nơi nào đó, Lục Sắc Vi đang nằm trên giường cùng một nam nhân tướng mạo tương đối bình thường, vẻ mặt nhu tình xen lẫn chút đắc ý và độc ác:

-Anh họ, anh yên tâm, mấy tên thiếu gia nhà giàu đó chẳng qua chỉ là những kẻ ngu ngốc thôi, đều bị em mê hoặc cả rồi. Đợi thời cơ chín muồi, chúng ta liền tìm cách khừ bọn hắn đi, đoạt lấy mấy tập đoàn đó, thành lập tập đoàn lớn nhất thế giới cho hai chúng ta.

Nam nhân kia về mặt hài lòng, đang tay ôm chặt Lục Sắc Vi, khuôn mặt tuy dịu dàng, nhưng đáy mắt ẩn sâu mấy phần chán ghét, nói:

-Vi nhi, cực khổ cho em rồi. Đợi sau này kế hoạch thành công, anh nhất định sẽ bù đắp lại tất cả cho em.

Lục Sắc Vi về mặt ngọt ngào vùi đầu vào ngực nam nhân, ngoan ngoãn như một con mèo con, lí nhí:

-Anh họ, em...em muốn...

Nam nhân nở nụ cười đậm đắng, đưa tay bóp lấy tiểu bạch thỏ khiến cô ta rên lên mấy tiếng.

-Vi nhi, em thật đậm quá nha, tối nay để anh chơi chết em.

Dứt lời liền xé toang quần áo mà lao vào. Trong phòng không ngừng vang lên những tiếng rên dâm mỹ cùng tiếng da thịt va vào nhau. Dưới sự tiến công mãnh liệt của nam nhân, Lục Sắc Vi rên rỉ không ngừng, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn. Vì anh họ, cô ta nhất định phải nhanh chóng bắt lấy toàn bộ những nam nhân kia vào tay, sau đó tận hưởng cuộc sống hai người mới được.

Quay trở lại biệt thự Âu gia, Âu Tử Tuyết sau khi xem phim, ăn uống, đọc truyện đến chán chê, liền bắt đầu suy nghĩ kế hoạch lột mặt nạ nữ chủ. Nếu là lúc bình thường, cô cũng lười đụng tới nữ chủ làm gì. Nhưng theo nguyên tác, nữ chủ sẽ quyến rũ một đàn nam chủ, sau đó chen ép Âu thị tới mức phá sản nên lần này cô nhất định phải xen vào.

Tính toán một chút, thế giới này tổng cộng sáu cái thế gia, bao gồm Âu gia, Hàn gia, Lư gia, Nam Cung gia, Lãnh gia, Diệp gia. Trong số này, Nam Cung gia tuyệt đối đứng đầu, sở hữu thế lực hắc đạo vô cùng mạnh mẽ. Diệp gia đứng thứ hai, có thế lực kinh tế vô cùng khủng khiếp, đặc biệt từ sau khi con trai Diệp tông là Diệp Thần lên tiếp quản sự nghiệp thì phát triển càng kinh khủng hơn, cơ hồ là lũng đoạn gần 1/4 nền kinh tế thế giới. Còn lại bốn nhà Âu, Hàn, Lư, Lãnh thì tương đương với nhau, không phân được thấp cao.

Những người mà nữ chủ quyến rũ được gồm Hàn Thiên Lãnh của Hàn gia, hai anh em Lư Lâm Tuyền và Lư Lâm Chiến của Lư gia, Lãnh Lăng của Lãnh gia, cuối cùng là Nam Cung Ngao của Nam Cung gia. Tổng cộng năm người, cũng không có nhiều lắm, vẫn nằm trong phạm vi ứng phó được. Cái gì mà kế hoạch phát triển tập đoàn, cô không biết, đều để cho anh hai và ba là được rồi. Nhiệm vụ của cô là lật mặt nữ chủ, tránh cho Âu thị bị đám nam chủ chen ép. Nếu thật không lật mặt được nữ chủ, vậy liền đem nàng ta cắt tiết luôn là xong. Nhưng như vậy sẽ kéo theo rất nhiều rắc rối, vạn nhất đám nam chủ điều tra được thì không hay chút nào. Đây là hạ sách cuối cùng, nếu không phải thật sự cần thiết, cô cũng không muốn dùng làm gì.

Nhưng mà nghĩ lại, thật không biết đám nam chủ kia là ngu ngốc hay là do bàn tay vàng của tác giả nên mới không nhận ra sự giả tạo của nữ chủ nữa. Nữ chủ cũng không phải kẻ tốt đẹp gì, sau khi quyến rũ xong liền khừ các nam chủ, đoạt lấy những tập đoàn kia vào tay, sau đó cùng người anh họ mà mình yêu sống hạnh phúc tới cuối đời.

Âu Tử Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút, trong truyện viết, nữ chủ lúc nhỏ bị người nhà ruồng bỏ, sau đó được người anh họ này cứu giúp nên mới đem lòng yêu thương. Vừa nghe người anh họ kia nói muốn thâu tóm sáu thế gia lớn vào tay, cô ta liền không ngần ngại đi quyến rũ đám nam chủ kia, thành toàn ước mơ của anh ta. Nhưng cô đọc truyện thì thấy người anh họ kia rất giống cô ta, thật giả tạo. Xem chừng cuối cùng nữ chủ cũng không phải cùng anh họ sống hạnh phúc đến cuối đời như trong truyện viết rồi. Hắc hắc, thật thú vị. Cô thật tò mò sau khi mình xuyên đến đây, mọi thứ sẽ thay đổi như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Suốt mấy ngày liền cầm luôn trong nhà vạch ra kế hoạch vạch mặt nữ chính, đồng thời tiêu diệt đồng truyện mua về kia, Âu Tử Tuyết cảm thấy người có chút nhũn đi rồi. Có lẽ cô nên ra ngoài đi dạo một lát, chứ cứ nằm hoài thế này thì mục xương mất thôi.

Nghĩ là làm, Âu Tử Tuyết phóng vèo xuống giường, thay áo thun cùng quần jean đơn giản, khoác thêm chiếc áo khoác gió màu trắng, đội lên chiếc mũ lưỡi trai lên, xách ba lô chạy thẳng ra khỏi nhà. Âu Tử Tuyết đi đến công viên giải trí, vô cùng vui vẻ đem hết mọi trò chơi chơi hết một lượt, trừ một trò: nhà ma. Haiz, biết làm sao được, trời sinh cô chẳng sợ trời, cũng không sợ đất, duy chỉ sợ có con ma.

Nghĩ tới đây, Âu Tử Tuyết cũng có chút buồn bực. Cô đường đường là một sát thủ lừng danh, người nghe người sợ mà lại sợ mấy con ma hư ảo đó, đúng là mất mặt mà. Nếu để đám đồng nghiệp kiếp trước biết được, e rằng bọn hán liền cười đến rụng răng mất. Nói không chừng còn tìm cơ hội giả ma dọa cô, sau đó đem tin này lan ra khắp giới sát thủ mất thôi. Vậy nên cô nhất định phải giữ kín bí mật này mới được!!!

Chơi đến chán chê, Âu Tử Tuyết quyết định trở về nhà, nhưng chưa kịp đi thì trông thấy một cảnh tượng rất ngửa mặt.

-Nhóc con, mau nộp tiền ra đây, đại gia sẽ tha cho mi.

-Không được, đây là tiền của tôi, sao phải đưa cho mấy người?

-Mẹ nó! Dám cứng đầu à? Tụi bay, lên. Đánh nó một trận cho tao, xem nó có giao tiền ra không?

Bốp!

Âu Từ Tuyết xuất hiện vô cùng kịp thời, một cước đá văng tên đang tấn công chú nhóc tội nghiệp.

-Nhiều người như vậy xúm lại ăn hiếp một đứa nhỏ, không thấy xấu hổ hả. Để bọn tiểu thư chơi với các người.

Dứt lời, cũng không thèm để mấy tên kia kịp phản ứng, trực tiếp lao vào tấn công.

Bình! Bốp! Chát!

Năm phút sau, đám côn đồ đã bị giải quyết hoàn toàn, cả đám nằm lăn trên mặt đất. Âu Từ Tuyết đưa tay phui phui bụi trên người, sau đó quay lại nhìn thẳng nhóc sau lưng. Đứa nhóc này không tồi, tầm mười hai, mười ba tuổi, da dẻ trắng hồng, hai má phúng phính nhìn muốn véo. Đôi mắt đen trong suốt, linh hoạt, trông rất đáng yêu. Đứa nhóc ngẩng người ra nhìn cô, sau đó nhanh chóng hồi thần, phấn khích reo lên:

-Oa, chị thật là lợi hại!!!! Hay là chị làm vợ em nhé! Vậy thì sau này em không cần phải sợ mấy tên này nữa rồi.

Âu Từ Tuyết trên trán nổi lên mấy vạch hắc tuyến, vươn tay xách tai thằng nhóc này lên:

-Nhóc con, em tuyển vợ hay là tuyển vệ sĩ vậy hả. Mà chị đây cũng không có hứng thú với một đứa nhóc như em đâu.

-Ái ái, đau quá đau quá, tha cho em, em không dám nữa...

Âu Từ Tuyết thấy đứa nhóc kêu la dữ quá cũng mềm lòng buông tay. Nhìn thằng nhóc này ôm tai xuyt xoa, cô cảm thấy thực vui vẻ. Đứa nhóc có vẻ vẫn chưa bỏ cuộc, bắt đầu dò hỏi:

-Em tên là Tiêu Nhân, chị tên là gì vậy ạ? Nếu chị không muốn làm vợ em thì làm chị dâu em nha. Anh hai của em đẹp trai lắm á!!!

Âu Từ Tuyết sắc mặt đen sì, hung hăng trừng Tiêu Nhân một cái:

-Có phải lỗ tai bên kia cũng ngứa rồi không?

Tiêu Nhân mặt biến sắc, lập tức lấy hai tay che đi lỗ tai, sợ sệt lùi ra sau. Âu Từ Tuyết trông thấy phá lên cười, sau đó tiêu sái rời đi. Đúng là một thằng nhóc thú vị!

Âu Từ Tuyết tiếp tục trở về nhà, trong đầu suy nghĩ thực đơn của tối nay. Mấy bữa nay bò, heo, gà đều ăn hết rồi, hay bảo di La tối nay làm vịt nướng chao nh? Có vẻ không tệ. Săn bảo ba kiếm ít thịt rừng về ăn, lâu rồi không ăn, cũng thật nhớ.

Đang mải mê suy nghĩ thì một âm thanh chột vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Âm thanh này rất nhỏ, khiến cô nghĩ có phải mình nghe nhầm rồi không. Dù sao quanh đây cũng vắng vẻ, chỉ có mấy cái kho hàng bỏ hoang mà thôi. Máu tò mò nổi lên, Âu Từ Tuyết lập tức lần theo tìm hiểu.

Bên trong một kho hàng cũ nát, một nam nhân vô cùng tuấn tú đang bị còng vào một cột sắt, cả người không ngừng dẫy dụa, vẻ mặt rất tức giận. Mà đứng ở đối diện, là một nam nhân khác đang đứng nhìn hắn, mỉm cười. Nam nhân đang đứng này so với người đang bị còng kia còn đẹp hơn rất nhiều, gương mặt đẹp đến yêu nghiệt, tuyệt đối có thể đánh gục cả nam lẫn nữ.

Nam nhân đang bị còng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nam nhân yêu nghiệt kia, quát:

-Đù rồi, tên gay khốn khiếp này, mau thả tôi ra, bằng không tôi nhất định khiến anh phải hối hận.

Nam nhân yêu nghiệt nở nụ cười, xoa xoa cái cằm:

-Nam Cung đại thiếu vội gì chứ? Trò chơi còn chưa bắt đầu mà.

Nam nhân yêu nghiệt tiến tới mấy bước, ngồi lên người người gọi Nam Cung đại thiếu, tựa vào người hắn, hai tay trên ngực hắn vẽ vẽ mấy cái vòng tròn, nũng nịu:

-Lần này người ta đem lần đầu tiên trao cho anh, sau này nhớ đối xử tốt với người ta đó.

Nam nhân kia nghe thấy chỉ cảm thấy thật buồn nôn. Định mở miệng ra mắng thì...

Kết...cánh cửa đột nhiên mở ra, một bóng người bước vào, không ai khác chính là Âu Từ Tuyết. Lúc nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, Âu Từ Tuyết đã hình dung đại khái được mọi việc, là một tên biến thái bắt cóc một thiếu niên về ‘hấp diêm’. Thế nhưng lúc trông thấy cảnh tượng bên trong, cô cũng không nhịn được mà ngẩng người mắt mở to.

Cái tên đang bị còng kia, không phải là tên hôm nọ được cô cứu xong còn vênh mặt nói không cần sao? Còn tên đang ngồi trên người hắn, thật đẹp nha. Tuyệt đối là người đẹp nhất mà cô gặp từ trước đến giờ. Xem da kia, thật trắng, thật mịn. Cái mũi kia, thật cao, hơn nữa còn rất cân đối. Mắt kia cũng

đẹp nữa, đen láy, rất sáng, lông mi vừa dài vừa cong, thực quá đẹp. Trời ạ, đôi môi mông hồng hồng kia, thực khiến người ta muốn cắn cho một cái. Cả vóc người kia nữa, thật quá hoàn mỹ. Ngay cả một người luôn miễn dịch với sắc đẹp như cô mà cũng phải xuýt xoa thì phải hiểu nam nhân này đẹp đến mức nào. Đáng tiếc, lại là gay.

Nam nhân bị còng nhìn thấy cô như thấy được cọng rom cứu mạng, vội kêu lên:

-Này này, cô mau cứu tôi với, tôi bị hấn bắt đến đây.

Âu Từ Tuyết đứng tựa vào cửa, nở nụ cười đáng đánh đòn, tay xoa xoa cằm:

-Không phải lần trước anh nói không cần tôi giúp cũng có thể tự giải quyết hết sao? Lần này anh tốt nhất tự thân vận động đi.

Nam nhân kia hiện tại đúng là khóc không ra nước mắt, thật hận bản thân lần trước ra về làm gì bây giờ rơi vào hoàn cảnh này. Không còn cách nào khác đành xuống nước cầu xin:

-Xin cô...giúp tôi đi.

Ánh mắt Âu Từ Tuyết một mực dán vào người nam nhân yêu nghiệt kia, sau khi nghe thấy lời cầu xin thì thở dài lao tới. Nam nhân yêu nghiệt thân thủ không tồi, dường như đã chuẩn bị trước, nhanh chóng né qua một bên. Nhưng đáng tiếc, đối thủ của hấn lại là cô. Âu Từ Tuyết thân là siêu cấp sát thủ nổi tiếng thế giới, nếu ngay cả tên này cũng không bắt được thì thật quá mất mặt rồi. Tốc độ lại tăng thêm mấy phần, nháy mắt đã chế trụ được tên yêu nghiệt này, sau đó từ người hấn lấy chìa khoá thả nam nhân kia ra, tiện thể còng luôn tên nam nhân yêu nghiệt này vào chỗ đó.

Nam nhân kia thoát ra xong thì hấn học nhìn nam nhân yêu nghiệt, định ra tay trả thù thì bị Âu Từ Tuyết giáng cho một cú vào đầu. Hấn tức giận định đánh trả, nhưng lại nhớ đến bản lĩnh của cô liền co rụt đầu lại. Âu Từ Tuyết cũng không để ý đến hấn, lấy từ trong túi ra bút và giấy, viết viết một hồi, sau đó đưa cho hấn, nói:

-Giúp tôi mua những thứ này, đem đến đây.

Nam nhân nhận lấy tờ giấy, nhìn những thứ viết bên trong sắc mặt lập tức biến thành màu xanh, lắp bắp:

-Cái này...cô...muốn tôi mua những thật sao?

Âu Từ Tuyết nhướn mày, bàn tay nắm lại phát ra tiếng răng rắc:

-Có ý kiến?

Nam nhân lập tức lắc đầu, cười gượng gạo, phóng thẳng ra ngoài leo lên xe chạy thẳng. Lúc bấy giờ, Âu Từ Tuyết mới ngồi xuống chỗ đối diện nam nhân yêu nghiệt kia, cười tủm tỉm:

-Vừa rồi người nói muốn trao lần đầu tiên cho hấn sao?

Nam nhân yêu nghiệt hừ lạnh không trả lời. Âu Từ Tuyết cũng không tức giận gì, đưa tay cời áo sơ mi của hấn, nét cười trên mặt vẫn giữ nguyên. Nam nhân yêu nghiệt mặt trắng bệch, hốt hoảng:

-Cô...cô muốn làm gì?

Âu Từ Tuyết híp mắt cười tà:

-Tất nhiên là giúp người thoả mãn ý nguyện, mất đi tấm thân xử nam rồi.

Nam nhân yêu nghiệt sợ hãi kêu lên:

-Không được, mau thả tôi ra.

Âu Từ Tuyết vẫn không chút phản ứng, trên môi giữ nguyên nụ cười tà ác, bắt đầu công tác “giáo dục tư tưởng” của mình.

Ở một một căn biệt thự lớn ở ngoại ô, cậu nhóc Tiêu Nhân mà Âu Từ Tuyết cứu lúc chiều đang ngồi đối diện một nam nhân vô cùng tuấn tú, vui vẻ nói:

-Anh hai, lúc chiều em bị một đám côn đồ chặn đường cướp tiền, có một chị thật xinh đẹp đã cứu em. Chị ấy mạnh lắm, em rất thích chị ấy, anh cưới chị ấy về làm chị dâu cho em nhé!

Nam nhân cười xoà, xoa xoa đầu cậu nhóc, tỏ vẻ hứng thú trả lời:

-Người mà Nhân Nhân thích chắc chắn không phải kẻ tầm thường. Anh sẽ cân nhắc một chút, em yên tâm.

Tiêu Nhân vui vẻ reo lên:

-Hay quá, anh hứa rồi đấy nhé!!!

Chương 12

Quay trở lại chỗ nhà kho bỏ hoang, Âu Từ Tuyết đang cùng nam nhân yêu nghiệt “đàm luận nhân sinh”.

-Hắn đâu có đẹp bằng ngươi, vì sao lại muốn trao lần đầu cho hắn?

Nam nhân yêu nghiệt vô cùng tự luyến trả lời:

-Tất nhiên là hắn không đẹp bằng tôi, nhưng ngoài tôi ra thì hắn đẹp nhất rồi, miễn cưỡng chọn cũng được vậy.

Âu Từ Tuyết khoe miệng co giật một hồi, trong lòng âm thầm khinh bỉ. Quả nhiên là thế giới ngôn tình, tên nào tên nấy mắc chứng tự luyến như nhau. Nhưng mà cô cũng không vì thế mà bỏ cuộc, tiếp tục nói:

-Nhưng hắn không yêu ngươi. Nếu ngươi làm vậy thì chỉ khiến hắn hận ngươi thêm thôi.

Nam nhân yêu nghiệt trầm mặc không trả lời. Âu Từ Tuyết nhìn thấy trong mắt hắn sự mê mang. Cánh cửa chợt mở, nam nhân kia đã trở về, nét mặt xanh như tàu lá chuối, đem cái bịch lớn trong tay đưa cho cô. Âu Từ Tuyết cười đến vô cùng tà ác, mang theo cái bịch đến chỗ nam nhân yêu nghiệt, lấy từng cái, từng cái ra, đặt trước mặt hắn. Nam nhân yêu nghiệt mặt trắng bệch, cả người không ngừng run lên. Đồng đồ dưới đất kia...đều là đồ chơi SM.

Âu Từ Tuyết tay cầm hai cái máy rung, dấn vào đầu nhũ của nam nhân yêu nghiệt, sau đó bật công tắc lên, khiến hắn không nhịn được mà rên lên một tiếng. Nam nhân kia đứng ở phía xa cảm thấy lạnh hết tóc gáy, âm thầm thề sau này tuyệt đối không bao giờ đắc tội cô nàng này. Thật đáng sợ!!!

Âu Từ Tuyết vẫn ở yên đó, mỉm cười thích thú:

-Thế nào? Thích chứ? Hôm nay ta giúp ngươi thoả mãn ý nguyện, mất đi tâm thân xử nam.

Dứt lời, liền cầm lấy dương cụ giả loại siêu bự dưới đất, bật công tắc khiến nó rung lên. Nam nhân yêu nghiệt hai mắt mở to, vô cùng hoảng sợ, nhưng tay Âu Từ Tuyết vẫn tiếp tục tiến tới, nắm lấy khoá quần chuẩn bị kéo xuống. Nam nhân yêu nghiệt rút cuộc không thể nhịn được nữa, oà lên khóc:

-Oa oa, không được, mau dừng lại đi, không muốn, oa oa oa...

Âu Từ Tuyết thu tay lại, cười tà:

-Chê đồ giả, muốn đồ thật à. Không sao, bên kia có sẵn rồi kia.

Nói xong liền đứng dậy đi về phía nam nhân bên kia thì thầm gì đó, khiến mặt hắn biến từ trắng sang xanh, sau đó lại chuyển sang màu đen, hồi lâu mới trở lại bình thường. Hắn bày ra vẻ mặt dâm đãng, tiến tới phía nam nhân yêu nghiệt, cười mỉ:

-Là muốn của đại gia sao? Yên tâm, đại gia ta nhất định sẽ thoả mãn tiểu yêu tinh như mi.

Nam nhân yêu nghiệt thần sắc hốt hoảng, tuyệt vọng lắc đầu:

-Không. Dừng mà...

Âu Từ Tuyết mỉm cười hài lòng, kéo vai nam nhân bảo hắn ra ngoài, sau đó tiến tới chỗ nam nhân yêu nghiệt, nói:

-Nghĩ thông rồi chứ?

Nam nhân yêu nghiệt gật đầu, nở nụ cười tự giễu. Trốn tránh lâu như vậy, có lẽ cũng nên đối diện với sự thật rồi. Âu Từ Tuyết tháo công tha hắn ra, sau đó lấy từ trong bì ra một cái áo sơ mi, ném cho hắn, còn bản thân thì đi ra ngoài.

Ở bên ngoài...

-Vì sao cô lại giúp tên gay đó? Tên đó có gì hay ho chứ?

Âu Từ Tuyết đứng tựa vào cánh cửa nhà kho, ngược mắt nhìn xa xăm, hồi lâu sau mới trả lời:

-Tên đó...có chút giống ta trong quá khứ.

Nam nhân sống người nhìn sự bi thương toát ra từ người cô, trong lòng nổi lên một hồi tâm tư phức tạp. Định mở miệng an ủi, lại phát hiện mình chẳng biết phải nói gì.

Cánh cửa chợt mở, nam nhân yêu nghiệt đã mặc quần áo chỉnh tề bước ra. Hắn nhìn cô, hỏi:

- Vì sao cô có thể nhìn thấu tâm tư của tôi?

- Nhờ ánh mắt - Âu Từ Tuyết thân nhiên trả lời - ngoài ra thì cảnh vật xung quanh cũng giúp ta hiểu được phần nào.

Hai người nam nhân nhìn nhau không hiểu, cuối cùng vẫn là cô đứng ra giải thích:

- Xe đậu phía trước là loại hàng gì? Người thường có thể có được sao? Quần áo trên người người cũng là hàng mắc tiền, chứng tỏ người cũng là gia đình danh giả. Ở trong một gia đình như vậy, nhưng giới tính của người lại có chút vấn đề, vậy nên ta khẳng định cuộc sống gia đình của người không quá tốt. Khả năng lớn sẽ bị cha mẹ chán ghét, xem thường. Cộng thêm ánh mắt lúc đó của người, không có bất cứ dục vọng hay cảm xúc nào, nên ta mới biết được tâm tư của người.

Hai đại nam nhân tròn mắt ngạc nhiên, cô gái này thật quá thông minh rồi. Nam nhân kia chợt nghĩ tới gì đó, hỏi:

- Cách xưng hô của cô hình như hơi lạ. Có lý do gì không?

- Thói quen cũ mà thôi.

Thói quen này hình thành từ hồi còn làm sát thủ, có lẽ bây giờ nên chú ý sửa lại mới được. Nhìn sắc trời cũng đã sắp tối, Âu Từ Tuyết khoác ba lô lên vai, tính toán có lẽ cũng nên trở về. Đúng lúc này, nam nhân yêu nghiệt đột nhiên hỏi:

- Cô tên gì vậy?

- Cái này không quan trọng. Gặp nhau cũng là có duyên, hai người muốn làm bạn với tôi chứ?

Cả hai đồng loạt gật đầu. Âu Từ Tuyết vui vẻ vỗ vai hai người:

- Sau này chúng ta là bạn. Tôi bảo kê hai người, ai dám đụng tới hai người thì tôi sẽ thay hai người dạy dỗ lại bọn chúng. Giờ tôi phải về, tạm biệt.

Đội bóng Âu Từ Tuyết khuất ở phía xa, nam nhân kia mới mở miệng:

- Diệp Thần, anh thấy thế nào?

- Nam Cung Ngạo, mắt nhìn người của anh không đủ để phân biệt thật giả à? - nam nhân yêu nghiệt mỉa mai.

Nếu Âu Từ Tuyết nghe được mấy lời này, chắc chắn sẽ vô cùng ngạc nhiên. Ai mà ngờ được hai tên này lại là đại boss trong hậu cung của nữ chủ - Nam Cung Ngạo và Diệp thiếu tài ba của Diệp gia chứ. Nhưng mà bây giờ cô cũng chẳng có thời gian mà quan hai tên này. Anh hai và ba đã sắp về, cô còn đang vắt chân lên cổ mà chạy cho kịp lúc đây!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Âu Thiên Lãnh ngồi trong thư phòng của mình, sắc mặt âm trầm nhìn số tài liệu trước mặt. Âu Từ Kỳ ngồi bên cạnh sắc mặt đồng dạng cũng cực kém, đập mạnh tay lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Rốt cuộc thì Nam Cung gia và Diệp gia muốn gì đây? Cư nhiên cùng nhau hợp tác chèn ép chúng ta.

- Xem ra chúng ta cần cùng hai nhà này nói chuyện cho rõ ràng rồi. - Âu Thiên Lãnh híp mắt nói, sâu trong đáy mắt toát lên sự phẫn nộ đến tột cùng.

Cửa phòng chợt mở, hai cha con Âu thị quay đầu lại nhìn, trông thấy là Âu Từ Tuyết sắc mặt mới khá hơn một chút. Âu Từ Tuyết bung khay trà vào, rót ra hai ly cho hai người, nói:

- Ba, anh hai, uống chút trà đi.

Hai người cầm tách trà lên, một hơi uống sạch, tâm trạng cảm thấy khá hơn không ít. Âu Từ Tuyết lúc này mới hỏi:

- Ba, anh hai, công ty có chuyện gì à? Nói cho con nghe được không?

Âu Từ Kỳ không dám nhìn thẳng cô, lấp lửng trả lời:

-Không có gì đâu. Tiểu Tuyết, em về phòng ngủ đi, anh và ba cần bàn việc một chút.

Âu Từ Tuyết biết bản thân không giúp được gì, đành ngoan ngoãn trở về phòng, trong lòng âm thầm suy đoán, có lẽ là đám nam chủ đang giờ trò. Cô phải nhanh chóng tìm cách lật mặt nữ chủ mới được, bằng không thì Âu thị chắc chắn sẽ phá sản.

Trong một nhà hàng năm sao sang trọng, Lục Sắc Vi vẻ mặt ngọt ngào ngồi đối diện một người đàn ông trẻ tuổi vô cùng tuấn tú. Người đàn ông này thân sắc thoát nhìn có điểm lơ đãng, không biết đang nghĩ gì. Lục Sắc Vi dường như cũng đã nhận ra người đàn ông này không hề chú ý đến mình, đáy mắt loé lên mấy phần tức giận, nhưng rất nhanh liền đổi thành vẻ mặt ngây thơ, hỏi:

-Ngao, anh đang nghĩ gì vậy?

À vâng, người đàn ông đang ngồi ăn cùng Lục Sắc Vi chính là Nam Cung đại thiếu của Nam Cung gia - Nam Cung Ngao. Nam Cung Ngao nghe gọi thì giật mình, mỉm cười trả lời:

-Không có gì. Anh nghĩ tới chút việc trên công ty thôi. Anh phải đến công ty, em cứ ở đây ăn đi nhé.

Dứt lời liền đứng dậy bỏ đi. Lục Sắc Vi sắc mặt cực độ âm trầm, hai tay gần như vò nát tà váy, khiến cô nhân viên đứng gần đó cảm thấy lạnh cả người, trong lòng khinh bỉ một hồi. Loại hồ ly giả tạo thế này cũng lừa gạt được Nam Cung thiếu, đúng là ghê gớm. Không được, cô phải tìm cách báo cho Nam Cung thiếu việc này.

Lại nói, cô nhân viên này, cũng chẳng phải loại đàn bà không biết xấu hổ mong muốn trèo cao gì, chỉ là năm xưa cô nhân viên này năm xưa từng nhận ân của Nam Cung gia nên bây giờ muốn báo đáp mà thôi.

Tại Âu gia, Âu Từ Tuyết cảm thấy không khí trong nhà có phần ngột ngạt, sắc mặt ba và anh hai luôn rất khó coi, vì vậy quyết định tự mình đi chợ nấu một bữa bồi dưỡng cho hai người. Nhưng cô vừa ra khỏi nhà chưa được bao xa thì một giọng nói quen thuộc vang lên, phun ra một câu thật đáng đánh đòn :

-Chị xinh đẹp ơi, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Chúng ta thật có duyên nha. Đây là ông trời tác hợp thành đôi, chị đồng ý làm vợ em nha~~

Chủ nhân giọng nói này không ai khác chính là thằng nhóc Tiêu Nhân mà cô cứu được mấy hôm trước. Âu Từ Tuyết nghe xong trên trán xuất hiện mấy vạch hắc tuyến, cực kỳ thô bạo nắm lấy lỗ tai thằng nhóc, vặn một vòng tròn.

-Nhóc, có phải ít lâu không gặp, lỗ tai liền cảm thấy ngứa rồi không?

Tiêu Nhân vẻ mặt méo mó, thực sự là có điểm khóc không ra nước mắt rồi. Bình thường cậu nói như vậy, không phải đám nữ sinh xung quanh sẽ đồng loạt ôm tim ngắt xiú sao? Sao chị xinh đẹp lại không có chút phản ứng nào hết vậy? Lỗ tai đau đến mức sắp mất cảm giác luôn rồi. Nhưng mà cũng hay, giỏi như vậy mới xứng đáng với anh hai của cậu chứ!!!

Nghĩ thế, Tiêu Nhân lộ ra vẻ mặt lấy lòng, cười nịnh nọt, nói:

-Chị xinh đẹp, là em sai rồi, chị tha cho em đi.

-Đúng vậy, thằng nhóc này bình thường tôi có chút chiều chuộng nó quá mức nên mới như vậy. Tôi thay mặt nó xin lỗi cô.

Âu Từ Tuyết ngược mặt lên nhìn. Đó là một người đàn ông vô cùng tuấn tú, đường nét trên khuôn mặt dịu dàng mà ôn nhu, là một vẻ đẹp hoàn toàn khác với những người đàn ông mà cô từng gặp. Cảm giác người đàn ông này giống như là vàng thái dương vậy, bất kể là nụ cười hay ánh mắt cũng sẽ khiến người bên cạnh cảm thấy thật ấm áp. Đương nhiên, Âu Từ Tuyết là một ngoại lệ. Cảm giác ấm áp này nọ, cô đều không thấy, căn bản chỉ đang thưởng thức vẻ đẹp đặc biệt này một chút thôi.

Được rồi, cô cũng chẳng phải kẻ hẹp hòi hay thù dai gì, bàn tay buông lỗ tai Tiêu Nhân ra, đứng thẳng người dậy, đối diện với người đàn ông nọ, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn, không chút úy kỵ, sợ hãi hay ngượng ngùng. Có chăng chỉ là một chút tò mò cùng hứng thú mà thôi.

Tiêu Nhân chạy đến bên người đàn ông, kéo hắn về phía cô, cười hi hi giới thiệu:

-Chị ơi, đây là anh hai của em, tên là Tiêu Lâm. Anh của em có phải rất đẹp trai không?

Âu Từ Tuyết gạt gù cái đầu thừa nhận, trong đầu cũng bắt đầu hiện lên tư liệu về người này. Tiêu Lâm, chủ nhân thần bí của tổ chức Dark - nơi tập trung những quái tài hoặc kẻ thù sáu đại gia tộc trên khắp thế giới, thế lực hắc đạo chỉ sau Nam Cung gia, nhưng thế lực kinh tế chưa lớn lắm, vẫn còn kém xa sáu đại gia tộc, cho nên không được quá nhiều người chú ý tới tổ chức này. Ai mà ngờ chủ nhân của Dark lại là một người trẻ tuổi thế này nhỉ?

Tiêu Nhân thấy Âu Từ Tuyết gạt đầu thì nghĩ là cô vừa mất anh trai mình, vội vàng nói:

-Vậy chị lấy anh em đi, làm chị dâu của em nhé!

Âu Từ Tuyết cả người cứng đờ, ngay lập tức tặng cho thằng nhóc một cái cốc trời giáng, lại hung hăng mắng cho một trận, sau đó bực bội bỏ đi. Tiêu Lâm đối với Âu Từ Tuyết dường như cũng có điểm hứng thú, liền đưa bức danh thiếp cho cô, sau đó dắt Tiêu Nhân trở về. Âu Từ Tuyết cũng chẳng thèm để ý, chỉ tùy tiện nhét tấm danh thiếp vào túi áo, sau đó nhanh chóng đi về phía siêu thị mua thức ăn. Lát nữa cô phải nấu một bữa đãi ba và anh hai rồi. Hi vọng sau khi ăn xong tâm trạng của họ sẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Mất gần một tiếng đồng hồ càn quét hết khu thực phẩm, Âu Từ Tuyết mới hài lòng trở về nhà. Nhưng lúc đi ngang qua khu trang sức, ánh mắt cô gần như là ngay lập tức bị hút vào một ô kính sang trọng. Bên trong ô kính là một chiếc đồng hồ rất đẹp, kiểu cách lịch lãm mà quý phái.

Hai mắt Âu từ Tuyết có phần sáng lên. Mai là sinh nhật anh hai rồi, mua cái này về tặng là hợp nhất. Nghĩ đến anh hai đeo cái đồng hồ này chắc chắn sẽ rất hợp, biết đâu sẽ bắt được một cái chị dâu về cho cô nữa thì sao? Ánh mắt đều hiện lên mấy phần vui vẻ, sau đó mặc kệ bản thân đang tay xách nách mang, phóng thẳng tới gian hàng trang sức, chỉ vào chiếc đồng hồ, nói:

- Lấy cho tôi cái này.

Cô nhân viên vô cùng chuyên nghiệp mỉm cười gật đầu, nhưng chưa kịp lấy thì một âm thanh nũng nịu chọt vang lên:

- Lãng ca, cái đồng hồ này đẹp quá, anh mua cho em nha!

Âu Từ Tuyết sắc mặt chán ghét quay qua nhìn người vừa lên tiếng ở phía sau, quả nhiên chính là nữ chủ giả tạo gian xảo - Lục Sắc Vi. Bên cạnh cô ta là một người đàn ông vô cùng lịch lãm, khuôn mặt khá là tuấn tú, đáng tiếc lại quá mức lạnh lùng, căn bản chính là một cái băng son mỹ nam. Nghe cô ta gọi thì xem ra người này chính là thiếu gia của Lãnh gia - Lãnh Lăng. Nếu cô nhớ không nhầm, tên này trùng độc nữ chủ sâu nhất, là thanh kiếm sắc bén nhất trong tay nữ chủ, làm việc cơ hồ không kiêng kị điều gì.

Thu lại suy nghĩ của mình, Âu Từ Tuyết thần nhiên quay sang phía cô nhân viên, đặt thẻ lên quầy, nói:

- Tính tiền.

Cô nhân viên cả người có chút run run, thực sự là khóc không ra nước mắt luôn rồi. Cả hai người này, bất cứ người nào cô ta cũng đắc tội không nổi. Sợ hãi một chút thì cô ta chắc chắn sẽ tiêu ngay. Do dự một lát, cô nhân viên quyết định tính tiền cho Âu Từ Tuyết. Dù sao Âu tiểu thư mới là người đến trước, vậy nên cô ta làm vậy cũng là bình thường.

Lục Sắc Vi thấy cô nhân viên không nghe lời của mình thì rất tức giận, nhưng rất nhanh liền biến mất, giống như biểu cảm đó vẫn chưa hề tồn tại. Lục Sắc Vi khòe miệng kín đáo câu lên thành nụ cười độc ác, sau đó đội lên lớp vỏ nhu nhược đáng yêu bước tới kéo tay Âu Từ Tuyết:

- Âu tiểu thư, xin cô nhường cho tôi cái đồng hồ này được không? Dù sao cô là nữ mà, đâu thể đeo được cái này.

Âu Từ Tuyết nở nụ cười lạnh lẽo, thần nhiên trả lời:

- Lục tiểu thư, cô cũng là nữ mà, cần cái này để làm gì? Hơn nữa cái này tôi mua về cũng không phải cho tôi đeo.

Lục Sắc Vi khuôn mặt trở nên trắng bệch, thoát nhìn nhu nhược vô cùng, cả người run run, hỏi:

- Hai ngày nữa là sinh nhật Dật, chẳng lẽ cô mua tặng anh ấy sao? Âu tiểu thư, cô lẽ nào vẫn chưa chết tâm, muốn quyến rũ anh ấy lần nữa sao?

Lời này nói ra quả nhiên là đủ độc địa, khiến cho những người xung quanh lập tức ném ánh mắt khinh bỉ về phía cô, đồng thời tỏ vẻ thương cảm đối với cô ta. Lãnh Lăng đứng bên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh miệt nhìn cô, sau đó đưa tay ôm Lục Sắc Vi vào lòng, khe khẽ vỗ về.

Âu Từ Tuyết khẽ chép miệng tiếc rẻ, thầm nghĩ nữ chủ có khác, chỉ riêng khả năng diễn xuất này liền xứng đáng đoạt giải Oscar rồi. Nhưng đáng tiếc, bộ não có hơi phẳng một chút, xem cô thế nào đùa chết cô ta.

- Lục tiểu thư, vậy ý cô nói là tôi nên nhường cái đồng hồ này lại cho cô sao? Để cho cô đi tặng anh ta?

- Tất nhiên rồi. Nếu được tôi tặng quà anh ấy chắc chắn sẽ rất vui. - Lục Sắc Vi vội nói, hoàn toàn quên mất người đàn ông đang đứng bên cạnh.

Âu Từ Tuyết một mực chú ý đến vẻ mặt của Lãnh Lăng, trông thấy cảnh này khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên. Lục Sắc Vi, để tôi xem lần này cô làm thế nào.

-Lục tiểu thư, theo tôi được biết thì gia cảnh của cô không phải là giàu có, mà cái đồng hồ này...không rẻ chút nào đâu. Cô lấy đâu ra tiền mà mua nó đây?

-Lăng ca sẽ trả cho tôi - Lục Sắc Vi nét mặt kiêu ngạo đáp, nhưng nói xong mới sực nhận ra mình lỡ lời, sắc mặt biến thành trắng bệch. - Lăng ca, em...em..

Âu Từ Tuyết độ cong khoe môi ngày càng tăng, tiếp tục châm dầu vào lửa:

-Nha, Lục tiểu thư, lần trước cô đến nhà tôi, nói cái gì mà cô cùng Hàn Thiên Dật yêu nhau, xin tôi thành toàn cho hai người, tôi cũng đã đồng ý rồi, vậy người này là ai đây? Bạn trai mới của cô sao? Hay là tình nhân? Lại có thể bỏ tiền ra giúp cô mua một thứ đắt tiền như vậy để tặng người yêu, tôi đúng là rất khâm phục đấy.

Lục Sắc Vi vẻ mặt tái nhợt nhìn sang, chỉ thấy Lãnh Lăng đứng đó, khuôn mặt cực độ lạnh lùng và âm trầm. Cũng phải thôi, làm gì có người đàn ông nào thấy người yêu mình lấy tiền của mình đi mua quà tặng người đàn ông mà cô ta yêu chứ? Nghĩ thế, hấn liền triệt để nổi giận, âm lãnh liếc qua Lục Sắc Vi một cái rồi xoay người bỏ đi. Lục Sắc Vi phẫn nộ nhìn cô, ánh mắt căm hận đến tận cùng, sau đó vội đuổi theo Lãnh Lăng. Âu Từ Tuyết sau khi cho nữ chủ một vố thì tâm trạng liền thoải mái hơn rất nhiều, liền mau chóng lấy đồng hồ đi và trở về nhà.

Bên trong Âu gia, Âu Từ Kỳ cùng Âu Thiên Lãnh ngồi đối diện hai người đàn ông trẻ tuổi, dường như đang đàm phán việc gì đó. Về mặt hai người đàn ông kia đều rất thân thiện và ngạo mạn, trong khi nét mặt của hai cha con nhà Âu thị lại cực độ âm trầm. Người đàn ông ngồi bên trái nhẹ nhàng cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, thân nhiên nói:

-Âu tổng, Âu thiếu, tôi đã nói rồi. Chỉ cần hai người đem Âu Từ Tuyết đuổi ra khỏi Âu thị thì mọi chuyện sẽ kết thúc tại đây, ba nhà chúng ta sẽ có thể tiếp tục hợp tác thật tốt. Nhưng nếu hai người vẫn cứng đầu như vậy thì cũng đừng trách chúng tôi vô tình.

Người đàn ông bên phải tỏ vẻ nhàm chán, vờn người ngáp dài một cái, ánh mắt có chút mơ hồ cùng mông lung. Chợt, khoe miệng hấn không hiểu sao liền cong lên một chút, đáy mắt đều vương lại ý cười vui vẻ. Không biết khi nào, hấn liền có thể gấp lại cô gái đó nhỉ? Vì sao trong lòng lại có chút mong chờ.

Trái lại với sự thanh thoi và nhàn nhã của hai người đàn ông này, không khí bên phía cha con nhà Âu thị lại vô cùng lạnh lẽo và nặng nề. Âu Từ Kỳ thực sự không thể nhịn nổi nữa, trực tiếp đứng dậy, gằn từng tiếng:

-Cho dù hai người có nói gì đi nữa thì chúng tôi cũng sẽ không đồng ý đuổi Tiểu Tuyết ra khỏi nhà. Bây giờ, hai người, lập tức rút!!!

Người đàn ông bên trái vẫn giữ nguyên vẻ mặt thân nhiên, chậm rãi đứng dậy, khoe miệng hơi cong tạo thành nụ cười lạnh:

-Chúng tôi đã hết lòng khuyên can mà hai người vẫn cố chấp như vậy, vậy thì sau này cũng đừng trách chúng tôi rồi. Hi vọng sau này hai người sẽ không phải hối hận.

Dứt lời liền liếc nhìn người đàn ông bên phải, ý bảo đi về, nhưng chưa kịp bước ra thì một bóng người chợt tiến vào. Một giọng nói mang theo sự vui vẻ vang lên:

-Ba, con về rồi đây. Anh hai, em về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Âu Từ Tuyết mang theo tâm trạng rất vui vẻ, nhưng không ngờ vào nhà lại thấy không khí có phần quái lạ. Âu Từ Kỳ và Âu Thiên Lãnh cùng lúc biến sắc, sợ cô nghe được thứ gì không hay. Mà hai người đàn ông kia sắc mặt cũng trở thành màu xanh, trong lòng âm thầm cầu nguyện, khả năng đó tốt nhất không xảy ra.

Âu Từ Tuyết nhìn ba và anh hai, sau đó lại nhìn hai người đàn ông kia, sau đó quay sang phía Âu Thiên Lãnh, hỏi:

-Ba, hai tên này là ai?

Âu Thiên Lãnh tự nhiên không muốn Âu Từ Tuyết biết được điều không hay ho này, liền trả lời:

-Tuyết Nhi, con lên phòng trước đi, ba và anh con đang bàn công việc một chút.

Không ai để ý rằng, sau câu trả lời của Âu Thiên Lãnh, khuôn mặt hai người đàn ông kia cùng lúc biến thành xanh lè. Âu Từ Tuyết quay sang phía Âu Từ Kỳ, hỏi:

-Anh hai, nói cho em biết, đây là đang có chuyện gì xảy ra. Nói thật đi, nếu anh nói dối, em liền không nhận người anh này nữa.

Âu Từ Kỳ dưới sự uy hiếp của em gái cưng, không còn cách nào liền thành thật khai báo:

-Nam Cung thị và Diệp thị liên thủ chèn ép chúng ta. Hôm nay Nam Cung thiếu và Diệp thiếu đến đây ép chúng ta đuổi em ra khỏi nhà, bằng không sẽ khiến Âu thị phá sản.

Nói đến đây, Âu Từ Kỳ hơi dừng lại một chút, sau đó nói với giọng chắc chắn:

-Tiểu Tuyết, em yên tâm. Dù thế nào đi nữa thì anh hai với ba cũng sẽ không làm theo lời họ đâu.

Âu Từ Tuyết gạt gù cái đầu tỏ vẻ đã hiểu, lại hỏi tiếp:

-Vậy hai tên này ai là Nam Cung thiếu, ai là Diệp thiếu đây?

-Người ngồi bên trái là Nam Cung thiếu, người ngồi bên phải là Diệp thiếu - Âu Từ Kỳ lưu loát trả lời.

Âu Từ Tuyết hí mắt cười nhìn hai người đàn ông sắc mặt đang khó coi đến mức không thể khó coi hơn đang ngồi trên ghế, tà ác hỏi:

-Hai người muốn đuổi tôi ra khỏi Âu thị?

Nam Cung Mặc và Diệp Thần thực sự là khóc không ra nước mắt luôn rồi. Không phải nói thiên kim tiểu thư của Âu thị là một cái nữ tử lăng lợ hám trai sao? Vì sao hiện tại lại biến thành cô nàng bạo lực này? Thủ đoạn của cô, bọn hắn đều đã lĩnh giáo. Nếu biết Âu Từ Tuyết chính là cô thì bọn hắn có một ngàn lá gan cũng không dám làm chuyện này.

Âu Từ Tuyết thấy cả hai không trả lời liền tỏ vẻ không vui, quay sang phía Diệp Thần, cười đến vô cùng tà mị:

-Tiểu Thần Thần, mau nói đi nào. Là anh muốn đuổi tôi ra khỏi Âu thị sao?

Diệp Thần đầu óc xoay chuyển cực nhanh, hướng về phía Âu Từ Tuyết lộ ra vẻ mặt lấy lòng, đem toàn bộ nước bắn hất lên người Nam Cung Ngạo:

-Nào có nào có. Tiểu Tuyết à, người ta là bị tên này xúi giục nha. Nãy giờ đều là một mình hắn nói, người ta đều không có nói gì a. Vậy nên có đánh thì đánh hắn, đừng có đánh người ta a~~

Nam Cung Ngạo thiếu chút nữa liền mắng ầm lên, nghiêng răng nghiêng lợi thăm nghĩ, cái tên này đúng là quá mức vô liêm sỉ mà. Âu Từ Tuyết nghe xong sắc mặt đen sì, sút vào mông hắn một phát, hung hăng trừng một cái:

-Buồn nôn. Cút qua một bên.

Diệp Thần ôm mông cười hi hi, ngoan ngoãn đứng qua một bên. Hai cha con nhà Âu thị gần như phát mộng, âm thầm nuốt nước bọt. Tên này thực sự là Diệp Thần kiều ngạo của Diệp gia sao? Có hay không lại là giả mạo?

Giải quyết xong Diệp Thần, Âu Từ Tuyết mới quay sang phía Nam Cung Ngạo, nhìn chăm chú hồi lâu mới mở miệng:

-Nam Cung Ngạo, có phải anh nên nói rõ với tôi chuyện này không?

Nam Cung Ngạo không hiểu sao trong lòng có điểm không vui. Cô rõ ràng xưng hô với tên gay đó thân mật như vậy, nhưng lại gọi thẳng tên hắn ra, cảm giác như có một chút xa cách. Nhưng dưới ánh nhìn áp bách của cô, hắn cũng không thể tiếp tục nghĩ nhiều, gượng gạo nói:

-Hiểu lắm, đều là hiểu lắm.

Hai mắt Âu Từ Tuyết nhìn thẳng vào Nam Cung Ngạo, ánh mắt tìm tòi, sắc bén mà trong suốt như muốn nhìn thấu con người hắn. Đột nhiên, cô thu lại ánh mắt, thờ dãi nói:

-Là Lục Sắc Vi nói anh làm việc này sao?

Đồng tử Nam Cung Ngạo co rụt lại, khuôn mặt tỏ vẻ không thể tin nổi. Làm sao mà cô biết được điều này? Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng thì cô đã tiếp lời:

-Có phải cô ta nói với anh tôi là một người lăng lợ, hám trai, lúc nào cũng tìm mọi cách nói xấu cô ta, sau đó leo lên giường của mấy người? Vậy nên mau tìm cách làm cho tôi biến mất khỏi thế giới này đi?

Sắc mặt Nam Cung Ngạo hiện tại đã trở nên tái nhợt, thực sự là không nói nên lời. Âu Từ Tuyết ném đồng hồ vừa mua cho Âu Từ Kỳ, sau đó hướng Nam Cung Ngạo ngoắc tay mấy cái, nói:

-Theo tôi, tôi có chút chuyện muốn nói riêng với anh.

Nam Cung Ngạo do dự một lát liền đi theo. Khoảng chừng mười lăm phút sau, cả hai trở lại, về mặt Âu Từ Tuyết vẫn như thường, giống như chẳng có

gì to tát xảy ra. Ngược lại, Nam Cung Ngạo thần sắc phức tạp, trong mắt đều tràn ngập sự mê man, còn có thêm sự giằng co xuất hiện nơi đáy mắt, không nói lời nào mà lập tức bỏ về. Không ai biết rốt cuộc hai người đã nói thứ gì.

Diệp Thần sau đó cũng bị Âu Từ Tuyết không chút do dự đuổi ra khỏi nhà, nhưng khổ nỗi tên mặt dày này, đuổi thế nào cũng không chịu đi. Âu Từ Kỳ và Âu Thiên Lãnh đều ngại thân phận của hắn, không dám làm gì nhiều, nhưng cô thì không có ngại nhiều như vậy. Âu Từ Tuyết vô cùng bạo lực, trực tiếp nắm cổ áo hắn ném vào trong xe, sau đó cho tài xế lái xe đưa hắn về.

Làm xong xuôi mọi chuyện, Âu Từ Tuyết liền lon ton chạy vào nhà bếp, đem hết nguyên liệu ra lao vào nấu ăn. Ở ngoài kia, Âu Thiên Lãnh và Âu Từ Kỳ nét mặt cứng đờ, đều là một lúc lâu không thể hồi thần. Âu Thiên Lãnh là người đầu tiên lên tiếng, vô cùng cảm thán mà nói:

- Vẫn là Tuyết Nhi lợi hại, chúng ta khổ công suy nghĩ ngày đêm còn không bằng cái bạo lực của nó.

Âu Từ Kỳ liên tục gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có điểm thắc mắc, liền quay sang hỏi:

- Tiểu Tuyết như thế nào cùng hai tên đó nhận thức, hơn nữa hai tên đó còn rất sợ Tiểu Tuyết à. Còn có, Tiểu Tuyết từ khi nào liền mạnh như vậy, so với con đều mạnh hơn rất nhiều.

Âu Thiên Lãnh cũng ngăn người ra, nhưng rất nhanh liền bật cười ha hả, vỗ vai Âu Từ Kỳ, nói:

- Quan nhiều như vậy làm gì, chỉ cần biết Tuyết Nhi mãi mãi là Tuyết Nhi ngoan ngoãn của chúng ta được rồi.

Âu Từ Kỳ giống như bưng bình, ra sức gật đầu. Đúng vậy, cho dù thay đổi thì sao chứ, Tiểu Tuyết vẫn chính là Tiểu Tuyết mà. Cho dù cô có mạnh mẽ đến mức nào, trong mắt anh, cô vẫn là đứa em gái bé bỏng cần được yêu thương cưng chiều mà thôi.

Âu Từ Tuyết thật lâu mới đứng đến đồ làm bếp, hôm nay quyết định đại triển thần uy một lần. Rất nhanh, một loạt món ngon được dọn lên bàn dưới ánh mắt kinh ngạc của di La. Đồ ăn này làm ra nhìn thật ngon. Ngay cả bà cũng không nhịn được mà chảy nước miếng. Tiểu thư từ khi nào liền học được bản lĩnh này nhỉ?

Âu Từ Tuyết vô cùng hài lòng nhìn đồ ăn trên bàn, trong lòng dâng lên mấy phần đắc ý. Lúc còn là học sinh, mấy việc cô yêu thích nhất chính là ngủ nướng, đọc truyện, ăn đồ ăn ngon. Vậy nên cô đối với nấu ăn cũng có nghiên cứu một hai. Đồ ăn cô nấu ra tuyệt đối cũng là hàng nhất đẳng. Hết cách rồi, ai bảo cô là thiên tài làm chi, Âu Từ Tuyết vô cùng tự luyện nghĩ.

Sau đó, một nhà ba người ăn uống đến vô cùng vui vẻ. Đúng mười hai giờ đêm, Âu Từ Tuyết đem đồng hồ ra tặng cho Âu Từ Kỳ, còn trêu đùa mau lấy chị dâu về một hồi, khiến anh lại đỏ mặt một phen. Không khí trong nhà trở nên vô cùng thoải mái, hiện lên sự ấm áp của một gia đình, khiến cho Âu Từ Tuyết trong lòng nín cười, càng quyết tâm phải bảo vệ gia đình này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Hôm qua cùng anh hai và ba thức đến hơn mười hai giờ đêm nên sáng nay Âu Từ Tuyết dự định ngủ nướng đến thật thoải mái, ít nhất là trước mười giờ sẽ không rời giường. Và trong thời gian cô đang thỏa thích say sưa như thế thì lại có một người không cách nào ngủ được vì mấy lời cô nói sáng nay. Người này, không ai khác, chính là Nam Cung Ngạo thiếu gia của chúng ta. Cả một đêm này, Nam Cung Ngạo đứng là mắt ngủ trắng đêm rồi.

Nằm trần trọc hồi lâu không ngủ được, Nam Cung Ngạo đành phải đứng dậy, lái xe đến quán bar Nice nằm gần đó. Những lời cô nói lúc sáng khiến đầu óc hắn loạn hết lên cả rồi. Hắn không tin đó là sự thật. Vì sao không phải loại người như vậy. Nhưng mà hắn cũng càng tin tưởng, cô cũng không phải loại người thích nói dối đặt điều. Thật đau đầu, rốt cuộc hắn nên tin tưởng ai đây?

Xe chạy được một đoạn khá dài thì phía sau xe vang lên tiếng gọi:

- Nam Cung thiếu gia, Nam Cung thiếu gia, đợi tôi một chút.

Nam Cung Ngạo theo bản năng nhìn lại, chỉ thấy đó là một cô gái tầm hai bốn, hai năm tuổi, lập tức trong mắt hiện lên một tia chán ghét. Loại phụ nữ này, hắn gặp đã quá nhiều rồi. Cô gái trông thấy ánh mắt của hắn thì hiểu ra điều gì đó, cúi đầu cười gượng gạo:

- Nam Cung thiếu gia, tôi không phải là muốn theo đuổi anh, tôi chỉ muốn nhắc anh vài việc thôi. Lục Sắc Vi kia không phải là người tốt lành gì cả, hi vọng anh sẽ không bị cô ta mê hoặc.

Thì ra cô gái này chính là cô gái đã bắt gặp được khuôn mặt thật của Lục Sắc Vi ở nhà hàng, bây giờ tình cờ gặp được hắn nên mới chạy theo tìm cách vạch mặt cô ta. Nam Cung Ngạo nghe xong nét mặt đanh lại, ánh mắt lạnh đến mức cô gái cả người không ngừng run lên.

- Cô dựa vào đâu mà nói Vi nhi như vậy?

Cô gái thu hết can đảm, nói ra sự việc mình đã chứng kiến. Sau khi đã nói xong xuôi, cô gái cũng định đi, nhưng lại nghĩ đến gì đó, quay lại, do dự hồi lâu mới mở lời:

-Nam Cung thiếu gia, điều tôi nói đều là sự thật, không phải muốn thu hút sự chú ý của anh hay gì cả. Năm xưa Nam Cung tổng có ơn với gia đình tôi nên tôi muốn trả ơn chút thôi. Nếu như anh không tin, vậy có thể đến nhà hàng kiểm tra camera ở đó.

Nói xong, cô gái liền quay người đi mất, để yên Nam Cung Ngạo đứng đó, trong lòng nổi lên gió bão. Cái này rốt cuộc là sao đây, không lẽ Vi nhi lại là loại người này? Không đúng, chắc chắn là Âu Từ Tuyết kia giả vờ, bằng không sao cô gái kia lại trùng hợp như vậy mà xuất hiện. Xú danh của cô ta trong giới thượng lưu ai mà không biết, biết đâu cô ta đang giả vờ lạt mềm buộc chặt thì sao? Đúng vậy, chắc chắn là thế rồi, hẳn nhất định phải tin tưởng Vi nhi mới được.

Chín giờ bốn mươi lăm phút sáng hôm sau, Âu Từ Tuyết rút cuộc rời khỏi phòng, sau đó đơn giản vệ sinh cá nhân một chút, thay một bộ đồ đơn giản, xuống nhà bắt đầu ăn sáng. Bữa sáng hôm nay là mì thịt bò, mùi vị thật không tệ, ăn rất tốt. Ăn xong, Âu Từ Tuyết liền leo lên giường, ôm lấy con gấu bông siêu bự của mình, bắt đầu suy nghĩ kế hoạch sắp tới. Bởi vì sự xuất hiện của Tiêu Lâm và sự hé lộ thân phận của Nam Cung Ngạo, kế hoạch ban đầu có lẽ cần thay đổi chút rồi. Có lẽ sẽ càng hoàn hảo hơn, khẳng định sẽ thành công vạch mặt cô ta rồi.

Giấy bút trong tay hí hoáy một hồi lâu, Âu Từ Tuyết rốt cuộc làm xong kế hoạch của mình, mỉm cười thật hài lòng. Sau đó, cô bắt đầu tìm danh thiếp mà Tiêu Lâm đưa cho hôm qua để lấy số điện thoại gọi cho hắn ta, nhưng lại quên bồng mất là mình nhét nó ở nơi nào. Lần này thực sự là khóc không ra nước mắt a. Thiên a, vì sao người khi sinh ra con người lại cho vào nhiều thành phần nguyên tố đáng trí như vậy chứ!!!!

Thật cẩn thận suy nghĩ một hồi, Âu Từ Tuyết cũng chỉ nhớ là mình đã nhét nó vào một cái túi áo khoác, nhưng áo khoác nào thì...cô không nhớ rồi. Không còn cách nào khác, cô đành lôi hết mớ áo khoác ra, lục lại từng cái một. Đến khoảng hơn nửa tiếng sau, Âu Từ Tuyết rốt cuộc tìm được danh thiếp, thực sự là khiến cô mừng đến phát khóc đi được. Vội vàng gọi điện cho Tiêu Lâm, cô hi vọng có thể thuyết phục hắn giúp đỡ mình trong lần này. Như vậy kế hoạch đều sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Tiêu Lâm đang ngồi đọc sách thì điện thoại chợt reo lên, khiến hắn hơi chau mày. Hắn không thích người khác làm phiền hắn lúc này, nhưng xuất phát từ phép lịch sự, hắn vẫn nhấc máy lên. Là một số lạ sao? Tiêu Lâm có chút tò mò, nhấn vào nút trả lời:

-Alo, Tiêu Lâm nghe.

-Uy, Tiêu Lâm, anh chết ở đâu rồi mà giờ mới nghe máy, để tôi chờ lâu như vậy. Còn tưởng anh đưa tôi số tào lao rồi chứ!

Khuôn mặt Tiêu Lâm có phần vui vẻ hơn, ánh mắt thoát cái lièn trở nên nhu hòa, lông mày đang chau lại cũng đã dần ra. Hắn trả lời, giọng nói có phần ôn nhu và sùng nịnh mà chính hắn cũng không nhận ra.

-Thật xin lỗi, vừa rồi có chút bận việc, không thể nghe ngay, để cô chờ lâu rồi.

-Không sao, bốn tiểu thư cũng không phải hẹp hòi gì, bỏ qua cho anh đấy. Bây giờ anh rảnh không, qua nhà tôi chút đi, tôi có việc cần bàn với anh.

-Được, nhà cô ở đâu, tôi sẽ sang ngay.

-Biệt thự Âu gia, chắc anh biết chứ. Tôi đã dặn bảo vệ rồi, anh cứ tới, họ sẽ mở cửa cho anh. Đến nhanh nhé.

Nói xong liền lập tức gác máy. Tiêu Lâm khoe môi hơi cong lên tạo thành nụ cười vui vẻ, nhanh chóng thay quần áo rồi đi đến biệt thự Âu gia. Rốt cuộc cũng có cơ hội gặp lại cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Xe chạy một đường băng băng tới biệt thự Âu gia. Bảo vệ vì đã được dặn trước nên để cho Tiêu Lâm thuận lợi đi vào. Chu quản gia trông thấy Tiêu Lâm thì hai mắt cơ hồ sáng lên, cực kì nhiệt tình dắt hắn lên phòng Âu Từ Tuyết. Tiểu tử này thoạt nhìn không tệ, so với tiểu tử họ Hàn kia đúng là tốt hơn biết bao nhiêu lần. Hi vọng lần này tiểu thư sẽ “bắt” được hắn về a.

Lại nói tới Tiêu Lâm, lúc mới bước vào biệt thự Âu gia đã bắt đầu mơ mộng vài điều. Căn phòng của một cô gái sẽ thế nào nhỉ? Có phải sẽ rất ngăn nắp, đáng yêu với những con thú nhồi bông trang trí không? Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu, nhưng khi bước vào phòng thì...

Âu Từ Tuyết nằm dài trên giường trong phòng thiên đường của mình, vừa đọc truyện tranh, vừa ăn snack, bên cạnh còn có một chai nước ngọt lớn. Khắp phòng vương vãi vô số vỏ kẹo, snack, nước ngọt. Các loại tiểu thuyết, truyện tranh bị vứt lung tung khắp nơi. Tiêu Lâm không khỏi nuốt nước bọt, ảo tưởng trong lòng toàn bộ đều sụp đổ. Căn phòng này tuyệt đối là một mớ hỗn độn kinh khủng nhất mà hắn từng thấy.

Âu Từ Tuyết ngược mắt trông thấy Tiêu Lâm thì luyến tiếc đặt cuốn truyện xuống một bên, lười biếng vươn người ngáp dài một cái, sau đó kéo Tiêu Lâm về phòng của mình. Bước vào căn phòng này, Tiêu Lâm không nhìn được thở phào một hơi. Cũng là tương đối gọn gàng, so với căn phòng lúc này đúng là một trời một vực. Mặc dù cũng không có các loại đồ trang trí đáng yêu như hắn đã suy nghĩ, nhưng như thế này cũng không tồi.

Âu Từ Tuyết ngược lại cũng không để ý Tiêu Lâm ở một bên, nằm dài ra giường, cảm giác thật thoải mái. Cô ngược đầu nhìn hắn, mỉm cười, vỗ vỗ xuống nệm, nói:

-Ngồi xuống đi, đứng lâu vậy không mỏi chân à?

Tiêu Lâm cũng không có khách sáo, trực tiếp ngồi xuống, sau đó bày ra vẻ mặt nghiêm túc, hỏi:

-Lần này cô có chuyện gì muốn bàn với tôi sao?

Âu Từ Tuyết cũng thu lại vẻ lười biếng của mình, ngồi thẳng dậy, tựa vào thành giường, mỉm cười đến vô cùng yêu mị, khiến Tiêu Lâm không nhìn được có chút đỏ mặt. Lúc này, trên người cô tỏa ra một thứ khí chất rất đặc biệt, vừa sát phạt quyết đoán, vừa tự tin ngạo nghễ, khiến cho người khác không kiềm được mà tin theo. Thật là một cô gái đáng sợ. Bất quá, hắn thích. Nếu là loại người tầm thường kia thì sao có thể lọt vào mắt hắn chứ.

-Lần này muốn mượn thế lực của anh làm chút chuyện thôi. Hi vọng anh sẽ không từ chối chứ?

Tiêu Lâm nét mặt hơi cứng lại, nhưng rất nhanh liền phục hồi về mặt thần nhiên, lạnh nhạt nói:

-Âu tiểu thư có phải lầm rồi không? Lấy thế lực của Âu gia, sao lại có việc cần nhờ một thương nhân nho nhỏ như tôi chứ?

Âu Từ Tuyết khoé môi có phần hơi cong lên, ung dung trả lời:

-Âu gia đúng là rất mạnh, nhưng thế lực hắc đạo vẫn kém xa Dark của anh mà đúng không?

Tiêu Lâm đồng tử lập tức co rút lại, ánh mắt thoát cái trở nên băng hàn. Xem ra cô cũng chẳng khác gì những kẻ kia, tiếp cận hắn đều là có mục đích cả. Âu Từ Tuyết nhìn thấy tự nhiên là hiểu được hắn đang nghĩ gì, có chút bực bội bĩu môi:

-Đừng có xem tôi như đám người kia. Chẳng qua bây giờ tôi có chút chuyện gấp cần nhờ anh thôi. Bạn bè với nhau cả mà, keo kiệt thế sao?

Tiêu Lâm ánh mắt có phần hoà hoãn hơn, vì hắn nhìn thấy trong mắt cô sự chân thành. Nhưng hắn cũng không vì vậy mà gác xuống cánh gác, một mực im lặng không trả lời. Âu Từ Tuyết cuối cùng không thể nhìn được, cái gì mà mị ngạo ngễ khí chất đều quẳng qua một bên, hiện ra bộ mặt siêu cấp bạo lực, hai tay khởi động phát lên tiếng răng rắc, nghiền răng ken két nói:

-Vậy cuối cùng anh có chịu giúp không?

Tiêu Lâm khoé miệng không khỏi co giật mấy cái. Đây là lần đầu tiên hắn trông thấy một cô gái bạo lực đến mức này. Tiểu Nhân nói cô rất mạnh, hay là bây giờ thử một chút xem sao. Hắn không tin là cô lại mạnh hơn hắn.

-Vậy đánh một trận, được chứ? Nếu cô thắng, tôi sẽ đồng ý giúp cô vô điều kiện. Nhưng nếu cô thua, cô phải làm cho tôi một việc, tất nhiên là nó sẽ không vượt quá giới hạn bình thường.

Âu Từ Tuyết nửa điểm cũng không do dự, gật đầu cái rụp, trong lòng vui đến nở hoa. Hắc hắc, quả thật là đúng ý cô. Lần này lãi to rồi.

Cả hai cùng nhau ra vườn, chọn một khu rộng rãi tiến hành quyết đấu. Tiêu Lâm là một người rất cẩn thận, chưa bao giờ khinh địch cho dù đó là ai. Chưa kể Tiểu Nhân đã từng nói cô rất mạnh nữa, hắn làm sao dám xem thường cô đây.

Vừa mới bắt đầu, Tiêu Lâm đã lao tới tấn công với ý định tiên phát chế nhân, muốn một đòn chế ngự cô. Nhưng đáng tiếc, Âu Từ Tuyết đã sớm biết được ý đồ đó của hắn, thân hình nhẹ nhàng né qua một bên, bắt lấy tay hắn bẻ ngoặt ra sau khiến hắn kêu la oai oái. Tiêu Lâm thực sự là khóc không ra nước mắt luôn rồi. Cái này còn là con gái sao? Sẽ không phải là khủng long bạo chúa đầu thai chứ? Sao lại có thể mạnh như vậy?

Cuối cùng, Tiêu Lâm đành phải nhận thua, chấp nhận giúp đỡ cô vô điều kiện. Âu Từ Tuyết đem kế hoạch nói ra toàn bộ một lần, sau đó cùng Tiêu Lâm bàn bạc thêm vài việc nữa như địa điểm ra tay? Vào thời gian nào? Do ai đảm nhiệm? Vô số vấn đề lòi ra làm cô và Tiêu Lâm phải mất hơn cả tiếng đồng hồ để hoàn thiện kế hoạch đến mức hoàn hảo nhất.

Âu Từ Tuyết tiễn Tiêu Lâm ra khỏi cổng, sau đó phóng thẳng lên giường, ngáp dài một cái rồi lăn đùng ra ngủ. Trước khi ngủ còn vui vẻ thầm nghĩ, rất nhanh liền có thể lật mặt nữ chính rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Âu Tử Tuyết trong lòng vui vẻ, cả ngày hôm đó cứ mơ màng mỉm cười, khiến Âu Tử Kỳ và Âu Thiên Lãnh thiếu chút đưa cô vào bệnh viện kiểm tra, thật khiến cô dở khóc dở cười. Cầm điện thoại lên liên lạc với Tiêu Lâm, dặn hẳn chú ý hành tung của Lục Sắc Vi và Nam Cung Ngạo, chờ thời cơ ra tay. Nhưng tin nhắn trả lời của Tiêu Lâm khiến mặt cô biến thành một màu đen sì. Nam Cung Ngạo xuất ngoại, ra nước ngoài kí kết hợp đồng làm ăn, ít nhất cũng phải một tháng sau mới về. Điều này có nghĩa là kế hoạch cô khổ công suy nghĩ trực tiếp phá sản.

Âu Tử Tuyết bật khỏi giường, mở toang cửa sổ, hướng lên trời dựng thẳng ngón giữa và bắt đầu chửi. Cứ thế chửi một hồi hơn mười lăm phút, cô mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, trong lòng suy nghĩ nếu không thể bắt đầu từ Nam Cung Ngạo thì tìm nam chủ khác ra tay vậy. Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, tiếng Chu quản gia vọng vào trong:

-Tiểu thư, có Diệp thiếu đến chơi. Tiểu thư mau xuống đi.

Âu Tử Tuyết nghĩ ngợi một chút liền trả lời:

-Bác bảo anh ta chờ cháu một chút, cháu sẽ xuống ngay.

Dứt lời, liền nhanh chóng thay đồ, tính toán rủ Diệp Thần đi chơi một lát. Dù sao cô cũng đang chán đến sắp chết rồi. Lần trước đã đi khu vui chơi rồi, không biết lần này nên đi đâu đây. Mà thôi, để lát xuống hỏi Diệp Thần vậy. Tên này chắc chắn biết ở đâu chơi vui.

Bên dưới phòng khách, Diệp Thần đang ngồi trên ghế uống trà, trò chuyện vui vẻ cùng Chu quản gia. Mà chủ đề hai người này nói, không đâu xa lạ, chính là Âu Tử Tuyết.

-Bác Chu, bác nói xem, Tiểu Tuyết thích nhất là những gì?

Chu quản gia mỉm cười hài lòng, gật gù cái đầu trả lời:

-Trước đây thì tôi cũng không rõ, nhưng tiểu thư bây giờ thích nhất chính là ngủ nướng. Mỗi ngày đều ngủ đến hơn tám rưỡi mới dậy. Tiểu thư còn thích đọc truyện tranh, tiểu thuyết, xem hoạt hình, uống nước ngọt, ăn gà rán. Từ sau tai nạn lần đó, tiểu thư dường như thay đổi khẩu vị, ăn rất nhiều, đặc biệt thích các món nướng và chiên rán.

Diệp Thần chăm chú lắng nghe, cố gắng đem tất cả những gì Chu quản gia nói khắc vào trong đầu. Đúng lúc này, Chu quản gia lên tiếng hỏi lại:

-Diệp thiếu, thứ cho tôi hỏi thẳng, nhưng ngài hỏi những thứ này để làm gì vậy?

Diệp Thần có chút ngẩn người. Đúng vậy. Hẳn hỏi những thứ này để làm gì? Những thứ này có liên quan gì đến hắn sao? Nhất thời, Diệp Thần cảm thấy trong lòng rối như tơ vò, đầu óc có điểm trì trệ lại. Cái này rốt cuộc là tại sao vậy nhỉ?

Chu quản gia đứng một bên nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Diệp Thần, miệng cười tủm tỉm, trong lòng cảm thấy thật vui vẻ. Cái này Diệp thiếu khẳng định 80% là thích tiểu thư rồi, chẳng qua là chưa có nhận ra thôi. Haiz, xem ra cái thân già này của ông cần hoạt động một chút rồi. Tìm cách thúc đẩy hai người đến với nhau chắc là không sao chứ nhỉ? Ừm, suy thì quên mất, còn có tiểu tử hôm nọ, nhìn cũng không tồi. Cuối cùng ông nên giúp ai nhỉ? Thôi, bỏ đi, cứ để tiểu thư tự quyết định vậy.

Âu Tử Tuyết rất nhanh đã thay đồ xong xuôi và đi xuống phòng khách. Phong cách của cô vẫn như mọi khi: năng động, cá tính, dễ hoạt động. Cô đưa mắt đánh giá Diệp Thần, hai con mắt cơ hồ đều sáng lên. Diệp Thần hôm nay không mặc vest. Hắn mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng để hở hai nút trên cùng, quần jean ôm màu xanh, khoác áo gió màu xanh biển nhạt. Bên cạnh hắn là một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, kiểu cách cực chất, là loại hàng có hạn, lần trước cô cũng định đặt mua, nhưng tiếc là đã hết hàng, không ngờ tên này lại có được. Lại nhìn ra ngoài cửa, có đặt một đôi giày thể thao cùng loại với cô, nhưng là dành cho nam, xem ra cũng là của hắn.

Diệp Thần khi mặc vest nhìn rất tuấn tú lịch sự, đúng tiêu chuẩn một người đàn ông thành đạt, tuyệt đối là người trong mộng của rất nhiều cô gái. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là mấy cô gái này không biết giới tính thật của hắn. Bằng không thì hắn có đẹp đến đâu cũng chẳng ai thèm nhìn.

Hôm nay lần đầu thấy hắn ăn mặc thế này, quả thật là rất bất ngờ. So với lúc hắn mặc vest tuyệt đối là đẹp hơn gấp trăm lần, quyến rũ hơn gấp trăm lần. Trời ạ, sao trên đời lại có người đẹp đến mức này cơ chứ. Haiz, nếu như cô là đàn ông thì tốt rồi, liền có thể 데 hắn ra ăn, mùi vị khẳng định là không tệ. Ách, cô đang có cái ý nghĩ biến thái gì thế này. Không được không được, giới tính của cô vẫn rất bình thường, cô chỉ đang tán thưởng vẻ đẹp của hắn mà thôi.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Âu Tử Tuyết quyết định quay mặt đi không nhìn nữa. Nếu cứ nhìn mãi thế này, lỡ mà chảy máu mũi hay chảy nước miếng liền rất mất mặt rồi. Diệp Thần rốt cuộc thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình, quay qua nhìn Âu Tử Tuyết thì thấy cô đối với mình dường như có sự né tránh, trong lòng liền cảm thấy không vui. Cô chán ghét hắn đến thế sao?

Diệp Thần rút trong túi áo ra hai tấm vé, nhìn Âu Tử Tuyết mỉm cười:

-Tiểu Tuyết, tôi có hai tấm vé đi viện bảo tàng nè, đi cùng tôi không?

Âu Tử Tuyết bĩu môi, đáp:

-Viện bảo tàng thì có gì hay ho chứ? Nơi đó chỉ dành cho người già thôi, kiếm chỗ khác chơi đi.

-Cái này không phải là bảo tàng bình thường, mà là bảo tàng truyện tranh đó. Nó mới xuất hiện lần đầu tiên thôi. Thế nào, có muốn đi không?

Âu Từ Tuyết trở mắt ra nhìn, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Bảo tàng truyện tranh? Cái này đúng là đủ độc đáo, nhất định phải đến xem mới được. Nghĩ thế, Âu Từ Tuyết liền phóng thẳng tới chỗ Diệp Thần, nắm tay hắn hỏi thúc:

-Đi, tất nhiên là đi rồi. Mau lên, nếu không sẽ bị giành hết chỗ đây. Mau lên!!!

Diệp Thần khỏe môi có điểm cong lên, nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, trong lòng cảm thấy có cái gì đó thật ngọt ngào chậm chậm lan tỏa, thấm vào mỗi tế bào trong cơ thể, khiến hắn cảm thấy rất thoải mái. Cảm giác này lần đầu tiên hắn cảm nhận qua, quả thật rất tốt, nhưng nó tượng trưng cho thứ gì vậy nhỉ? Thật khó hiểu, xem ra lát nữa về nhà, hắn cần lên mạng tra cứu một hồi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đỉnh Tương Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Âu Từ Tuyết cùng Diệp Thần đi rất nhanh. Khoảng chừng mười lăm phút sau, cả hai cuối cùng cũng đến nơi. Lúc tới nơi, Âu Từ Tuyết hai mắt cơ hồ sáng rực lên, vô cùng thích thú đánh giá xung quanh. Cái bảo tàng truyện tranh này cấu trúc và bố trí so với bảo tàng bình thường cũng không có gì khác nhau. Chỉ khác ở chỗ trong tủ kính ở đây không phải các loại cổ vật mà toàn là truyện tranh. Có thể nói, tất tần tật những thứ liên quan đến truyện tranh đều có ở đây. Từ những cuốn truyện mới nhất cho đến những cuốn truyện đã được xuất bản từ rất lâu đều được đặt trong tủ kính một cách cẩn thận. Thậm chí có một số cuốn mặc dù đã xuất bản từ lâu, nhưng vì được giữ gìn cẩn thận nên trông chẳng khác gì truyện mới. Ngoài truyện ra, ở đây còn trưng bày không ít thứ liên quan đến truyện tranh như bookmark, áo thun, cốc uống nước, khăn tay,... có in hình nhân vật trong truyện.

Âu Từ Tuyết thật là xem tới mẩn mê, liên tục kéo Diệp Thần chạy từ nơi này sang nơi khác, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ. Nơi này đối với cô đúng thực là thiên đường mà!!!

-Diệp Thần, anh xem cái áo kia in hình có phải rất đẹp không? Thật là đẹp trai a!!!

Diệp Thần cảm thấy trong lòng có điểm chua chua, bĩu môi trả lời:

-Cũng bình thường mà thôi. Đầu có đẹp bằng tôi chứ.

Âu Từ Tuyết khỏe môi co giật một hồi, thật sự không biết nói gì hơn. Thế giới ngôn tình quả nhiên là thế giới ngôn tình. Mức độ tự luyện của tên này quả thật rất khủng khiếp. Nhưng cũng phải thừa nhận, hắn đúng là đẹp thật. Ít nhất thì trong thế giới này, cô còn chưa thấy ai đẹp hơn hắn.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên đang cùng một người đàn ông khác nói chuyện làm ăn, chợt trông thấy hai người Diệp Thần và Âu Từ Tuyết, hai con mắt như muốn lồi ra. Gần như là ngay lập tức, người đàn ông này chào tạm biệt đối tác của mình, bám theo hai người.

-A Viên, có phải tôi hoa mắt rồi không? Đó thật sự là Thần nhỉ? - người đàn ông kích động nói, trên mặt đều nhuốm một màu sắc vui mừng.

-Lão gia, người nhìn không có sai. Đó đúng là thiếu gia. - Một người đàn ông trung niên khác trông giống một người thư kí trả lời. Nét mặt nhìn như bình thần, nhưng trong đáy mắt lại không giấu được sự mừng rỡ. - Cũng không biết cô gái đi cùng thiếu gia là ai.

Hóa ra hai người này không phải ai xa lạ mà chính là Diệp Thanh, cha của Diệp Thần, đồng thời cũng là chủ tịch tập đoàn Diệp thị nổi tiếng thế giới, và thư kí, đồng thời cũng là cánh tay phải đắc lực của ông ta - Dương Viên. Diệp Thanh hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm Âu Từ Tuyết và Diệp Thần, quay sang nháy mắt với Dương Viên mấy cái, sau đó bất chấp thể diện lén lút theo dõi hai người. Hi vọng lần này Thần nhi thật sự đổi ý, yêu thích cô bé này.

-A Viên, cậu đi điều tra cô bé kia giúp tôi. Nhớ kĩ, làm cho cẩn thận.

Lại nói Âu Từ Tuyết, hôm nay thực là chơi đến quên trời quên đất, vô cùng vui vẻ, không ngừng kéo Diệp Thần chạy từ chỗ này sang chỗ nọ, khiến cho hắn có chút mệt phờ. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ và nụ cười tinh nghịch của cô, hắn lại cảm thấy tất cả đều đáng giá. Diệp Thần trong lúc nhất thời không phát hiện ra rằng, hắn dường như càng lúc càng quan tâm, chú ý đến cô hơn rồi.

Âu Từ Tuyết mặc dù vui chơi rất vui, nhưng cũng không vì vậy mà buông xuống cảnh giác. Cô cảm thấy rất rõ ràng, có một ánh mắt nóng rực luôn nhìn về phía hai người, nhưng người này dường như không có ác ý nên cô cũng không xuất thủ bắt hắn ra. Dù sao người ta chẳng qua chỉ là nhìn một chút thôi, bản thân cũng không thiếu mất lượng thịt nào, vậy thì sao phải dể ý chứ?

Chơi đến tận lúc trời bắt đầu sẫm tối, Âu Từ Tuyết mới lưu luyến trở về nhà. Cái bảo tàng này đúng là đủ thú vị. Nếu cô nhớ không lầm thì nó mở tận ba ngày. Ngày mai lại rủ Diệp Thần lên chơi tiếp vậy. Nghĩ tới Diệp Thần, cô không nhịn được nhìn qua, chỉ thấy hắn có phần hơi mệt mỏi, nhưng lúc bắt gặp nụ cười của cô vẫn gắng gượng nở một nụ cười. Điều này thật khiến cho cô trong lòng có chút áy náy, do dự một chút rồi nói:

-Diệp Thần, cảm ơn, xin lỗi.

Diệp Thần trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng, gãi gãi đầu hỏi lại:

-Tiểu Tuyết, cô nói cái gì vậy? Tôi không hiểu.

Âu Từ Tuyết sờ sờ cái mũi, xấu hổ nói:

-Cảm ơn vì đã rủ tôi đến đây. Nơi này thực sự rất vui. Còn xin lỗi là vì nãy giờ ham vui, kéo anh đi lung tung mãi, chắc anh cũng mệt lắm phải không?

Diệp Thần trong lòng nổi lên một hồi ám áp, chỉ cười chứ không trả lời, khiến Âu Từ Tuyết tức giận, thiếu chút nữa hấn đã bị cô đánh toi bồi. Đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận thật rõ ràng có người không phải vì tiền bạc, danh vọng, địa vị của hấn, mà vẫn đối xử với hấn thật lòng. Cảm giác này, thực sự rất tốt, rất tốt...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sang ngày tiếp theo, Diệp Thần một mực bồi Âu Từ Tuyết đi chơi, đem toàn bộ công việc quảng qua một bên. Đồng thời trong một ngày này, tài liệu về Âu Từ Tuyết chất trên bàn Diệp Thanh cũng ngày một nhiều. Diệp Thanh sau khi tìm hiểu kĩ về cô thì cảm thấy rất hài lòng, đồng thời cũng có chút ngạc nhiên và ngoài ý muốn. Cô bé này ông từng gặp qua, đúng là rất ngoan ngoãn và lễ phép, lúc nhỏ mỗi lần gặp đều toét miệng cười gọi "Diệp bá" rồi đòi quà. Lúc đó ông sớm đã chấm cô bé này làm con dâu, không ngờ lão già họ Hàn kia lại nhanh chân hơn một bước, hơn nữa con trai ông giới tính cũng hiện ra là có vấn đề nên ông cũng dẹp luôn ý nghĩ này.

Nếu ông nhớ không nhầm thì cách đây không lâu, Tuyết nha đầu đã hủy hôn với nhà họ Hàn, như vậy thì Thần nhi liền có cơ hội xông tới rồi. Ừm, có lẽ ông nên đến Âu gia nói chuyện một chút về việc hợp tác của hai nhà mới được. Thiết nghĩ bọn họ sẽ không từ chối việc này đâu.

Hai ngày liền chơi đến chán chê, Âu Từ Tuyết cảm thấy rất thoải mái, trong lòng không khỏi cảm thán một hồi. Nhân sinh thực tốt đẹp a. Ngâm mình trong bồn tắm gần nửa tiếng đồng hồ, Âu Từ Tuyết rút cuộc lưu luyến bước ra, vơ đại một cái khăn bắt đầu lau khô người và thay đồ. Lúc bước ra khỏi phòng tắm, nhìn vào tờ lịch trên bàn, hai mắt cô cơ hồ muốn lồi ngược ra ngoài. Thiên a, nếu cô nhớ không nhầm thì hôm nay chính là sinh nhật của tên ngu ngốc Hàn Thiên Dật kia rồi. Hôm qua Hàn cô đã gọi điện qua, bảo cô nhất định phải đến, cô trong lúc đang say mê đọc truyện lại ỉm ậm ừ đồng ý mất tiêu rồi!!!!

Chỉ vừa mới nghĩ đến việc một lát nữa thôi, cô phải trét đầy những thứ kem phấn này nọ lên mặt, mặc một bộ váy dạ hội siêu cấp vướng víu vào người, là cô liền cảm thấy có chút đau đầu rồi. Mà khoan. Đau đầu? Hay là cô giả bệnh để trốn nhĩ? So với việc đi đến bữa tiệc đó để gặp mặt và nói chuyện với đám người kia, cô có hứng thú với việc ở nhà đắp chăn đi ngủ hơn rất nhiều. Đáng tiếc, đời không như mơ. Giọng Âu Từ Kỳ nhanh chóng từ ngoài truyền vào:

-Tiểu Tuyết, em đã chuẩn bị xong chưa? Mau xuống đây cùng ba và anh đi nào.

Âu Từ Tuyết hiện tại thực sự là có chút khóc không ra nước mắt luôn rồi. Anh hai cũng đã mở miệng, lần này cô không muốn đi cũng không được rồi. Haiz, đành vậy. Cùng lắm lát nữa cô tìm đường chuồn về trước, chắc cũng không ai biết đâu nhĩ?

Mở tủ ra, chọn một bộ váy dạ hội đơn giản nhất, ít vướng víu nhất mặc vào. Lại mang một đôi giày cao gót ít khiến cô đau chân nhất, sau đó trang điểm nhẹ sơ qua, cô liền nhanh chóng đi xuống dưới hội họp với ba và anh trai của mình. Âu Từ Tuyết thầm nghĩ, có lẽ trong bữa tiệc hôm nay cô sẽ là người ít được chú ý nhất nhĩ?

Nhưng một lần nữa, câu danh ngôn "Đời không như mơ" lại được chứng minh. Lúc ba người nhà Âu thị bước vào, toàn bộ ánh nhìn đều đồng loạt hướng đến chỗ Âu Từ Tuyết khiến cô có chút đau đầu. Cô chọn ăn mặc thế này vì nó không quá cản trở hành động, không khiến cô khó chịu, và quan trọng nhất, không khiến cô trở nên nổi bật. Thế nhưng trong mắt những người khác lại hoàn toàn ngược lại. Trong mắt họ, Âu Từ Tuyết ăn mặc tuy đơn giản, nhưng cũng không kém phần quý phái và thanh lịch. So với những cô gái trên mặt đầu son phấn, phục sức lấp lánh ánh sáng ở đây, cô thực sự trở nên nổi bật.

Cách đó không xa, ánh mắt Diệp Thanh cơ hồ đều dán về phía cô, bộ dạng cha chồng đánh giá con dâu, hài lòng không gì tả nổi. Diệp Thần đứng bên trông thấy rất rõ ràng, trong lòng nổi lên chút khó chịu, lạnh lùng nói:

-Cha, người nhìn chăm chăm cô ấy làm gì? Chẳng lẽ tính trâu già gặm cỏ non sao?

Ánh mắt Diệp Thanh càng thêm nồng đậm vui mừng, trong lòng thầm nghĩ, thằng nhóc này vừa có người yêu liền không thềm để ý tới cha luôn rồi. Nhưng mà ngẫm lại quan hệ giữa mình và con trai, hấn lại không nhịn được chua xót trong lòng. Là ông nọ đưa con này quá nhiều. Nhiều năm như vậy, cho dù bản thân có là Diệp thị gia chủ, ông vẫn chưa thể một lần thể hiện quan tâm cùng yêu thương với đứa nhỏ này, chỉ có thể từ phía sau âm thầm trợ

giúp hắn. Nếu lần này Thần nhi thực sự có thể bề cong thành thẳng, ông liền không phải lo đám lão già trong gia tộc rồi.

Âu Từ Tuyết đảo mắt nhìn quanh, sau đó tìm một góc vắng người đứng vào, lưng hơi tựa vào bàn, tay cầm ly rượu vang khẽ nhấp một chút, động tác thanh nhã vô cùng, cao quý cùng lạnh nhạt khí chất một mực toát ra khiến không ít người phải ghé mắt sang nhìn.

Lục Sắc Vi vốn dĩ đang được mọi người chú ý, nhưng sau khi Âu Từ Tuyết xuất hiện thì sự chú ý này liền biến mất khiến cô ta tức giận không thôi. Mà lúc này, mọi người hầu hết đều đang nhìn về Âu Từ Tuyết nên không có thấy được vẻ mặt đầy nghiêng vẹo và ánh mắt ác độc của cô ta. Bộ dạng này so với bộ dạng thiên thần thánh thiện thường ngày của cô ta đúng là khác nhau một trời một vực, nên nếu có người nhìn thấy, tất sẽ xảy ra nghi ngờ. Lục Sắc Vi là một kẻ khôn ngoan, nhanh chóng đè xuống phần nộ trong lòng, thầm nghĩ chắc là không ai trông thấy, nhưng cô ta đã nhầm.

Trông thấy khuôn mặt thật của cô ta bao gồm ba người nhà Âu gia, cha con Diệp thị, cha mẹ Hàn Thiên Dật, và... cả Hàn Thiên Dật. Hàn Thiên Dật trông thấy cảnh đó, trong lòng chấn động không thôi. Đó thực sự là Vi nhi? Không thể nào. Ánh mắt như độc xà và khuôn mặt vẹo vẹo vì ghen tị kia thực sự là của Vi nhi? Hắn vừa rồi cho dù Âu Từ Tuyết có vô cùng nổi bật, cũng không có khiến hắn đưa mắt nhìn qua. Ánh mắt của hắn một mực chỉ dán lên người con gái hắn yêu nhất này, nhưng hắn đã nhìn thấy gì đây? Không đúng, chắc chắn là hắn sau rồi, là hắn nhìn nhầm rồi. Vi nhi của hắn sao có thể lại là loại người đó. Nhưng khi ánh mắt hắn rơi xuống dưới liền thấy hai tay Lục Sắc Vi đã đem tà váy vò đến nhàu nát từ bao giờ. Tim hắn không khỏi nhảy mạnh một cái, trong lòng dâng lên một cảm giác bất thường. Cái người này, thực sự là Vi nhi yếu đuối, nhu nhược, thuần khiết, đáng yêu mà hắn biết sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hàn Thiên Dật đưa tay dụi mắt nhìn lại thì thấy nét mặt Lục Sắc Vi đã trở lại lúc ban đầu, ngây thơ trong sáng, giống như chuyện vừa rồi căn bản chưa hề xảy ra. Nhưng vết nhàu nát trên tà váy lại nói cho Hàn Thiên Dật biết, vừa rồi hoàn toàn là sự thật.

Âu Từ Tuyết từ lúc bước vào ánh mắt vẫn luôn âm thầm quan sát chỗ của Lục Sắc Vi, vậy nên một màn vừa rồi toàn bộ đã bị cô thu vào đáy mắt. Âu Từ Tuyết nhếch môi cười, trong lòng cảm thấy có chút vui vẻ. Cái này đúng là thu hoạch ngoài ý muốn mà, Hàn Thiên Dật kia đã bắt đầu nghi ngờ nữ chính. Cũng đỡ cho cô một phen công phu tính toán đầu đầu rồi.

Hàn Thiên Dật trong lúc hoảng hốt bất gặp ánh mắt và nụ cười kì lạ của Âu Từ Tuyết, theo thói quen liền cảm thấy khinh thường, nghĩ ánh mắt si mê kia của cô sẽ lại khiến hắn chán ghét. Nhưng đến khi nhìn kĩ lại, ánh mắt kia chẳng có nửa điểm si mê, ngược lại, ánh mắt của cô tràn ngập sự lạnh nhạt cùng một chút vui vẻ trên nỗi đau của người khác. Trong phút chốc, Hàn Thiên Dật cảm thấy bàng hoàng. Đó thật sự là Âu Từ Tuyết sao?

Âu Từ Tuyết trong kí ức của hắn là một người đàn bà lẳng lơ, chỉ biết đi khắp nơi nói xấu Vi nhi của hắn, luôn nhìn hắn bằng ánh mắt si mê, mặc cho hắn mắng chửi thế nào vẫn chưa từng bỏ cuộc, giống như một cái đuôi cả ngày bám theo hắn, khiến cho hắn cảm thấy rất chán ghét. Nhưng hiện tại thì sao? Cô không còn suốt ngày như cái đuôi bám theo sau hắn, cũng không si ngốc nhìn hắn như trước đây. Ánh mắt của cô nhìn hắn giờ đây chỉ cô vô tận lạnh nhạt và xem thường, khiến cho hắn cảm thấy khó chịu.

-Dật, anh đang nhìn gì vậy?

Tiếng của Lục Sắc Vi chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Cúi đầu xuống, liền trông thấy một khuôn mặt vô cùng thánh thiện, ngây thơ mà nhu nhược, khiến hắn bất chợt quên đi khuôn mặt vẹo vẹo lúc đầu của cô ta, mỉm cười dịu dàng:

-Không có gì đâu. Vi nhi, em có muốn dùng gì không, anh lấy cho em.

Lục Sắc Vi e thẹn mỉm cười, xấu hổ cúi đầu không trả lời, ánh mắt kín đáo liếc sang phía Âu Từ Tuyết, tỏ vẻ khiêu khích. Nhưng Âu Từ Tuyết nửa phần cũng không thèm để ý, thản nhiên ném cho cô ta một ánh mắt khinh thường khiến cô ta tức điên lên, nhưng chỉ có thể cắn răng nhìn xuống. Âu Từ Tuyết lúc này cảm thấy Hàn Thiên Dật nên đổi tên thành Hàn Ngu Ngốc thì đúng hơn. Rõ ràng đã chứng kiến vẻ mặt thật của nữ chủ rồi, vậy mà nữ chủ vừa đeo lại mặt nạ lên liền quảng thẳng những gì bản thân vừa thấy qua đầu mà không chút nghi ngờ. Thực không biết Hàn cô và Hàn Thúc như thế nào lại sinh ra đứa con ngu ngốc đần độn thế này nữa.

Tạm ném nữ chủ Lục Sắc Vi qua một bên, ở phía bên kia, Diệp Thần trông thấy Âu Từ Tuyết cứ mãi nhìn về phía tên khốn Hàn Thiên Dật kia mà không chịu nhìn về phía mình, trong lòng liền sinh ra một hồi oán khí cùng âm ức, thực sự là khó chịu không thôi. Hình như khẩu vị của hắn cũng trở nên có vấn đề thì phải? Sao đột nhiên lại cảm thấy rượu lại chưa thế này nhỉ? Chẳng lẽ là hàng hết hạn sử dụng à?

Diệp Thanh đứng bên cạnh chỉ nghe mùi giấm nồng nặc kia cũng cảm thấy hết cả răng, nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ, càng khoa trương hơn là còn cười đến không ngậm miệng lại được. Cuối cùng thì con trai ông cũng trở lại bình thường rồi!!!! Ông đã sắp có cháu bé rồi!!!!

Trở lại với nữ chủ giả tạo của chúng ta, lúc này, cô ta giống như một con mèo nhỏ nép vào người Hàn Thiên Dật, thân mật khoác tay hắn, đồng thời bắt chuyện với một vài vị thiên kim tiểu thư mà cô ta cảm thấy có thể giúp cô ta làm đá kê chân.

-Đoạn tiểu thư, hôm nay cô thật xinh đẹp. Bộ váy này rất hợp với cô đấy. - Lục Sắc Vi vừa nói vừa vươn tay đến định chạm vào bộ váy.

Âu Từ Tuyết hít mất gập ghềnh, cảm thấy nữ chủ đối với những việc gian xảo thế này quả thực rất có thiên phú. Vị Đoạn tiểu thư kia là hòn ngọc quý trong tay một gia tộc hạng hai trong thế giới này, nổi tiếng là ngang ngược điều ngoa. Nếu cô đoán không nhầm thì anh họ của nữ chủ chính là đang muốn nuốt lấy Đoạn gia nên nữ chủ mới giờ trò này, mượn tay Hàn Thiên Dật...không, là Hàn Ngu Ngốc này tiêu diệt Đoạn gia, thành toàn cho người mình yêu.

Quả nhiên, mọi việc phía sau đều không nằm ngoài dự đoán của Âu Từ Tuyết. Đoạn gia tiểu thư về mặt khinh thường hất tay Lục Sắc Vi, mà Lục Sắc Vi cùng vô cùng “phối hợp” ngã ra sau một cái. Hàn Thiên Dật biến sắc cúi xuống đỡ lấy Lục Sắc Vi, khuôn mặt băng hàn liếc nhìn Đoạn gia tiểu thư khiến khuôn mặt của cô ta trở nên trắng bệch. Lục Sắc Vi thì ngồi yên trên mặt đất, cả người run rẩy không ngừng, mặt một mực cúi xuống, giọng run run:

-Đoạn..Đoạn tiểu thư, tôi...tôi xin lỗi. Tôi không biết...cô không thích bị chạm vào người như vậy.

Đoạn gia tiểu thư mặc dù bị ánh mắt của Hàn Thiên Dật làm cho sợ đến run lên, nhưng lại rất sĩ diện, không muốn chịu thua, cắn răng nói:

-Tiện nhân vô liêm sỉ, chỉ biết đóng kịch để chiếm lấy lòng thương hại của người khác. Rõ ràng chỉ đẩy nhẹ một cái, liền có thể khóc đến như vậy. Đúng là một con hồ ly chỉ biết quyến rũ đàn ông mà thôi.

Bốp!!!

Một cái tát rất mạnh giáng thẳng vào mặt cô ta khiến cô ta té ngửa ra sau. Người vừa xuất thủ chính là một trong những kẻ bị lừa vào hậu cung của nữ chủ - Lưu Lâm Tuyền. Đứng sau lưng hắn ta là người em trai Lưu Lâm Chiến, cũng đang nhìn Đoạn gia tiểu thư bằng ánh mắt lạnh lùng đến cực độ, khiến cho cô ta cảm thấy lạnh cả người.

Âu Từ Tuyết liếc nhìn xung quanh, khỏe môi hơi câu lên một chút, khiến cho Diệp Thần vốn đang chăm chú nhìn cô ngẩng ra một hồi. Ngoại trừ Nam Cung Ngạo đang đi công tác ở nước ngoài ra thì dàn hậu cung của nữ chủ hiện tại đều tụ ở đây cả rồi. Xem ra trò vui chắc cũng sắp bắt đầu rồi nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Nói tiếp anh em của Lưu gia, Lãnh Lăng cũng nhanh chóng đến bên Lục Sắc Vi, quan tâm hỏi han. Trong lúc nhất thời, Lục Sắc Vi lại trở lại thành tâm điểm của mọi người khi mà bản thân được một đám đàn ông có thân phận cao quý vây quanh. Âu Từ Tuyết hiện tại mới sâu sắc cảm nhận thứ gọi là “bàn tay vàng” của tác giả, đồng thời cũng hận chết con nhỏ bạn thân của mình, lại có thể viết ra bộ truyện khiến cô buồn nôn đến mức này.

Nam chủ gần như mê muội vì nữ chủ, cho dù có bắt gặp những mặt xấu xa của nữ chủ thì dường như cũng không để trong lòng. Chỉ cần nữ chủ đeo lại mặt nạ lên liền trung ra bộ mặt si tình theo đuổi. Ở phía bên kia, Lục Sắc Vi đứng giữa những người đàn ông hoàng kim, khuôn mặt lúng túng và khó xử, nhưng đáy mắt liền không giấu được sự đắc ý cùng cao ngạo. Mấy người đàn ông này tài giỏi thì sao chứ? Chẳng phải cuối cùng đều bị cô ta mê hoặc, nguyện quỹ dưới vẫy của cô ta sao? Chỉ cần chịu đựng thêm một thời gian nữa thôi, cô ta liền có thể trừ khử hết cao tầng những gia tộc này, thu tóm hết thảy về cho anh họ, sau đó cùng anh họ hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc.

Âu Từ Tuyết nhàm chán nhìn nữ chủ và dàn hậu cung của cô ta, không nhìn được ngáp dài một cái. Kiểu này chắc phải một hồi nữa nữ chủ mới triển khai kế hoạch của mình. Cô còn phải đứng góc ở đây một hồi nữa rồi.

Đột nhiên, một bóng người tiến nhanh về phía Âu Từ Tuyết, quay đầu lại liền trông thấy một khuôn mặt vô cùng yêu nghiệt đang nhìn cô mỉm cười. Người này không ai khác chính là Diệp gia thiếu gia - Diệp Thần. Diệp Thần chính là nhìn thấy cô cứ mãi nhìn về phía Hàn Thiên Dật nên nghĩ rằng cô còn chưa dứt được “tình cũ”, trong lòng khó chịu không thôi, nhìn không được liền đi đến đây. May mắn hiện tại ánh nhìn của mọi người đều đã hướng về phía Lục Sắc Vi, bằng không nếu họ thấy Diệp thiếu gia chủ động đến tìm một cô gái thế này thì chắc sẽ nhìn đến rút con mắt ra mắt.

-Tiểu Tuyết, đang nhìn gì vậy?

Âu Từ Tuyết tâm trạng không vui, hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nói:

-Không được gọi tôi như thế. Tiểu Tuyết là để anh hai gọi, không phải để anh gọi.

Diệp Thần trên mặt toàn là u oán, uý khuất trả lời:

-Lần trước không phải cũng gọi như vậy sao? Sao bây giờ đột nhiên lại cấm?

Âu Từ Tuyết về mặt gian xảo, cười hắc hắc:

-Lần trước là anh dắt tôi đi chơi nên tôi mới không tính toán với anh. Bây giờ tất nhiên là phải tính toán rồi.

-Nga, vậy liền gọi Tuyết nhi được không? Tuyết nhi, nghe rất hay đó.

-Hừ, Tuyết nhi là để ba gọi, không phải để anh gọi. Đồi đi!

-Vậy...liền gọi Từ Tuyết nhé? Lần này tuyết đồi không đồi nữa đâu.

Ở dưới Diệp Thần mê neho một hồi, Âu Từ Tuyết cuối cùng phải đồng ý cho hắn gọi như vậy. Cha con Âu Từ Kỳ đứng một bên há hốc mồm nhìn hai người nói chuyện, sau đó nhìn nhau nở nụ cười mờ ám, lén lút né ra một bên, để lại không gian riêng cho hai người.

-Ba, người nói xem, Diệp tiểu tử có phải rơi vào lưới tình với Tiểu Tuyết rồi không? - Âu Từ Kỳ thấp giọng hỏi

-Ngu ngốc, rõ ràng như thế lại còn đi hỏi sao. Đây là hiển nhiên rồi. Cũng không nhìn lại Tuyết nhi là con của ai a. - Âu Thiên Lãnh đắc ý trả lời, trên mặt tràn đầy xuân quang. Không hổ là Tuyết nhi yêu quý của ông mà. Ngay cả Diệp Thần cũng có thể bẻ thẳng lại được, đúng là quá xuất sắc, thật khiến ông hãnh diện.

Âu Từ Tuyết nói chuyện với Diệp Thần chưa được bao lâu thì Lục Sắc Vi cùng đám nam chủ chợt tiến lại gần. Lục Sắc Vi bày ra khuôn mặt thánh thiện, nhìn cô mỉm cười, đáy mắt lóe lên mấy tia xảo trá, vờ tò mò hỏi:

-Âu tiểu thư, cái đồng hồ cô giành mua lần trước sao không thấy cô tặng cho Dật? Vậy mà lần trước còn tranh với tôi, cuối cùng cô cũng có dùng tới đâu. Như vậy thật lãng phí nha.

Hàn Thiên Dật nghe xong trên mặt tức thì phủ một tầng sương lạnh, khinh thường nhìn về phía cô, mỉa mai:

-Món quà mà cô tặng tôi tuyệt đối sẽ không nhận đâu. Cô tốt nhất đem về mà dùng đi. Đừng tưởng có chút tiền đi tranh giành với Vi nhi là giỏi giang.

Mấy tên nam chủ còn lại mặc dù không nói gì, nhưng cũng vô cùng phối hợp nở nụ cười khinh bỉ nhìn cô. Lục Sắc Vi khẽ môi bí mật nhếch lên trong chớp mắt, bộ dạng mưu kế đã thành, trong mắt tràn đầy khiêu khích nhìn Âu Từ Tuyết. Duy chỉ có Lãnh Lăng là người có mặt ngày hôm đó cảm thấy có chút chột dạ, đồng thời trong lòng hiện lên chút ngờ vực với Lục Sắc Vi. Vì nhi của hắn vì sao lại nói dối vu oan cho người như thế chứ?

Trái ngược với mấy tên nam chủ ngu ngốc tự đại kia, hai cha con nhà họ Âu và nhà họ Diệp trông thấy rất rõ ràng vẻ mặt giả tạo của Lục Sắc Vi, lại nghe thấy Hàn Thiên Dật sỉ nhục Âu Từ Tuyết như vậy, khuôn mặt nhất thời trầm xuống. Vợ chồng Hàn Lãnh nghe xong cũng giận tím mặt, lập tức lao tới, chỉ hận không thể xé nát mặt nạ của Lục Sắc Vi, khiến cho con mình sáng mắt ra.

Lục Sắc Vi vốn cho rằng Âu Từ Tuyết nghe xong sẽ khóc lóc sụt sùi, buông lời mắng chửi cô ta như trước đây, sau đó cô ta sẽ tiếp tục vở diễn quen thuộc, nâng lên hình tượng của mình trong lòng những người đàn ông này, nhưng cô ta đã lầm. Âu Từ Tuyết vẫn đứng đó, khuôn mặt thờ ơ lạnh nhạt liếc nhìn bọn họ, trong mắt tràn đầy sự trào phúng và khinh thường, mỉa mai đáp:

-Lục tiểu thư, khả năng đổi trắng thay đen của cô thật tốt nha. Cái đồng hồ đó, là tôi chọn trước, cô mới là người đến sau tranh giành. Còn nữa, tôi cũng không nói là mua về để tặng Hàn thiếu, đều là cô tự biên tự diễn mà thôi.

Lục Sắc Vi nghe xong biến sắc, không nghĩ tới Âu Từ Tuyết đột nhiên thông minh một cách bất thường như vậy, cư nhiên không rơi vào bẫy của cô ta. Lại giật mình nhớ ra, hôm đó Lãnh Lăng cũng có mặt, e rằng hiện tại hắn cũng bắt đầu nghi ngờ rồi. Nhưng mà đàm lao thì phải theo lao, cô ta không thể bỏ qua như vậy, liền tỏ vẻ xấu hổ, cúi đầu nói:

-Xin lỗi, vì cô là nữ mà lại mua đồng hồ nam nên tôi mới nghĩ là cô mua về tặng Dật. Dù sao lúc đó cũng sắp đến sinh nhật của Dật rồi. Âu tiểu thư, tôi rất tò mò, chiếc đồng hồ đó bây giờ ở đâu rồi? Cái đồng hồ đó rất hợp với Dật, hay là bây giờ cô tặng anh ấy đi. Chắc Dật sẽ không từ chối đâu.

Ý tứ của Lục Sắc Vi rất rõ ràng, chính là nói Âu Từ Tuyết rất muốn tặng, nhưng vì sợ bị chê nên mới không dám đưa ra. Mọi người xung quanh nét mặt giống như là hiểu ra, mập mờ cười nhìn Âu Từ Tuyết như muốn tìm ra sự chột dạ của cô. Nhưng đáng tiếc, bọn họ thất bại. Âu Từ Tuyết nhún vai nhìn Lục Sắc Vi, thản nhiên nói:

-Cái đồng hồ đó là tôi mua tặng sinh nhật của anh hai, không phải tặng cho Hàn thiếu. Lục tiểu thư đã nghĩ nhiều rồi.

Ánh mắt mọi người lập tức hướng qua phía Âu Từ Kỳ, thấy trên tay anh quả nhiên có một chiếc đồng hồ sang trọng mới tinh. Lập tức, những người này lên tiếng xì xào, ánh mắt kì dị hướng về Lục Sắc Vi khiến khuôn mặt cô ta lúc xinh lúc trắng, vô cùng khó chịu, nhưng chỉ có thể nhịn xuống. Không ai chú ý rằng, đáy mắt Lãnh Lăng chợt lóe lên vài tia kỳ lạ, trong lòng có chút hoang mang. Hi vọng những gì hắn phán đoán là sai, bằng không, hắn nhất định khiến cô ta trả giá đắt.

Giờ phút này, Âu Từ Tuyết chính là được vạn chúng chú mục, ánh mắt mọi người nhìn đến cô đều là ngưỡng mộ vô cùng. Còn về phần Lục Sắc Vi, dường như đã bị lãng quên. Ngoại trừ đám nam chủ ra, bên cạnh cô ta không còn một ai nữa. Hiện tại Lục Sắc Vi thật sự rất hận Âu Từ Tuyết, chỉ ước gì có thể đem cô xé xác ra, ăn tươi nuốt sống để thỏa mãn mối hận trong lòng. Nhưng nghĩ đến những người đàn ông này vẫn còn ở bên, cô ta liền cố gắng nhịn xuống.

Bữa tiệc tiếp tục diễn ra rất sôi nổi. Diệp gia cũng Âu gia kết minh với nhau. Ánh mắt của Diệp Thanh và Âu Thiên Lãnh nhìn nhau đều vô cùng kì dị, sau đó cùng lúc nở nụ cười, quàng vai bá cổ, bộ dạng giống như bạn bè thân thiết lâu ngày không gặp, hù cho không ít người hoảng sợ. Nếu bọn họ không làm thì quan hệ giữa Diệp tông và Âu tông cũng không tốt như vậy a? Khẳng định là phải có chuyện mờ ám trong này rồi.

Chương 23

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc. Việc đầu tiên Âu Từ Tuyết làm sau khi về nhà là quăng bộ đồ dạ tiệc và đôi giày cao gót chết tiệt kia qua một bên. Sau đó tẩy trang và lao vào phòng tắm ngâm mình một lần nữa. Âu Từ Tuyết ngửa đầu tựa lên thành bồn, cảm nhận làn nước ấm áp vây quanh cơ thể mình, vẻ mặt cực kỳ thoải mái. Haiz, cuối cùng cô cũng sống lại rồi. Dạ tiệc khi gì chứ, thật khiến cô mệt muốn chết. May mà thu hoạch cũng không quá tệ, Lãnh Lăng kia đã bắt đầu nghi ngờ nữ chủ rồi. Hơn nữa còn làm nữ chủ bề mặt, giảm đi hình tượng của cô ta trong công chúng. Ài, coi như không uống công cô vất vả suy nghĩ rồi.

Ọc ọc ọc!!!

Bởi vì lúc này chỉ lo đối phó nữ chủ mà không ăn gì nên cái bụng cô hiện tại đang biểu tình dữ dội. Giờ này đi La cũng đã đi ngủ rồi, cô chỉ có thể tự thân vận động thôi. Không biết trong tủ lạnh còn nguyên liệu gì để nấu ăn không nữa.

Rời khỏi phòng tắm, thay lại bộ đồ bộ cho thoải mái, Âu Từ Tuyết nhanh chóng xuống bếp tìm thứ gì đó lấp đầy cái dạ dày yêu quý của mình. Chăm ngón của cô chính là “thiên hạ bao la, dạ dày là nhất”. Mọi sự, đều phải đặt việc ăn uống lên hàng đầu. Người xưa cũng đã nói rồi, có thực mới vực được đạo mà!!!

Lục đục trong bếp hồi lâu, Âu Từ Tuyết rút cuộc cho ra món mì xào đặc chế mang nhãn hiệu Âu Từ Tuyết siêu cấp thơm ngon ai thấy cũng thèm. Ních một bụng đầy toan mì với mì, lại uống thêm một ly sữa lớn, Âu Từ Tuyết mới hài lòng trở về phòng.

Nhắc điện thoại lên nhắn tin với Tiêu Lãnh, nhờ hắn điều tra chút thông tin về nữ chủ và anh họ của cô ta. Lãnh Lăng đã bắt đầu nghi ngờ nữ chủ rồi, cái cô cần bây giờ là một bằng chứng xác thực để thuyết phục hoàn toàn Lãnh Lăng. Chỉ cần kế hoạch này thành công thì cô sẽ có thêm một trợ lực cực lớn trong việc đối phó nữ chủ, làm cho đám nam chủ sáng mắt ra.

Tính toán một chút, khoảng mười ngày nữa thì nữ chủ sẽ ra tay với gia đình Hàn Thiên Dật, trước lúc đó, cô phải thuyết phục Lãnh Lăng thành công, sau đó cũng Tiêu Lâm mai phục, phá hoại chuyện tốt của nữ chủ. Trong mười ngày này, nữ chủ sẽ ra sức mua chuộc cao tầng của Hàn thị để sau đó dễ dàng thao túng Hàn thị hơn. Cô cần phải nhắc nhở Hàn thúc và Hàn cô chú ý một chút thì tốt hơn. Con tên Hàn ngu ngốc kia thì mặc xác hắn, cho hắn ăn ít đau khổ thì hắn mới chịu sáng mắt ra. Hắc hắc, đây là cô muốn tốt cho hắn, tuyệt đối không phải lấy việc công trả thù riêng đâu nha!!!

Sau khi đã suy nghĩ tốt mọi chuyện, Âu Từ Tuyết mới yên tâm lăn ra giường ngủ. Đối với cô mà nói, mấy chuyện âm mưu hại người thế này thật quá mức rắc rối, khiến cô mệt phờ cả người ra. Nếu không phải chuyện này ảnh hưởng đến rất nhiều người mà cô yêu quý thì cô cũng chẳng thèm quan nó làm gì. Haiz, giá như chỉ cần đánh một trận liền giải quyết xong xuôi thì tốt rồi. Cứ thế suy nghĩ mông lung một hồi, Âu Từ Tuyết thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ, tám giờ rưỡi sáng, Âu Từ Tuyết vẫn còn nằm ườn trên giường. Chín giờ sáng, dưới sự hối thúc của đi La, cô mới mang theo vẻ mặt lừ lừ rời khỏi chiếc giường yêu quý của mình. Kể từ lúc đi tới đây, cô dường như càng lúc càng lười hơn thì phải?

Âu Từ Tuyết mang theo vẻ mặt ngái ngủ bước vào phòng tắm vệ sinh cá nhân, dội chút nước lên người cho tỉnh táo, sau đó thay quần áo và xuống dưới cấp tốc ăn sáng.

-Đi La, trưa nay chắc cháu không về, không cần để cơm cho cháu đâu nhé.

Âu Từ Tuyết sau khi ăn sáng xong liền ném lại một câu rồi xách ba lô vọt thẳng ra khỏi nhà, nhằm hướng biệt thự của Tiêu Lâm mà đến. Lấy tốc độ của cô, không bao lâu sau liền đi đến nơi. Bước chân vào trong, đập vào mắt cô là một rừng cây anh đào xanh um vô cùng mát mẻ. Âu Từ Tuyết thầm nghĩ, nơi này đến mùa xuân khẳng định rất đẹp. Hắc hắc, xem ra mùa xuân năm nay cô liền có chỗ đi chơi rồi.

Ở bên dưới tán cây anh đào lớn nhất, nhóc con Tiêu Nhân đang ngồi ở đó, trông thấy cô liền nở nụ cười đáng đánh đòn, phun ra một câu với phong cách vô cùng quen thuộc và đặc trưng của cậu:

-Chị xinh đẹp, chị đến tìm em sao? Haiz, mà chắc không phải rồi, chắc chắn là chị tới tìm anh hai của em rồi. Chị xinh đẹp à, có phải động tâm với anh hai em rồi không? Nếu có thì nói cho em biết nha, em sẽ giúp chị cura được anh đó. Chị cứ yên tâm nha, anh em mà cưới về là trăm phần trăm thể nó siêu cấp luôn. Chị mà bỏ qua anh của em là một chuyện hết sức đáng tiếc đó nha!!

Mặt Âu Từ Tuyết nổi lên mấy đường hắc tuyến, miệng cười mà lòng không cười, nói:

-Tiêu Nhân Nhân, ít lâu không gặp, lỗ tai lại ngứa rồi phải không? Cần chị đây giúp chút không hả?

Tiêu Nhân cảm thấy rùng mình, lập tức đổi sang bộ mặt chân chó lấy lòng, dắt cô vào nhà. Hết cách rồi, ai bảo chị xinh đẹp lại mạnh mẽ đến vậy chứ. Ngay cả anh hai cũng đánh không lại, cậu mà chọc giận chị ấy thì chỉ có nước ăn hành dài dài thôi!!!

Chương 24

Tiêu Nhân dắt Âu Từ Tuyết đến trước thư phòng, cười tủn tủn đẩy cô vào, sau đó nhanh nhẹn lùi đi. Anh hai của cậu, cái gì cũng giỏi, chuyện gì cũng thông minh, duy chỉ có chuyện tình cảm là vô cùng mù mờ. Từ hồi gặp chị xinh đẹp tới giờ, thỉnh thoảng cứ ngồi ngáy người ra. Chị xinh đẹp nhờ cái gì cũng dốc sức đi làm. Cậu dám khẳng định anh hai chắc chắn là thích chị xinh đẹp rồi, có điều anh ấy chắc còn chưa nhận ra đâu. Thân làm em, cậu nhất định phải giúp anh hai, cưới được người trong mộng về mới được.

Âu Từ Tuyết trông thấy Tiêu Nhân vội vàng bỏ đi, trong lòng liền cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng nhanh chóng ném việc đó ra khỏi đầu, đẩy cửa bước vào. Bên trong thư phòng là một mớ hỗn độn, phải nói là vô cùng bừa bãi. Dù loại giấy tờ này họ vương vãi đầy phòng. Ở trên bàn, Tiêu Lâm gục đầu ngủ, trong tay là một xấp giấy được sắp xếp gọn gàng. Âu Từ Tuyết nhẹ nhàng lách đến bên cạnh mà không làm hấn thức dậy, cẩn thận rút tập giấy ra xem. Bên trong là thông tin về Lục Sắc Vi và anh họ của cô ta. Thông tin bên trong được thống kê vô cùng cẩn thận, không chỉ riêng thông tin cá nhân mà ngay cả những mối quan hệ, những hành động của hai người gần đây cũng được ghi lại rõ ràng. Xem ra Tiêu Lâm đối với việc này cũng là rất đề tâm, lại giúp cô nhiều đến vậy.

Âu Từ Tuyết trong lòng cảm thấy có chút áy náy, liền cởi áo khoác ra đắp cho hán rồi khẽ khàng rời khỏi phòng. Nếu hán đã mệt mỏi đến vậy, liền để cho hán ngủ một chút đi.

Thấy Âu Từ Tuyết vừa vào đã ra, Tiêu Nhân không nhịn được hỏi:

-Chị xinh đẹp, sao lại ra nhanh vậy? Anh của em không có trong đó sao?

Âu Từ Tuyết đặt tay lên môi ra hiệu im lặng, nói khẽ:

-Anh của em đang ngủ. Để anh ta ngủ đi. À, Nhân Nhân, mấy ngày nay anh ta bận lắm à?

Tiêu Nhân nghĩ nghĩ một chút, sau đó gật gật cái đầu trả lời:

-Đúng a. Anh hai hôm qua vừa từ nước ngoài về chưa kịp nghỉ ngơi liền lao vào trong đó, đến giờ vẫn chưa thấy ra.

Âu Từ Tuyết nghe xong càng thêm áy náy, thầm nghĩ nên làm điều gì đó giúp hán. Nhưng sau đó liền nghĩ tới trong truyện viết, Tiêu Lâm đa tài đa nghệ, bất kì phương diện nào cũng cực kì xuất sắc, vậy cô biết giúp hán cái gì? Khổ tâm suy nghĩ một hồi, Âu Từ Tuyết rút cuộc nghĩ ra, liền quay sang phía Tiêu Nhân hỏi:

-Nhân Nhân, em có biết anh em thích nhất món gì không?

Tiêu Nhân gãi gãi cái đầu, không biết trả lời làm sao. Một hồi lâu sau mới chịu mở miệng:

-Anh hai bình thường đều rất bận nên chẳng quan tâm mấy đến việc ăn uống. Bình thường anh ấy chỉ ăn qua loa ngoài đường rồi lại đi làm.

Âu Từ Tuyết nghe xong không nhịn được chau mày. Cái tên này, cư nhiên không biết chăm sóc bản thân như vậy? Nếu có cơ hội, cô nhất định phải đem hán giáo dục từ tưởng lại một lần mới được. Lại nghĩ sức khoẻ hán bây giờ không tốt, có lẽ nên cho hán ăn cháo thì tốt hơn.

Suy nghĩ ổn thoả xong xuôi, Âu Từ Tuyết lập tức xắn tay áo đi vào trong bếp lục tìm nguyên liệu bắt đầu nấu ăn. Tiêu Nhân đứng ngoài cửa bếp trở mắt ra nhìn, trong lòng ngạc nhiên không thôi. Không ngờ chị xinh đẹp bình thường mạnh mẽ, bạo lực đến vậy mà cũng có một mặt đảm đang thế này. Chỉ là không biết đồ ăn nấu ra sẽ thế nào thôi. Đối với tài nấu ăn kinh dị của mấy cô tiểu thư nhà giàu, cậu cũng từng lĩnh giáo mấy lần rồi, thực sự là...không dám nghĩ tới nữa.

Nghĩ nghĩ một hồi, Tiêu Nhân cũng không xem nữa, quay đầu đi ra phòng khách xem tivi. Khoảng hơn một tiếng sau, một mùi hương hấp dẫn không biết từ đâu lan toả khắp cả căn phòng. Tiêu Nhân héch cái mũi lên ngửi ngửi, không nhịn được mà chảy nước miếng, nhanh chóng bật ra khỏi cái ghế mà đi theo mùi thơm, đi một hồi, liền tới trước phòng bếp mà Âu Từ Tuyết đang nấu. Ở bên trong, Âu Từ Tuyết đang ném lại món ăn của mình, vẻ mặt vô cùng hài lòng. Lâu rồi không làm lại món này, không ngờ trình độ vẫn không sụt giảm chút nào. Thật lòng mà nói, Âu Từ Tuyết không thích ăn cháo lắm. Lí do mà cô nấu món này ngon là do kiếp trước có lần nhỏ bạn thân của cô bị ốm, cô đã nấu cháo sang thăm nó. Kết quả nó mới ăn một muỗng xong lập tức ói mửa liên hồi, sau đó phải nhập viện vì ngộ độc thức ăn. Thẹn quá hoá giận, Âu Từ Tuyết đã quyết tâm học nấu cháo đến khi nào ngon thì mới thôi.

Tiêu Nhân chảy nước miếng nhìn nồi cháo cá hấp dẫn thơm ngon trên bếp, sau đó bày ra vẻ mặt nịnh nọt nhìn Âu Từ Tuyết, nói:

-Chị xinh đẹp, chị thật là tài giỏi. Chị có thể cho em một tô được không ạ?

Âu Từ Tuyết thấy mình nấu cả một nồi cháo lớn thế này, Tiêu Lâm chắc chắn ăn không hết, vậy cho thằng nhóc này một chút chắc cũng không sao. Nghĩ thế, cô liền múc cho Tiêu Nhân một tô cháo đầy rồi đưa cho cậu. Tiêu Nhân giống như kẻ chết đói lâu năm, ăn lấy ăn để, khiến Âu Từ Tuyết không nhận được mà giật giật khoé môi.

Hiện tại trong lòng Tiêu Nhân tất cả đều trở nên không quan trọng, chỉ có tô cháo này là thứ quan trọng nhất thôi. Thực sự là ngon, quá mức ngon. Tiêu Nhân ăn như muốn nuốt luôn đầu lưỡi vào trong bụng, chỉ ước mỗi ngày đều có đồ ăn ngon thế này để ăn. Tiêu Nhân trong bụng thầm nghĩ, nếu chị xinh đẹp trở thành chị dâu của cậu thì không phải ngày nào cậu cũng có đồ ăn ngon để ăn sao? Thế là vì muốn thực hiện mơ ước nhỏ nhoi này, Tiêu Nhân lại càng thêm quyết tâm phải mai mối cho hai người bằng được mới thôi.

Âu Từ Tuyết chỉ nghĩ mình nấu nhiều cháo quá, cho Tiêu Nhân một chút cũng không sao. Ai ngờ thằng nhóc này kinh khủng như vậy, một hơi ăn hết sạch ba tô cháo lớn, hình như còn chưa đã thèm, định đứng dậy múc thêm. Âu Từ Tuyết vội vàng giăng nồi cháo lại, cốc đầu Tiêu Nhân một cái, hung hăng nói:

-Đủ rồi, bộ em là heo hả. Không được ăn nữa, phải để cho anh em nữa biết chưa!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tiêu Nhân vẻ mặt đau đớn như chết cha chết mẹ, khó khăn lắm mới quay đầu đi chỗ khác được. Cậu mếu máo nói với Âu Từ Tuyết:

-Chị xinh đẹp, mau cắt κι nó đi, nếu không em sẽ không nhận được mà ăn hết mất.

Âu Từ Tuyết nghe vậy một cước đá văng Tiêu Nhân ra khỏi nhà bếp, cắt κι nồi cháo vào trong tủ, sau đó gửi tin nhắn chỉ chỗ nồi cháo cho Tiêu Lâm, trong đầu thầm nghĩ: “Chẳng lẽ hai anh em nhà này chưa được ăn ngon bao giờ? Đồ ăn mình nấu tuy ngon nhưng cũng đâu đến mức đó?” Nhưng mà nghĩ thì cũng chỉ nghĩ thôi, chứ cô cũng không nói ra làm gì, sau khi nhắn tin cho Tiêu Lâm xong liền thu thập đồ đạc ra về.

Lúc Tiêu Lâm tỉnh lại cũng đã hơn hai tiếng sau khi Âu Từ Tuyết rời khỏi. Hắn phát hiện tập giấy trên tay đã biến mất, trên người lại nhiều thêm một chiếc áo khoác, liền đoán ngay được cô đã đến đây. Mặc dù có hơi tiếc vì không gặp được cô, nhưng vừa nghĩ đến sự chu đáo của cô, trong lòng chợt cảm thấy rất ấm áp. Đã rất lâu rồi, chưa có ai quan tâm đến hắn một cách thật lòng như vậy.

Thuận tay mở điện thoại một chút, Tiêu Lâm liền phát hiện tin nhắn Âu Từ Tuyết để lại, rất nhanh tìm ra nồi cháo và ăn một cách ngon lành dưới cái nhìn thèm thuồng của Tiêu Nhân. Tiêu Nhân để ý thấy suốt ngày hôm đó anh hai cậu thỉnh thoảng lại ngẩn người ra một hồi, khuôn mặt mơ màng, chốc chốc lại cười một mình, vẻ mặt thỏa mãn và hạnh phúc. Chắc, không ngờ anh hai trúng độc tình của chị xinh đẹp nặng đến vậy. Cũng không biết tới khi nào anh hai mới nhận ra đây...

Biệt thự Lãnh gia, Lãnh Lăng đối với Lục Sắc Vi bắt đầu có điểm nghi ngờ, tình cảm có phần dao động, suy nghĩ hồi lâu liền cắn răng sai người đi điều tra cô ta. Hắn hiện tại hoài nghi liệu năm xưa những lời Âu Từ Tuyết nói đều là sự thật. Nếu thật là như vậy thì Lục Sắc Vi này quả nhiên rất đáng sợ, lại có thể lợi dụng Âu Từ Tuyết làm đá kê chân để có được ngày hôm nay. Chỉ là không biết, mục đích của cô ta là gì thôi.

Buổi tối hôm đó, sau cuộc nói chuyện với một đối tác quan trọng, Lãnh Lăng liền nhanh chóng quay về. Nhưng khi ra ngoài liền phát hiện xe đã thùng lốp, chỉ có thể gọi người đến đem về. Tâm tình của hắn sau sự việc của Lục Sắc Vi vốn đã không tốt, lại gặp thêm chuyện này, hắn quyết định đi dạo một hồi cho khuây khỏa đầu óc.

Đêm hôm nay không hiểu sao rất vắng, dù vẫn còn sớm, nhưng lại không thấy một ai đi trên đường. Âu Từ Tuyết càng đi càng thấy lạ, trong lòng khẳng định chắc chắn có việc bất thường, liền tăng tốc lên mấy phần. Tài liệu lấy từ chỗ Tiêu Lâm cô đã sửa sang và chỉnh lí lại đàng hoàng, dự định bây giờ sẽ mang sang cho Lãnh Lăng xem. Thực lòng mà nói, cô cũng có chút lo lắng trong việc này. Dù sao trong truyện cũng đã viết, Lãnh Lăng chính là con dao sắc bén nhất trong tay nữ chủ, có thể vì nữ chủ làm bất cứ việc gì. Tình yêu của hắn dành cho nữ chủ đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng khiếp, không gì có thể đo đếm được. Lần này hắn mới chỉ nghi ngờ một chút mà thôi, thật không biết hắn có tin những gì cô nói không nữa.

Nhưng sau đó, Âu Từ Tuyết lại thấy trong truyện viết so với ở đây dường như có chút không đúng. Cô cảm thấy kẻ si mê nữ chủ nhất phải là tên Hàn ngu ngốc và anh em nhà họ Lưu kia mới đúng. Nam Cung Ngao và Lãnh Lăng thì cái đầu có vẻ lãnh hơn rất nhiều, thuyết phục bọn hắn có lẽ cũng không quá khó.

Mãi miết đi một hồi, từ xa chợt thấp thoáng một bóng người nam cao lớn đi phía trước. Âu Từ Tuyết chỉ cảm thấy bóng lưng người này có chút quen quen, nhưng không nhớ rõ là của ai. Khi người này đi đến đoạn ngã tư phía trước, một chiếc ô tô không biết nấp sẵn ở đâu lao ra, đâm thẳng vào người nọ. Âu Từ Tuyết đồng thời từ co rụt lại, theo bản năng hét lớn một tiếng:

-Cẩn thận!!!

Dứt lời, liền dùng tốc độ nhanh nhất lao tới ôm lấy người nọ búng người qua một bên.

Àm!!!

Cái lưng Âu Từ Tuyết thân mật dán xuống mặt đường khiến cô ê ẩm không thôi. Chiếc xe kia thấy mục đích không thành vội vã phóng đi. Mặc dù không trông thấy mặt kẻ lái xe, nhưng cô lại thấy rất rõ ràng trên mu bàn tay kẻ đó có xăm một con chim ưng màu đen thẫm. Sắc mặt cô không khỏi trầm xuống, trong lòng dấy lên một hồi hoang mang. Mọi thứ so với trong truyện, dường như đã có sự thay đổi.

Lãnh Lăng lúc này cũng là rất bất ngờ, xen lẫn vào đó là sự khó hiểu cũng tức giận đến tột cùng. Bất ngờ, vì người cứu hấn lại là cô. Khó hiểu, vì nét mặt biến đổi bất định của cô lúc đó, thậm chí không thêm liếc lấy hấn một cái. Còn tức giận, là vì có kẻ gan to bằng trời, lại dám cho người ám sát hấn. Hấn thề, hấn nhất định phải tìm ra hung thủ, khiến kẻ đó phải trả giá đắt.

Âu Từ Tuyết sau khi thấy chiếc xe khuất bóng phía xa mới sực nhớ ra là người nọ vẫn đang bị mình ôm trong người, liền vội vàng buông tay, hỏi han:

-Không sao chứ?

Lúc người này quay đầu lại, hai mắt Âu Từ Tuyết thiếu chút liền lờn ngược ra ngoài. Lãnh Lăng? Sao tên này lại ở đây vào giờ này? Lãnh Lăng nhìn về mặt cô như vậy không nhìn được mà bật cười vui vẻ, nhưng rất nhanh liền nhận thấy sự luống cuống của mình, vội thu liễm khuôn mặt vui vẻ kia lại, trở lại với khuôn mặt lãnh tĩnh hằng ngày. Âu Từ Tuyết thấy thế liền bĩu môi, nói:

-Ở đây cũng không có ai, anh bày ra vẻ mặt đó cho ai coi chứ? Ngay cả cười cũng không dám cười, thật không biết anh thế nào sống được tới bây giờ nữa. Không cảm thấy chán à?

Lãnh Lăng nghe thế ngẩn người ra, nhưng chưa kịp trả lời thì Âu Từ Tuyết đã nói tiếp:

-Gặp anh ở đây cũng tốt, tôi có thứ muốn đưa anh đây.

Dứt lời, liền lấy tập hồ sơ từ ba lô, đưa cho hấn.

-Nghiên cứu cho kĩ đi, ngày mai tôi sẽ sang nói chuyện với anh.

Nói xong liền quay đầu trở về, nhưng mới đi được mấy bước thì chợt dừng lại, dường như đang nghĩ đến việc gì đó, do dự hồi lâu mới mở miệng:

-Không biết anh có tin không, nhưng chuyện tối hôm nay, cô ta khẳng định không thoát khỏi liên quan đâu.

Lãnh Lăng cầm tập tài liệu trong tay đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang nhỏ dần phía xa kia, hai mắt thoáng qua một sự phức tạp. Mãi sau khi nhìn thấy bóng người đó khuất hẳn sau ngã rẽ nọ, hấn mới thu hồi ánh mắt, lững thững về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau, Âu Từ Tuyết thức dậy từ khá sớm, khiến cho dì La, Chu quản gia, Cùng Âu Từ Kỳ, Âu Thiên Lãnh há hốc mồm kinh ngạc, vội nhìn ra ngoài xem có phải hôm nay mặt trời mọc từ phía Tây không. Âu Từ Tuyết bắt đầu dĩ cười khổ một hồi, cũng không biết nói làm sao cho phải. Haiz, ai bảo cô ngủ nướng thành quen, bây giờ dậy sớm một chút liền bị nhìn như sinh vật lạ. Nhưng cũng phải nói, nếu không phải hôm qua có hẹn với Lãnh Lăng thì giờ này cô khẳng định còn chưa rời khỏi giường rồi.

Dùng xong bữa sáng với ba và anh hai, Âu Từ Tuyết lên thay một bộ váy kiểu dáng lịch sự để sang nhà Lãnh Lăng, nhưng mặc vào chưa được năm phút nó liền bị cô ném qua một bên. Thật quá ngứa ngáy, vướng víu, và khó chịu nữa. Vốn định ăn mặc cho ra dáng thực nữ một chút, nhưng xem ra là không thể rồi. Không còn cách nào khác, cô đành thành thật mặc vào bộ đồ với phong cách quen thuộc: quần jeans, áo thun, áo khoác mỏng, mũ lưỡi trai và giày thể thao. Sau đó lại nghĩ lỡ gặp phải ba mẹ của Lãnh Lăng thì sao? Dù sao thì trên danh nghĩa, Lãnh Lăng cũng là anh họ của cô mà. Cuối cùng, Âu Từ Tuyết quyết định thay áo thun bằng một chiếc áo sơ mi rồi nhanh chóng lên đường.

Biệt thự Lãnh gia, Lãnh Lăng một đêm không ngủ được, ngồi yên trên bang làm việc, hai mắt có chút thâm quầng, khuôn mặt nhuốm đầy mệt mỏi. Đến giờ hấn vẫn không muốn tin tất cả những gì viết trong này là thật. Nhưng chuyện đến nước này, hấn có thể không tin sao? Nghĩ đến giờ này chắc cô cũng đã sắp tới, Lãnh Lăng vươn người một cái, bước vào nhà tắm.

Cách đó không xa, Âu Từ Tuyết không nhanh không chậm đi tới biệt thự Lãnh gia, trên tay là một bọc khoai tây chiên lớn, vừa đi vừa ăn. Mặc dù vừa ăn sáng xong, nhưng lúc này khi đi qua tiệm thức ăn nhanh, cô vẫn không nhìn được mà ghé vào. Ài, ăn nhiều vậy, lại còn không chịu vận động, có khi nào cô sẽ bị mập lên không nhỉ? Không được, cô phải tích cực vận động hơn mới được!!!

Đúng lúc này, một âm thanh dâm tà từ phía sau Âu Từ Tuyết chợt vang lên:

-Ái chà chà, không ngờ mới sáng đã gặp phải hàng ngon thế này. Cô em, đi chơi với bọn anh đi, bọn anh sẽ “chăm sóc” em thật từ tế mà.

Âu Từ Tuyết cau mày quay đầu. Người vừa nói là một tên thanh niên tầm 25, 26 tuổi, vóc người nhỏ thó, đôi mắt ti hí như mắt lợn, khóe miệng nở nụ cười tục tĩu. Bên cạnh hắn là một thanh niên khác béo mập vô cùng, trên mặt toàn là tàn nhang, xấu xí vô cùng, đồng dạng nở nụ cười dâm dăng nhìn cô, ánh mắt đều là sự thèm thuồng.

Sắc mặt Âu Từ Tuyết phút chốc lạnh đi, không nhanh không chậm cất bọc khoai tây còn dư vào cặp, sau đó đặt cặp sang một bên, nở nụ cười băng giá. Coi như là tập thể dục buổi sáng vậy.

Gần như là ngay lập tức, Âu Từ Tuyết lao tới, giáng thẳng một đấm vào mặt tên nhỏ người, chân cùng lúc tung cước vào bụng tên mập đang đứng bên cạnh khiến cả hai văng ra xa. Hai tên còn đồ sắc mặt tái mét, chỉ hận sáng nay vì sao ra đường không xem lịch, lại đã trúng tâm thiết bản như thế này. Cả hai nhảy nhìn nhau nhảy mắt 1 cái, cùng lúc bỏ chạy, chỉ hi vọng có thể thoát khỏi tay vị sát tinh này. Nhưng Âu Từ Tuyết đời nào để bọn hắn chạy trốn? Đấm nói những lời đó với cô, nếu cô không dạy dỗ bọn chúng một trận thì cô liền không gọi là Âu Từ Tuyết nữa rồi.

Âu Từ Tuyết tốc độ cực nhanh, bắt lấy cả vai của hai tên, mạnh mẽ bóp một cái. Tiếng xương vỡ nát răng rắc vang lên, cả hai tên này cùng lúc hét thảm, đau đớn ôm lấy vai mình, nét mặt cực độ sợ hãi. Hai tên này vốn định lay lục xin tha, nhưng Âu Từ Tuyết lại nhanh hơn một bước, tặng cho mỗi tên một đấm, sau đó bẻ gãy hai tay của bọn hắn.

Xem hành động nhuần nhuyễn khi này thì hai tên này chắc chắn không phải lần đầu tiên làm việc này. Lũ khốn nạn này, không biết đã làm hại bao nhiêu cô gái rồi? Kháng định là sẽ không ít, bằng không sao có thể thông thạo đến vậy?

Nếu là kiếp trước, cô chắc chắn sẽ không do dự tiễn hai tên này sang tây thiên gặp Phật tổ, nhưng kiếp này thì không thể. Kiếp trước có Hóa thi phân của tổ chức, giết xong phải lên một chút liên xong. Kiếp này không có gì để hủy thi diệt tích, lỡ bị phát hiện ra thì cũng khá phiền. Mà, khoan, có một người, có lẽ giúp được cô đây.

Móc điện thoại ra và gọi cho Tiêu Lãm, chưa đầy năm phút sau, hắn đã có mặt ở chỗ cô, đồng thời cho người xử lý gọn ghẽ hai tên dâm tặc kia. Âu Từ Tuyết không khỏi cảm khâm một hồi. Hiệu suất làm việc của mấy tên này đúng là nhanh đến không hợp thói thường, quả không hổ danh thế lực hắc đạo thứ 2 thế giới.

-Tiêu Lãm, cảm ơn anh nha. Tôi còn không biết phải xử lý thế nào cho tốt đây.

Tiêu Lãm nhìn cô, mỉm cười trả lời, nụ cười tựa như gió xuân ấm áp, khiến cô cảm thấy rất dễ chịu.

-Chút việc nhỏ thôi, không có gì to tát. Phải rồi, kế hoạch ra sao rồi?

Sắc mặt Âu Từ Tuyết nghiêm túc hẳn lên, hoàn toàn không nhận ra dấu vết của một con người tùy tiện vô tư như bình thường. Cô nói, giọng nói có phần hơi lo lắng:

-Bên phía Hàn gia mọi chuyện đều ổn thỏa xong xuôi. Hàn thúc và Hàn cô đều nhìn chằm chằm những kẻ có nguy cơ bị mua chuộc kia. Ngày mai anh cho người đến hòn đảo tôi nói mai phục như lần trước đã nói thì coi như xong. Con bên Lãnh Lăng tôi cũng không chắc lắm, dù tên đó đã nghi ngờ Lục Sắc Vi, nhưng chẳng qua cũng chỉ giới hạn ở nghi ngờ thôi. Hôm qua tôi đã đưa tài liệu cho hắn rồi, hôm nay đến chỉ để xem kết quả thế nào thôi. Cũng không biết chúng ta có thành công không đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Tiêu Lãm nghe xong cũng trầm ngâm một hồi, thấy cô có vẻ lo lắng liền mở miệng an ủi:

-Không sao đâu, mọi chuyện sẽ suôn sẻ thôi mà.

Âu Từ Tuyết miễn cưỡng gật đầu, hít sâu một hơi lấy lại tinh thần, sau đó mỉm cười chân thành nhìn Tiêu Lãm.

-Cảm ơn anh rất nhiều. Tạm biệt.

Dứt lời liền ba chân bốn cẳng mà chạy tới nhà Lãnh Lăng cho kịp giờ. Tiêu Lãm nhìn nụ cười của cô đến gần người, ngay cả cô đi rồi cũng không phát hiện ra. Tiêu Nhân nấp ở gần đó che miệng cười khúc khích. Thế này cũng coi như là đã có tiến triển rồi.

Biệt thự Lãnh gia, Trương quân gia vẻ mặt nhiệt tình mời Âu Từ Tuyết vào nhà, lại đem trà thượng hạng ra pha đãi khách, sau đó cấp tốc gọi lão gia và phu nhân nhà mình về. Kể từ ngày thiếu gia bị ả hồ ly tinh kia mê hoặc, trở nên xem thường Âu tiểu thư, thì Âu tiểu thư cùng Âu thiếu gia liền ít sang đây hẳn đi. Lần này Âu tiểu thư sang đây, chắc chắn lão gia và phu nhân sẽ vui lắm đây.

-Ấu tiểu thư, mời ngồi ở đây đợi một lát, tôi sẽ lên gọi thiếu gia xuống đây ngay.

Ấu Từ Tuyết có chút không quen, ngượng ngùng sờ mũi, nói:

-Bác Trương, bác gọi Từ Tuyết được rồi, không cần gọi như vậy đâu.

Trương quản gia vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, trả lời:

-Vâng thưa Từ Tuyết tiểu thư.

Ấu Từ Tuyết:

-...

Xem như cô trực tiếp cạ lời với người này luôn rồi. Thật không biết cô và chú giáo dục người làm thế nào nữa. Cô tỏ vẻ ngoan ngoãn, mỉm cười nói:

-Vậy cháu lên phòng tìm Lãng ca ca trước ạ. Bác cứ ở đây chờ nhé!

Dứt lời liền ba chân bốn cẳng phóng thẳng lên lầu. Lãng ca ca, nghe thật muốn ối. Nhưng dù sao trên danh nghĩa thì Lãng Lãng cũng là anh họ của cô mà. Trước đây nguyên chủ cũng đều gọi hần như vậy. Nguyên chủ một mực xem hần như anh ruột. Đáng tiếc, hần lại không xem nguyên chủ như em gái của mình.

Nói đến chuyện này, cô cũng từng một phen đau đầu về mối quan hệ hai nhà Ấu - Lãng khi đang đọc truyện. Mẹ của Lãng Lãng, tức Lãng phu nhân, chính là em gái sinh đôi của ba cô, cũng chính là cô ruột của cô. Nhưng người cô này từ nhỏ tính tình mạnh mẽ, hơn nữa cả hai sinh ra gần như cùng 1 lúc, ba cô ra đời chỉ trước vài giây, nên một mực không phục, không chịu làm em. Cuối cùng hai bên giao ước, bên nào có con trước thì sẽ được làm lớn. Kết quả, hiển nhiên là ba cô thắng. Anh hai cô ra đời trước Lãng Lãng một năm, nhờ đó ba mới yên vị ngồi lên chức anh trai. Thế mà người cô này vẫn chưa chịu phục, đòi xếp lại vai về con cháu theo độ tuổi, cuối cùng thì cô từ chị họ của Lãng Lãng rút xuống thành em họ của hần. Đúng là đáng ghét mà!!!!

Biệt thự Lãng gia, lúc nhỏ nguyên chủ đã đến chơi không biết bao nhiêu lần, vậy nên hiện tại cô đều nhớ rất rõ mọi vị trí trong căn nhà này. Phòng của Lãng Lãng...hừm, là phía đằng kia rồi. Nghĩ đến giờ này chắc hần cũng đã thức dậy, cô liền trực tiếp đẩy cửa đi vào. Ở bên trong, Lãng Lãng đang bán khỏa thân, cả người ướt nhẹp, tay cầm chiếc khăn lau khô tóc.

Ấu Từ Tuyết tròn mắt lên nhìn, khiến Lãng Lãng xấu hổ đỏ bừng mặt, vội chộp lấy chiếc áo sơ mi bên cạnh, luống cuống mặc vào. Ấu Từ Tuyết xoa xoa cằm, chép miệng một hồi, cuối cùng ném ra một câu:

-Đúng là rất đẹp, nhưng hình như vẫn còn kém Tiểu Thần Thần một chút thì phải?

Thịch! Lãng Lãng nghe cô nói lập tức nổi khùng, bản tính sĩ diện của đàn ông bắt đầu nổi lên, hung hăng trừng cô mấy cái, hỏi:

-Tiểu Thần Thần là ai?

Hần đối với cơ thể mình vẫn rất là tự tin, không thể nào chấp nhận lại có người có cơ thể đẹp hơn mình được. Ấu Từ Tuyết nhún nhún vai, thản nhiên nói:

-Không trả lời thì tốt hơn. Dù sao hôm nay tôi cũng không phải đến đây để bàn về chuyện đó. Trờ lại chủ đề chính đi, tài liệu hôm qua tôi đưa anh đọc rồi chứ? Cảm thấy thế nào?

Lãng Lãng trực tiếp rơi vào trầm mặc, thật lâu sau mới thốt ra được một câu:

-Tôi tin.

Ấu Từ Tuyết cảm thấy hơi bất ngờ vì Lãng Lãng lại nói như vậy, nhưng rất nhanh liền cảm thấy vui vẻ, nét mặt cũng trở nên thân thiện hơn, không còn lạnh nhạt như lúc đầu. Hắc hắc, hần tin nhanh như vậy, coi như đỡ cho cô một phen miệng lưỡi rồi. Ấu Từ Tuyết cười hi hi, chớp mắt nhìn Lãng Lãng, hỏi:

-Anh họ thân mến, vậy chúng ta có phải là nên bắt tay hợp tác để chống lại cô ta không?

Lãng Lãng hai mắt lóe lên từng tia sắc lạnh, âm trầm nói:

-Cô ta chắc chắn phải trả giá đắt cho hành động của mình. Có điều...không cần cô giúp, tôi có thể tự làm một mình được.

Ấu Từ Tuyết khoe môi hơi cong lên tạo thành nụ cười lạnh, khí chất toàn thân thoát cái hoàn toàn thay đổi. Ấu Từ Tuyết hiện tại, một thân sức quyến rũ kinh người, khuôn mặt tràn đầy tự tin, cả người tỏa ra sát phạt khí tức vô cùng nồng đậm. Cô lấy ra thêm một tập tài liệu nữa ném qua cho Lãng Lãng.

-Xem đi, rồi hãy nói tiếp.

Lãng Lãng cầm tập tài liệu lên đọc, sắc mặt chậm chậm trở nên ngưng trọng. Xem ra việc báo thù cũng không dễ như hần đã nghĩ rồi. Ấu Từ Tuyết hài

lòng nhìn về mặt của hắn, nói tiếp:

-Thấy thế nào? Anh họ của cô ta cũng không phải dạng vừa đâu. Đó là chưa kể tới việc nếu anh đụng tới cô ta, Hàn Thiên Dật, Nam Cung Ngạo và hai anh em nhà họ Lưu kia sẽ bỏ qua cho Lãnh gia sao?

-Vậy theo cô, chúng ta nên làm gì?

-Kế hoạch cụ thể tôi đã đề ra rồi. Tóm gọn lại chỉ có hai chữ thôi. Đó là “ly gián“. Anh thử nghĩ xem, nếu bốn tên ngu ngốc kia đều giống như anh, thấy được khuôn mặt thật của cô ta thì sẽ thế nào?

Lãnh Lăng khoé môi hơi nhếch lên. Lúc đó, chắc hắn sẽ rất đặc sắc.

-Khi nào sẽ hành động?

-Cũng sắp rồi. Theo tin mới nhất mà tôi nhận được thì cô ta sắp ra tay với Hàn gia. Đây chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Khi nào bắt đầu, tôi sẽ liên lạc với anh.

Dứt lời, Âu Từ Tuyết quay đầu đi thẳng ra ngoài. Lãnh Lăng ánh mắt phức tạp nhìn bóng dáng cô khuất dần sau cánh cửa, tâm tư nổi lên mấy phần kì lạ. Cô của hiện tại khiến hắn cảm thấy rất xa lạ. Bình thường thì hoạt bát, vui vẻ, nhưng đến lúc cần thiết lại lãnh tỉnh vô cùng. Về mặt thân nhiên, lời nói nhàn nhạt, khí chất lạnh lùng, tự tin, sát phạt, quyết đoán. Dù chỉ là trong chớp mắt, nhưng hắn thực sự cảm thấy sợ. Là do trước đây cô ngây thơ quá kĩ, không ai có thể nhìn ra, hay là một lần suýt bước qua quỹ môn quan làm cho cô thay đổi? Hoặc là từ trước đến nay, hắn vẫn chưa từng hiểu được cô?

Cổ vurt những suy nghĩ lạ lùng này ra khỏi đầu, Lãnh Lăng bắt đầu lật giấy tờ ra và làm việc. Dù là trường hợp nào đi nữa, thì cũng có liên quan tới hắn sao? Lấy thái độ trước đây của hắn đối với cô, kiếp này của hai người vĩnh viễn chỉ là hai đường thẳng song song mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Thuyết phục Lãnh Lăng thành công làm tâm trạng Âu Từ Tuyết trở nên đặc biệt tốt, quyết định đi mua đồ ăn về làm ăn mừng. Nhưng còn chưa kịp đi thì điện thoại chọt reo lên. Cô nhắc máy, một âm thanh vui vẻ từ đầu dây bên kia vang lên:

-Từ Tuyết, đang làm gì vậy? Sang nhà tôi chơi đi~~~~

Âu Từ Tuyết về mặt bất đắc dĩ trả lời:

-Tôi đang rảnh, không có việc gì làm. Nhưng hôm nay anh không đi làm à?

-Hôm nay tôi được nghỉ, hay qua đây chơi với tôi nha~~~~

-Có đồ ăn không mà rủ qua hả? Một ngày ba bữa chính, năm bữa phụ, có đủ thì qua. - Âu Từ Tuyết bật cười trêu chọc. Khục, thật ra cũng không phải là đùa, mỗi ngày cô đều ăn đủ tám bữa như thế.

Tiếng cười khanh khách của Diệp Thần vang lên, dường như hắn đang rất vui thì phải? Hắn nói:

-Đừng nói một ngày tám bữa, một ngày mười bữa cũng được. Mau qua đi!!!!

-Được, anh giúp tôi nói với ba và anh hai nhé!

Dứt lời, liền tắt điện thoại, vui vẻ nhảy chân sáo sang nhà Diệp Thần. Hắc hắc, mỗi ngày mười bữa, lại không bị anh hai bắt uống sữa, đúng là tuyệt vời. Cô có nên suy nghĩ việc cảm luôn ở nhà Diệp Thần không nhỉ?

Biệt thự riêng của Diệp Thần nằm ở phía nam ngoại ô, cách xa trung tâm thành phố. Quan hệ của Diệp Thần với gia đình không tốt lắm nên từ năm mười lăm tuổi hắn liền dọn ra ở đây, thi thoảng mới trở về.

Từ nơi cô đứng đến chỗ biệt thự riêng của Diệp Thần cũng phải 20km. Vì tiếc thương cho đôi chân của mình nên Âu Từ Tuyết quyết định ngồi taxi. Ngồi trên taxi, Âu Từ Tuyết móc bịch khoai tây lúc sáng ra ăn tiếp, sau đó cắm tai nghe vào nghe nhạc. Thật không biết hôm nay là ngày gì mà xe cô lại đông khủng khiếp đến thế, kẹt xe vô cùng nghiêm trọng. Phải mất hơn một tiếng sau, Âu Từ Tuyết mới đến trước cửa biệt thự của Diệp Thần.

Trả tiền cho taxi xong, Âu Từ Tuyết trong lòng thầm nghĩ lần sau đến đây có nên bảo Diệp Thần cho trực thăng đến đón không? Mà không, nhờ Tiêu Lâm làm cho một bộ hoá tiễn mini loại đeo lưng như kiếp trước thì tốt hơn. Hoá tiễn mini kiếp trước cô dùng là hàng đặc biệt của tổ chức, rất gọn nhẹ, hơn nữa nhìn rất ngẫu, là một trong những món đồ yêu thích nhất của cô. À, còn phải thiết kế trang phục sát thủ và kiếm một thanh vũ khí tiện tay nữa.

Ài, sao việc cần làm còn nhiều quá vậy nè. Thật chán mà.

-Từ Tuyết, mau vào đi, đứng đó làm gì?

Giọng nói Diệp Thần vang lên, đánh thức cô khỏi dòng suy nghĩ, trở về với thực tại. Âu Từ Tuyết nhanh chóng khôi phục khuôn mặt vui vẻ, hi hi đáp:

-Không có gì, chỉ là đang nghĩ lát nữa sẽ ăn món gì thôi.

Diệp Thần không khỏi bật cười, trên mặt đều là cung chiều và bất đắc dĩ. Hắn phải công nhận cô đúng là rất có tâm hồn ăn uống. Thật không hiểu sao ăn nhiều như thế mà cô vẫn không bị mập nữa.

Âu Từ Tuyết theo Diệp Thần vào nhà, ngay tức khắc liền nằm dài lên ghế sofa uốn éo mấy lần. Ngồi trên taxi hơn một tiếng đồng hồ thật khiến cô mỏi rưng rờ tay chân rồi. Diệp Thần cũng không nói gì, chỉ nhìn cô cười bí ẩn:

-Từ Tuyết, anh có thứ này rất hay, nhất định em sẽ thích đấy.

Âu Từ Tuyết cũng lười liếc mắt sang, bĩu môi nói:

-Đừng có anh anh em em ở đây, sến chết đi được. Mà anh có thứ gì cho tôi xem thế?

Diệp Thần không trả lời, nụ cười bí ẩn còn nguyên trên môi, thoát nhìn vô cùng quyến rũ. Hắn nhanh chân đi vào trong, một hồi lâu sau mới đi ra, trong tay có thêm một chồng truyện tranh, cẩn thận đặt xuống bàn. Âu Từ Tuyết gần như dùng tốc độ ánh sáng bật dậy khỏi sofa, hai mắt sáng rực nhìn chồng truyện trước mặt, sau đó lại quay sang phía Diệp Thần, tò mò hỏi:

-Diệp Thần, anh kiếm đâu ra mấy bộ này vậy? Tôi nhớ nó đã ngừng tái bản từ lâu rồi mà. Lần trước tôi đã lục sùng khắp các tiệm truyện cũ cũng không có.

Diệp Thần vô cùng thích thú trước biểu hiện của cô, vẻ mặt xảo trá, nói:

-Muốn biết?

Âu Từ Tuyết mạnh mẽ gật đầu. Nét cười trên mặt Diệp Thần lại càng sâu.

-Vậy sau này, em phải gọi anh là Thần, xưng là em. Anh sẽ gọi em là Từ Tuyết, xưng là anh. Được chứ?

Âu Từ Tuyết sắc mặt đen lại, nói với giọng điệu vô cùng chắc chắn:

-Không-bao-giờ!!!!

-Vậy tiếc quá, tôi đành phải cắt đứt truyện này đi rồi.

Dứt lời liền thân nhiên bê chồng truyện cất vào trong. Âu Từ Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo, cật lực đấu tranh tư tưởng, sau đó “hừ” một tiếng rồi xoay người mở ti vi lên xem. Diệp Thần chết tiệt, đừng tưởng bốn tiểu thư sẽ khuất phục!!!!

Diệp Thần đứng trên lầu, tựa người vào lan can, mặt tràn đầy vui vẻ, che miệng cười khế. Bộ dạng hậm hực của cô quả thật rất đáng yêu. Thật không uổng công hắn xin nghỉ phép một tháng liền. Chỉ cần trông thấy cô, hết thảy phiền muộn sẽ tự động biến mất, thay vào đó là thoải mái và vui vẻ không thôi. Lại nhìn thời gian, có lẽ hắn cũng nên xuống làm bữa trưa rồi. Sở thích của cô, hắn đều nắm rất rõ. Hắn tin chắc mình sẽ làm cô hài lòng.

Quả đúng như Diệp Thần dự đoán, Âu Từ Tuyết khi thấy trên bán toán là những món mình thích thì lập tức quên hết ảm ức vừa rồi, vẻ mặt thoải mái lao vào ăn. Mỗi ngày ăn mười bữa, Diệp Thần cảm thấy mình gần như không bước chân ra khỏi bếp luôn rồi. Thật không hiểu sao cô có thể ăn nổi nữa.

Âu Từ Tuyết cứ thế hạnh phúc cắm ở nhà Diệp Thần, mãi đến khi Tiêu Lâm gọi điện đến thông báo kế hoạch sắp bắt đầu thì cô mới thoát khỏi trạng thái lười biếng của mình. Âu Từ Tuyết nhếch môi cười khế, thầm nghĩ “Lục Sắc Vĩ, tôi xem lần này cô sẽ làm thế nào.”

Tối hôm đó, Âu Từ Tuyết đơn giản để lại mấy chữ cho Diệp Thần rồi bí mật sang căn cứ bí mật của Tiêu Lâm. Trang phục và hoá tiễn đều đã làm xong, thứ cô thiếu bây giờ chỉ là một thanh vũ khí thuận tay.

Thay đồ xong xuôi, Tiêu Lâm đưa cô vào kho vũ khí của tổ chức để cô lựa chọn. Tìm mãi không có gì thích hợp, Âu Từ Tuyết đành tùy tiện chọn hai khẩu súng lục loại tối tân nhất, cỡ tám li, một ít đạn và hai thanh dao găm cực kì sắc bén. Nhiều đây cũng coi như tạm đủ rồi. Chỉ là khi tham gia mấy vụ này mà không có A Liêm bên người thì đúng là khó chịu thật.

A Liêm là vũ khí của cô kiếp trước, là một lưỡi hái toàn thân đen như mực, nhưng khi chạm máu lập tức bị nhuộm thành một sắc huyết hồng. Cô lấy được nó trong một ngôi mộ cổ bên Ý, rất được cô yêu thích, thậm chí đặt tên cho nó, coi nó như bạn thân của mình. A Liêm có linh hồn, đó là một điều mà cô có thể khẳng định. Nó thậm chí có thể biến nhỏ lại, vừa vặn bằng một mặt dây chuyền để cô đeo lên cổ. Cũng vì A Liêm mà kiếp trước cô có biệt danh là Huyết Từ Thần.

Chương 29

Tại một hòn đảo nhỏ thơ mộng nằm trên vùng biển nhiệt đới xinh đẹp, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang cùng nhau ngồi trên bãi biển ngắm trăng, khung cảnh hết sức lãng mạn và hữu tình. Hai người này, nam thì tuấn tú hơn người, nữ thì thanh thuần nhu nhược, thoát nhìn quả là một cặp trời sinh. Người nam kia mở miệng hỏi, ánh mắt tràn ngập nhu tình như nước:

-Vi nhi, em thấy thế nào? Chuyến đi này thích chứ?

Người con gái nghe xong mỉm cười vô cùng ngọt ngào, tựa vào ngực chàng trai, che giấu thật sâu tia xảo trá và đắc ý bên trong đáy mắt, dịu dàng trả lời:

-Dạ, em thật sự rất thích chuyến đi này. Cảm ơn anh rất nhiều.

À vâng, hai người này không ai khác chính là nữ chủ gian xảo độc ác Lục Sắc Vi và đệ nhất nam chủ ngu ngốc Hàn Thiên Dật. Hàn Thiên Dật nghe Lục Sắc Vi nói chỉ bật cười khe khẽ, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô ta, sùng nịnh nói:

-Em thật ngốc, giữa hai chúng ta còn cần phải nói lời cảm ơn sao?

Lục Sắc Vi cũng vô cùng phối hợp, hai má hơi đỏ lên, nhỏ giọng “ân” một tiếng, giống như chú chim nhỏ nép sát vào người Hàn Thiên Dật khiến hắn thoải mái vô cùng, âu yếm đưa tay ôm lấy cô ta. Khung cảnh xung quanh hoàn toàn được bao phủ bởi một màu hồng lãng mạn.

Cách đó không xa, Âu Từ Tuyết, Tiêu Lãm và Lãnh Lăng đang ngồi trên một cái cây lớn dùng ống nhòm theo dõi hai người. Âu Từ Tuyết nhìn cảnh hai người âu yếm một hồi liền thấy đồ ăn trong bụng sôi trào, tưởng như muốn vọt thẳng ra ngoài. Anh anh em em nhìn phát buồn nôn, cô thật rất dị ứng với mấy vụ sến súa này. Tiêu Lãm thấy phản ứng của cô cũng đặt ống nhòm xuống, hỏi:

-Từ Tuyết, sao vậy?

-Anh không thấy bọn họ nói chuyện nghe rất buồn nôn sao? Tôi nổi hết cả da gà lên rồi.

Tiêu Lãm tròn mắt nhìn Âu Từ Tuyết, bộ dạng khó tin hỏi:

-Xa thế mà cô vẫn nghe được á? Không gạt tôi đấy chứ?

Âu Từ Tuyết khoe miệng giật giật liên hồi, bắt đắc dĩ trả lời:

-Anh nghĩ tôi là Thuận Phong nhĩ hay sao mà nghe được hả? Tôi có học qua môi ngữ nên hiểu được bọn họ đang nói gì, thế thôi.

Tiêu Lãm “à” một tiếng tỏ vẻ đã hiểu, sau đó tiếp tục lấy ống nhòm theo dõi. Còn Âu Từ Tuyết trực tiếp ném ống nhòm qua một bên, lăn ra ngủ thẳng. Hơi đâu mà ngồi xem hai người đó tình tứ chứ.

Lãnh Lăng từ đầu đến giờ vẫn theo dõi Lục Sắc Vi rất kỹ, đem toàn bộ biểu hiện trên mặt cô ta thu vào mắt, khuôn mặt ngày càng trở nên lạnh lùng. Lục Sắc Vi à Lục Sắc Vi, cô không đi làm diễn viên thật đúng là rất uổng đấy. Đóng kịch quá là y như thật, đến tôi mà cũng bị lừa. Âm ngoan xảo trá đều được cô ẩn sâu dưới đáy mắt, nếu không phải lần trước cô lộ ra sơ hở thì e rằng tôi còn chưa phát hiện ra rồi. Nhưng nếu cô đã bị tôi phát hiện rồi thì cô hãy chuẩn bị tinh thần để hứng chịu cơn thịnh nộ của tôi đi.

Trời dần về khuya, Hàn Thiên Dật dắt tay Lục Sắc Vi trở về. Tiêu Lãm nhẹ nhàng lay Âu Từ Tuyết dậy, dùng tay ra dấu. Âu Từ Tuyết thần sắc vô cùng hưng phấn, hai mắt loé lên mấy tia sắc bén. Lãnh Lăng hơi chau mày nhìn cô, nói, giọng nói tuy có phần lạnh lùng, nhưng mơ hồ ẩn chứa chút quan tâm lo lắng mà chính hắn cũng không nhận ra:

-Chuyến này rất nguy hiểm, tốt nhất là cô cứ ở đây đi. Nếu cô đi, tôi e hai người bọn tôi không thể bảo vệ được cô đâu.

Khoẻ miệng Tiêu Lãm không khỏi giật giật mấy cái, cười khổ không thôi. Xem ra tên này còn chưa biết sự lợi hại của cô ấy rồi. Âu Từ Tuyết nghe xong chỉ cười nhạt:

-Anh yên tâm, tôi sẽ không kéo chân hai người đâu. Còn ai bảo vệ ai thì...còn chưa biết đâu.

Lãnh Lăng còn định nói thêm nữa, nhưng Tiêu Lãm đã đứng lúc lên tiếng, cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người:

-Được rồi, đừng cãi nhau nữa, để cô ấy đi đi. Cô ấy đủ sức cho cuộc hành động lần này.

Trăng dần lên cao, Tiêu Lãm nhanh chóng gọi tín hiệu bắt đầu đến cho thuộc hạ của mình. Âu Từ Tuyết ẩn mình thật kỹ trong màn đêm đen, ánh mắt sắc

bén lạnh lùng quan sát xung quanh căn biệt thự của Hàn gia. Gần năm mươi người, hơn nửa đều mang súng. Khoé miệng Âu Tử Tuyết hơi câu lên một chút. Chuyện này đúng là đủ thú vị mà.

Trái với sự yên tĩnh ở bên ngoài, bên trong biệt thự lại là một cuộc tranh cãi vô cùng dữ dội giữa hai cha con Hàn Lăng và Hàn Thiên Dật. Hàn Thiên Dật khuôn mặt tràn đầy kiên quyết, tay nắm chặt Lục Sắc Vi, đồng dục nói:

-Ba, cho dù ba có nói gì đi nữa thì con cũng sẽ cưới cô ấy. Ngoài cô ấy ra, con sẽ không cưới bất kì ai khác,

Hàn Lăng tức đến đỏ bừng mặt, ôm ngực thở hồng hộc, không nói được lời nào. Hàn phu nhân đứng bên chủ biết ôm mặt khóc, trong lòng tràn ngập xót xa. Đây thật sự là đứa con trai mà bà vẫn luôn tự hào sao? May mắn còn có Tuyết Nhi, chỉ hi vọng sau ngày hôm nay, nó sẽ sáng mắt ra.

Lục Sắc Vi bộ dạng run rẩy nép sát vào ngực Hàn Thiên Dật, nhưng trong lòng thực chất lại cười lạnh không thôi. Cứ tiếp tục cãi nhau đi, cuối cùng thì tất cả các người đều phải chết thôi.

-Hàn chủ tịch, Hàn phu nhân, hay là chúng ta ra vườn nói chuyện cho thoáng được không? Có lẽ ra đó tâm trạng của hai người sẽ tốt hơn. Cháu không muốn Dật vì cháu mà cãi nhau cùng hai người.

Hàn Lăng trong lòng liên tục cười lạnh. Cái đuôi hồ ly cuối cùng cũng bắt đầu lòi ra rồi. Cũng may, Tuyết Nhi đã có chuẩn bị hết rồi. Nghĩ vậy, ông liền nhìn Hàn phu nhân, khẽ gật đầu, rồi cùng nhau đi ra. Giữa vườn có đặt một cái bàn khá rộng, Hàn Thiên Dật và Lục Sắc Vi ngồi một bên, hai vợ chồng Hàn Lăng ngồi một bên. Lục Sắc Vi dịu dàng rót cho Hàn Thiên Dật một cốc nước, trong khi rót, một chút bột máu trắng từ chiếc vòng tay bí ẩn rơi xuống, nhanh chóng tan ra.

-Dật, anh uống đi rồi bình tĩnh nói chuyện tiếp. Em không muốn anh vì em mà cãi nhau với họ.

Hàn Thiên Dật vô cùng cảm động, không chút nghi ngờ uống cạn. Nhưng không ngờ vừa uống xong hắn liền cảm thấy cả người vô lực, ngã khụy xuống. Hàn Thiên Dật kinh ngạc ngược lên, chỉ trông thấy ánh mắt đắc ý và hiểm độc của Lục Sắc Vi. Ánh mắt đó khiến hắn bàng hoàng, không hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

Vợ chồng Hàn Lăng phản ứng rất nhanh, định lao sang cứu Hàn Thiên Dật, nhưng Lục Sắc Vi đã nhanh chóng rút từ trong người ra một khẩu súng, chĩa thẳng vào đầu Hàn Thiên Dật và hét lớn:

-Toàn bộ đứng yên!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Có!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hàn Lăng sắc mặt nghiêm trọng kéo Hàn phu nhân né qua một bên. Lục Sắc Vi vẽ mặt đắc ý vì kế hoạch đã thành công, tay cầm khẩu súng giơ lên trời bắn một phát.

Đoảng!

Sau tiếng súng, một loạt người áo đen lực lưỡng, được trang bị súng ống vô cùng đầy đủ, từ bốn phía vọt ra. Dẫn đầu là một thanh niên tương đối trẻ tuổi, khuôn mặt cũng chỉ thuộc loại bình thường, vừa bước ra liền nhìn Hàn Lăng với vẻ mặt khiêu khích. Lục Sắc Vi vừa trông thấy thanh niên này liền chuyển sang vẻ mặt ngọt ngào, tiến tới ôm lấy hắn:

-Anh họ, cuối cùng anh cũng tới rồi.

Người thanh niên cố nén đi cảm giác chán ghét từ tận đáy lòng, bày ra vẻ mặt thâm tình ôm lấy cô ta, dịu dàng trả lời:

-Ừm, anh tới rồi. Vì nhi, chuyện này thực sự là vất vả cho em.

Lục Sắc Vi khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc rúc đầu vào ngực hắn, còn phía Hàn Thiên Dật bên kia đã bị một tên áo đen lực lưỡng kéo về ném trước mặt thanh niên.

-Hàn tổng, Hàn phu nhân, con trai hai người hiện tại đang ở trong tay tôi. Bây giờ hai người chọn đi, hoặc là làm giấy chuyển nhượng tập đoàn Hàn thị lại cho tôi, hoặc là...hắn sẽ phải chết.

Dứt lời liền đạp chân lên ngực Hàn Thiên Dật, vẽ mặt mỉa mai châm biếm. Hàn Thiên Dật khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng, quay sang phía Lục Sắc Vi hét lên:

-Vi nhi, chuyện này là sao? Hắn là ai? Tại sao em lại làm như vậy?

Đến bây giờ, hắn vẫn không tin đây là sự thật. Vi nhi của hắn, Vi nhi của hắn là một cô gái thanh thuần, nhu nhược, lúc nào bị Âu Từ Tuyết bắt nạt, khiến hắn luôn muốn bảo vệ. Vi nhi của hắn không phải là người như vậy!!!! Đáng tiếc, nét mặt Lục Sắc Vi cũng chẳng vì thế mà thay đổi. Cô ta cúi người xuống, nhìn hắn cười mỉa mai:

-Hàn thiếu, mặc dù tôi biết anh rất ngu ngốc, nhưng không ngờ lại ngu ngốc đến mức này. Anh không thấy sao, đây là một kế hoạch rất hoàn mỹ mà anh họ đã nghĩ ra. Cũng nhờ sự ngu ngốc của anh mà kế hoạch này mới thành công tốt đẹp như vậy.

Sắc mặt Hàn Thiên Dật trở nên tái nhợt, chợt nghĩ đến những gì Âu Từ Tuyết từng nói. Không lẽ, đó đều là sự thật sao? Hắn nhìn Lục Sắc Vi, thật khó khăn mới nói lên được mấy chữ:

-Vậy, việc tôi và cô gặp nhau không lẽ cũng là....

Lục Sắc Vi cười phá lên, nét mỉa mai càng thêm rõ ràng:

-Đúng vậy đó, Hàn thiếu của tôi à. Chuyện ngày hôm đó, đều là do bọn tôi sắp xếp, có điều cũng không phải anh đã lấy đi lần đầu tiên của tôi đâu, đó chỉ là chút máu gà mà thôi. Lần đầu tiên của tôi đã sớm trao cho anh họ rồi, sao có thể cho anh được chứ? Còn phải cảm ơn con tiện nhân Âu Từ Tuyết kia nữa, cũng là một kẻ ngu ngốc, giống như anh vậy. Chỉ cần mớm cho cô ta một chút tin tức, cô ta liền đem đi nói khắp nơi, và tôi dễ dàng chiếm được sự đồng cảm của các người, biến cô ta thành đá kê chân của mình. Lần trước anh suýt nữa đã giết chết cô ta, khiến tôi suýt nữa thì mất đi viên đá kê chân hoàn hảo nhất rồi.

Hàn Thiên Dật mở to hai mắt, trong lòng có thứ gì đó vỡ vụn ra. Thì ra ngay từ đầu hắn đã sai rồi, sai thật rồi. Hắn quả nhiên là kẻ ngu ngốc trên đời mà. Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn lập tức trở nên băng hàn, lạnh lẽo nhìn Lục Sắc Vi, mắng:

-Tiện nhân.

Khuôn mặt Lục Sắc Vi vặn vẹo vì tức giận, vung tay tát mạnh vào mặt Hàn Thiên Dật, sau đó đắc ý đứng dậy. Trong bóng tối, Lãnh Lăng thắc mắc nhỏ giọng hỏi Âu Từ Tuyết:

-Vi sao chưa hành động.

Âu Từ Tuyết về mặt gian xảo trả lời:

-Để hắn ăn đòn thêm một hồi nữa đã, trả thù trước đây dám mắng tôi, lại còn xô tôi xuống nước, suýt nữa đã giết chết tôi.

Tiêu Lãm cũng gật đầu tán thành:

-Đúng đó, để hắn ăn đòn một hồi nữa đi, cho hắn sáng mắt ra.

Lãnh Lăng

-.....

Không ngờ nhìn cô như thế mà thù dai đến vậy. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi rung mình một cái. Nếu hắn nhớ không lầm thì ngày xưa hắn cũng đắc tội cô không ít, hi vọng cô sẽ không nhớ, bằng không thì hắn thảm rồi.

Hàn Thiên Dật rút cục cũng tỉnh ngộ, quay sang phía cha mẹ mình hét lớn:

-Ba, mẹ, mặc kệ con, hai người đi đi, đừng để kế hoạch của bọn chúng thành công.

Bốp!

Anh họ của Lục Sắc Vi lạnh lùng đá mạnh vào bụng Hàn Thiên Dật, liếc nhìn hắn như một con kiến, khinh thường nói:

-Câm miệng lại cho ta, bằng không ta cho người cắt cái lưỡi của ngươi.

Vợ chồng Hàn Lăng trông thấy thế trong lòng lập tức nóng như lửa đốt, lo lắng vô cùng. Tuyết nhi rốt cuộc đang làm gì? Tại sao bây giờ còn chưa xuất hiện? Âu Từ Tuyết vốn muốn để Hàn Thiên Dật bị đập thêm vài phát nữa, nhưng thấy vợ chồng Hàn Lăng lo lắng như vậy liền mềm lòng.

-Tiêu Lãm, bắt đầu đi. Nói người của anh cố gắng kiểm chế bọn tay chân kia lại. Anh và Lãnh Lăng cố gắng bảo vệ vợ chồng Hàn tổng, còn việc cứu Hàn Thiên Dật tôi sẽ lo. Nhớ kĩ, phải hành động thật nhanh trước khi bọn chúng kịp bình tĩnh lại.

Tiêu Lãm gật đầu, còn Lãnh Lăng lại phản đối:

-Không được, quá nguy hiểm, để tôi đi cứu Hàn Thiên Dật cho.

Tiêu Lâm thờ dài, đặt tay lên vai Lãnh Lăng, lắc đầu. Lãnh Lăng tuy có chút không cam tâm, nhưng cũng không biết làm gì, chỉ có thể nói:

-Vậy cô nhớ cẩn thận.

Âu Từ Tuyết hơi nhếch môi, tự tin trả lời:

-Anh yên tâm, dễ như ăn cháo mà thôi. Cũng lâu lắm rồi tôi mới thấy phấn khích thế này. Bắt đầu đi.

Tiêu Lâm Gật đầu, lật tay một phát, trong tay lập tức xuất hiện một quả pháo cỡ nhỏ rồi bắn nó lên trời.

Đoàng!

Đám người Hắc Ưng bang cùng hai người Lục Sắc Vi giật mình quay lại thì gặp người của Tiêu Lâm ủa ra. Tiêu Lâm và Lãnh Lăng lao ra chặn ngay trước người vợ chồng Hàn Lăng, bảo vệ hai người. Quang cảnh xung quanh vô cùng hỗn loạn, thuộc hạ của Tiêu Lâm không ngừng quần lấy người của Hắc Ưng bang. Hàn Lăng vô cùng vui mừng, biết rằng Âu Từ Tuyết đã hành động. Hàn Thiên Dật ánh mắt lóe lên mấy tia mừng rỡ, xem ra ba mẹ đã có chuẩn bị rồi.

Lục An - anh họ của Lục Sắc Vi dường như đã nhận ra gì đó, vội hướng phía Hàn Thiên Dật mà tới, nhằm không chế Hàn Thiên Dật, nhưng Âu Từ Tuyết so với hắn còn nhanh hơn rất nhiều. Chỉ thấy một bóng đen nhanh như gió lướt qua, Hàn Thiên Dật đã được Âu Từ Tuyết cứu đi. Hàn Thiên Dật trông thấy người cứu mình là Âu Từ Tuyết thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng còn chưa kịp hỏi thần thì...

-Bắt lấy!

Âu Từ Tuyết hét lớn một tiếng rồi ném Hàn Thiên Dật về phía Tiêu Lâm, nhẹ nhàng như ném một con mèo. Tiêu Lâm dễ dàng đón được Hàn Thiên Dật, sau đó đưa hắn cho Hàn Lăng ở phía sau.

-Lãnh Lăng, anh ở đây coi chừng họ, tôi đến giúp Từ Tuyết.

Dứt lời liền nhanh chóng phóng về phía trước. Lãnh Lăng vô cùng buồn bực, không ngờ lại bị tên này đi trước một bước, đành phải đứng yên bảo vệ ba người Hàn gia. Ở phía trước, Âu Từ Tuyết giống như một tử thần thực thụ, nhẹ nhàng thu gặt sinh mạng kẻ thù. Lầy kỹ năng của cô bây giờ, súng là một thứ không cần thiết. Nhanh như một cơn gió, Âu Từ Tuyết đã xuất hiện cạnh một tên thuộc Hắc Ưng bang. Ánh sáng từ dao găm chợt lóe lên, một dòng máu đỏ tươi từ cổ hắn chậm chậm chảy xuống. Máu tươi nhanh chóng phủ đầy người cô, nhưng nó càng làm cô phấn khích hơn, khẽ liếm môi, nhanh chóng tìm đến con mồi mới.

Lãnh Lăng, Hàn Thiên Dật cùng vợ chồng Hàn Lăng cùng lúc hít một ngụm khí lạnh. Thực sự...rất đáng sợ. Lãnh Lăng hiện tại đã hiểu vì sao Tiêu Lâm đã đồng ý cho cô tham gia việc này. Cô thực sự rất mạnh, cho dù là hắn, cũng không thể thắng được cô. Còn Hàn Thiên Dật, cảm giác bây giờ chính là không thể tin nổi. Đây thực sự là Âu Từ Tuyết mà hắn biết sao? Vì sao hắn cảm thấy cô hiện tại thực quá xa lạ. Không, không phải là bây giờ, là sau lần bị hắn đẩy ngã xuống hồ, cô đã bắt đầu thay đổi rồi.

Lục An biết mọi chuyện bất thành, liền cắn răng kéo Lục Sắc Vi bỏ trốn. Hắn đã giấu sẵn một chiếc trục thẳng ở lùm cây bên kia để đề phòng bất trắc, vốn nghĩ là sẽ không dùng tới, nhưng không ngờ bây giờ phải dùng rồi.

Ở phía bên dưới, sự góp mặt của Âu Từ Tuyết và Tiêu Lâm khiến cuộc chiến cơ hồ là nghiêng về một bên. Đặc biệt là Âu Từ Tuyết, tốc độ của cô khiến đám người Hắc Ưng bang vô cùng sợ hãi. Trục thẳng đã khởi động, Lục An cùng Lục Sắc Vi thờ phào vì cuối cùng cũng trốn thoát. Âu Từ Tuyết chỉ hơi liếc mắt về phía trục thẳng rồi tiếp tục cuộc chiến của mình. Mục đích chính đã đạt được rồi, cô cũng không rảnh để ý đến hai tên đó làm gì.

Lục An oán hận nhìn Âu Từ Tuyết, hận không thể ăn tươi nuốt sống cô. Nếu dám phá hoại kế hoạch của hắn...vậy thì hãy chết đi. Nghĩ vậy, hắn rút súng ra, nhắm thẳng vào Âu Từ Tuyết, nhưng tốc độ của cô quá nhanh nên mãi mà hắn vẫn chưa nhắm trúng được cô. Hàn Thiên Dật vô tình liếc lên trông thấy, lo lắng hét lên:

-Từ Tuyết, cẩn thận!!!!

Nhưng tất cả đã muộn, Lục An đã cố định được vị trí của Âu Từ Tuyết.

Đoàng!

Viên đạn chỉ xoáy thẳng trong không khí, vun vút lao tới trước ánh mắt của mọi người. Lục An phá lên cười ác độc:

-Vĩnh biệt, Âu tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Lúc đó quả thực rất bất ngờ, viên đạn đen thẫm lạnh lùng xé gió lao đi, mục tiêu chính là ngực trái của Âu Từ Tuyết. Hai mắt Âu Từ Tuyết hơi loé lên, ánh nhìn khoá thẳng viên đạn. Không kịp đề đánh bật nó lại, chỉ có thể né, nhưng bị thương là điều khó tránh khỏi. Cả người nhanh chóng nghiêng sang phải hòng tránh đi chỗ hiểm, nhưng từ trong rừng chợt xuất hiện một bóng người, lao thẳng tới ôm lấy Âu Từ Tuyết, hướng lưng mình về phía viên đạn. Âu Từ Tuyết hét hoảng hét lên:

-Diệp Thần!!!

Sự xuất hiện của Diệp Thần đã cản trở hành động của cô, bây giờ muốn né cũng không còn kịp nữa, Âu Từ Tuyết chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đạn lao tới. Nhưng đúng lúc này....

Keeng!!!

Một bóng đen bất chợt lướt qua, nhanh như một tia chớp, kiếm trong tay vung lên đánh bật viên đạn.

Người của Hắc Ưng bang đều đã bị hạ gục, tất cả mọi người lúc này mới hồi thần, nhìn kĩ lại người vừa xuất hiện. Đó là một cô gái còn rất trẻ, có vóc người cao gầy, mái tóc đen dài quá lưng để xoã tự nhiên, lạnh lùng tung bay trong gió. Đôi mắt đen thẫm, không chút ánh sáng, sâu hun hút. Khuôn mặt cô gái này quả thật rất sắc sảo và xinh đẹp, nhưng lại vô cùng lạnh lùng. Âu Từ Tuyết đẩy Diệp Thần qua một bên, ngăn người nhìn cô gái này, sau đó rất nhanh liền chuyển sang kích động, khoe mắt đã hơi phấp phồng. Đám người Diệp Thần, Tiêu Lâm, Lãnh Lăng và gia đình Hàn Thiên Dật đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Điều duy nhất họ biết là cô gái vừa xuất hiện này chắc chắn là vô cùng đáng sợ. Cô gái chợt mở miệng, nét mặt trở nên cực kỳ nghiêm khắc, xen lẫn chút bất đắc dĩ khó nhận thấy được:

-Từ Tuyết, cậu lại chủ quan. Cậu đem nhưng gì mình nói trở thành gió thoảng mây à?

Âu Từ Tuyết bay tới ôm chầm lấy cô gái, kích động hét lên:

-Nguyệt Băng!!!!

Cô gái cũng ôm chặt lấy Âu Từ Tuyết, vẻ mặt hiếm hoi hòa hoãn hơn rất nhiều. Nhưng nét mặt đó cũng không kéo dài được lâu, Nguyệt Băng đẩy Âu Từ Tuyết ra, dùng một giọng điệu không thể phản kháng nói:

-Kể từ mai, huấn luyện bắt đầu.

Âu Từ Tuyết sắc mặt tái mét, sau đó trở nên đau khổ nói:

-Mình biết rồi. Ài, Nguyệt Băng, bắt buộc phải huấn luyện sao?

Nguyệt Băng hơi nhướn mày cảnh cáo:

-Bắt buộc. Cậu thử trốn xem, coi mình xử cậu thế nào. - đoạn, hơi liếc nhìn về phía sau Âu Từ Tuyết, lạnh lùng nói tiếp - Còn mấy người kia, cậu tự mà xử lí đi.

Dứt lời, liền xoay người rời đi, nhanh chóng khuất bóng sau khu rừng rậm rạp. Âu Từ Tuyết bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi quay lại chỉ huy công việc dọn dẹp. Xong xuôi, cô liền cùng Diệp Thần, Lãnh Lăng, Tiêu Lâm và ba người Hàn gia đi vào trong biệt thự. Tính cách của Nguyệt Băng, cô hiểu rất rõ. Nguyệt Băng có vẻ ngoài rất lạnh lùng, đầu óc cũng luôn duy trì ở mức tỉnh táo tối đa. Có thể nói, đây là một con người lạnh tỉnh đến đáng sợ, hơn nữa còn sở hữu một sức mạnh khủng khiếp vô cùng.

Người ngoài đều nói, cô chính là đệ nhất sát thủ, Nguyệt Băng là đệ nhị sát thủ, nhưng bản thân cô biết rất rõ, Nguyệt Băng mới là người xứng đáng với danh hiệu đệ nhất đó. Cho dù là xét trên phương diện nào, cô cũng đều kém Nguyệt Băng rất xa, nhưng Nguyệt Băng rất ít khi thể hiện bản lĩnh ra ngoài nên không ai biết được. Có lẽ trên đời này cũng chỉ có con bạn thân là cô mới biết được cô ấy đáng sợ đến mức nào thôi.

Bên trong biệt thự, bảy người Âu Từ Tuyết ngồi xung quanh chiếc bàn lớn, bắt đầu bàn bạc. Hàn Thiên Dật vì thuốc đã tan hết nên cũng đã khòe lại, ánh mắt phức tạp nhìn Âu Từ Tuyết. Hàn Lăng cùng Hàn phu nhân nhìn thấy con trai mình như vậy không khỏi thở dài. Bây giờ mới hối hận, e rằng đã quá muộn rồi. Lấy tính cách của Tuyết Nhi bây giờ, e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho nó.

-Hàn thúc, Hàn cô, phía công ty của hai người sao rồi?

Hàn Lăng đang thất thần thì nghe Âu Từ Tuyết gọi, giật mình một chút, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh trả lời:

-Rất tốt, không có gì xảy ra. May mắn có con, bằng không thì....

Âu Từ Tuyết hơi gật đầu, sau đó nói tiếp:

-Không có chuyện gì là tốt rồi. Nhưng bây giờ, chúng ta cần hiểu rõ một điều, Lục Sắc Vi sẽ không bỏ cuộc. Nhiệm vụ cấp bách bây giờ là phải tìm cách lật mặt cô ta.

Lãnh Lăng xoa cằm lên tiếng:

-Hay là đem việc hôm nay công bố ra ngoài, như vậy thì hình tượng của cô ta sẽ nhanh chóng sụp đổ thôi.

Diệp Thần lắc đầu, lên tiếng phản bác:

-Không được, sẽ chẳng có ai tin chúng ta đâu. Cô ta đã mất không ít công sức, xây dựng nên một hình tượng rất vững chãi trong lòng công chúng. Nếu chúng ta nói ra, khẳng định sẽ bị cô ta cắn ngược lại một cái. Kỹ năng diễn xuất của cô ta, tôi nghĩ mọi người ở đây đều đã lĩnh giáo qua rồi phải không. Nếu chúng ta đem việc này công bố ra ngoài, người hứng chịu dư luận chỉ trích sẽ không phải là cô ta mà là Từ Tuyết.

Lãnh Lăng và Hàn Thiên Dật cùng lúc cúi đầu trầm mặc, trong lòng tràn ngập xấu hổ và áy náy, đồng thời cũng dâng lên một nỗi sợ hãi vô cùng. Vào lúc này, bọn hắn mới ý thức được sự đáng sợ của Lục Sắc Vi, đồng thời hiểu được nhưng oan khuất mà Âu Từ Tuyết đã chịu.

Âu Từ Tuyết cũng chẳng thêm để ý hai tên này làm gì, chỉ dùng ánh mắt tàn thương nhìn Diệp Thần, gật đầu tán thành:

-Diệp Thần nói rất đúng, không nên công bố việc này ra ngoài. Cũng giống như trước đây, khi tôi ra sức vạch mặt cô ta vậy, bằng vào kỹ năng diễn xuất đó, chẳng có ai tin tôi, cho dù điều tôi nói là sự thật. Bất quá...Diệp Thần, sao anh lại ở đây? Hơn nữa còn đi cùng Nguyệt Băng?

-Cái này...cũng khá dài dòng, hay để hôm khác nói đi.

-Vậy cũng được. Bây giờ mọi người có ý tưởng gì để thuyết phục ba tên ngu ngốc còn lại kia không?

Bầu không khí lập tức chìm vào im lặng đáng sợ. Một hồi sau, Hàn Thiên Dật chợt mở miệng:

-Hay là để tôi và Lãnh Lăng đi thuyết phục bọn họ. Dù sao bọn tôi cũng là người trong cuộc, có lẽ sẽ thành công.

Âu Từ Tuyết day day huyệt thái dương, lắc đầu:

-Cũng không phải là một ý kiến tồi, chỉ là anh không nghĩ tới việc cô ta cũng đã nghĩ tới việc này sao? Tôi nghĩ giờ này cô ta hẳn đang gọi điện cho Nam Cung Ngao hoặc hai anh em Lư gia và khóc lóc kể lể, nói hai người bị tôi quyến rũ, hất hủi cô ta rồi. Còn không thì sẽ nói là hai người bị cha mẹ ép buộc bỏ rơi cô ta và đến với tôi. Tôi còn lạ gì với cô ta nữa.

Hàn Thiên Dật suy nghĩ thoáng qua, liền biết rõ khả năng này là rất lớn. Ba kẻ kia đối với cô ta cũng như trước đây, có thể nói là tin tưởng một cách mù quáng, không đi có thể lay chuyển được.

Bảy người lại tiếp tục đắm chìm suy nghĩ. Bọn họ không tin là không có cách nào có thể vạch mặt cô ta. Âu Từ Tuyết tiếp tục chìm vào dòng suy nghĩ của mình. Vì Nam Cung Ngao đã ra nước ngoài nên Lục Sắc Vi không thể ra tay với hắn ta. Vậy mục tiêu tiếp theo chỉ có thể là anh em Lư gia. Thử đặt bản thân vào vị trí của Lục Sắc Vi, Âu Từ Tuyết ra sức suy nghĩ nên phải làm thế nào cho hoàn hảo. Một tia sáng chợt lóe lên, Âu Từ Tuyết đứng bật dậy, ánh mắt chất chứa đầy hi vọng, quay sang nói với Tiêu Lâm:

-Tiêu Lâm, thân phận của anh vẫn chưa bị đám người Hắc Ung bang đó biết được phải không?

Tiêu Lâm hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh liền gật đầu:

-Đúng vậy, thân phận thật của tôi bọn họ chắc chắn vẫn chưa biết. Nếu bọn họ điều tra thì cũng chỉ biết tôi là chủ nhân Tiêu gia thôi, không thể biết được tầng thân phận kia. Còn những thủ hạ kia của tôi có lẽ bị xem là người của Âu gia hoặc Lãnh gia mà thôi.

Lúc này, mọi người mới bắt đầu chú ý đến Tiêu Lâm. Tiêu gia chẳng qua chỉ là một gia tộc hạng hai, căn bản là không thể so với sáu đại gia tộc được, nhưng lại có thể được Âu từ Tuyết tin tưởng như vậy quả là đáng ngờ. Bây giờ xem ra người này vẫn còn một tầng thân phận khác nữa. Diệp Thần hơi liếc mắt nhìn Tiêu Lâm, trong lòng đột nhiên thấy có chút chua chua, nghĩ nghĩ gì đó, liền quay sang hỏi Âu Từ Tuyết:

-Từ Tuyết, thân phận của tên này là gì?

Ánh mắt mọi người lập tức đổ về phía cô khiến cô có chút bối rối. Quay đầu sang, trông thấy Tiêu Lâm khẽ gật đầu, mới yên tâm nói ra.

-Tiêu Lâm là chủ nhân của thế lực hắc đạo thần bí đứng thứ hai thế giới - Dark. Anh ta đã đồng ý hợp tác và giúp đỡ tôi với điều kiện sau khi kết thúc vụ này, Âu gia và Tiêu gia sẽ có một vài dự án hợp tác mới. Bây giờ mọi người cũng đã tham dự vào kế hoạch, vậy sau việc này cũng nên kí kết hợp đồng làm ăn với Tiêu gia chứ?

Tiêu Lâm hơi ngạc nhiên nhìn Âu Từ Tuyết. Rõ ràng ban đầu đã nói, hắn sẽ giúp cô không điều kiện, sao bây giờ lại...nhưng sau đó, hắn lại được cô ra hiệu nên nhanh chóng trở lại bình thường, trong lòng cũng có chút cảm kích. Tuy thế lực hắc đạo của hắn rất mạnh, nhưng kinh tế lại có phần thiếu hụt. Bên phía hắc đạo cũng không kiếm được quá nhiều do bị Nam Cung gia chèn ép. Lần này cô quả thật đã mang đến cho hắn một cơ hội lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Âu Từ Tuyết đã mở lời, những người còn lại tất nhiên là không tiện từ chối, lần lượt đồng ý. Diệp Thần rất nghi ngờ, nếu hắn dám nói không thì lát nữa cô sẽ đem hắn xử đẹp mất. Thủ đoạn của cô, hắn đã lĩnh giáo đủ rồi.

Cuộc họp cuối cùng cũng kết thúc, mọi người đều trở về phòng của mình. Hai giờ sáng, Âu Từ Tuyết đang ngủ chột choàng tỉnh, cả người mồ hôi nhễ nhại. Chết tiệt, không ngờ lại nằm mơ thấy kí ức của nguyên chủ, hơn nữa còn là lúc bị đám nam chủ kia mắng chửi, sỉ nhục. Càng nghĩ tới lại càng thấy bức bối, thâm nghĩ Hàn Thiên Dật và Lãnh Lăng đều ở đây, có lẽ cô nên đi trả thù một chút nhỉ. Đặc biệt là tên Hàn Thiên Dật kia, nhất định phải đánh hắn đến ba mẹ không nhận ra mới thôi.

Càng nghĩ, Âu Từ Tuyết lại càng hứng chí, rốt cuộc không nhịn được lên ra khỏi phòng, nhắm hướng phòng Hàn Thiên Dật mà tới.

Bình! Bốp! Chát! Rầm!

Âu Từ Tuyết bước ra khỏi phòng, cảm thấy thật sáng khoái. Phòng ở đây cách âm rất tốt nên những người khác vẫn chưa hay biết gì. Bấy giờ thì...hắc hắc, tiến đến chỗ con mồi thứ hai thôi.

Bên trong phòng, Hàn Thiên Dật lấy tay xoa xoa vết thương, không khỏi xuýt xoa mấy cái. Mặc dù đã đoán trước thể nào cũng có ngày hôm nay, nhưng không ngờ lại đến nhanh vậy. Thật sự là rất đau đó, xem ra cô cũng không có hạ thủ lưu tình chút nào. May mắn, cô cũng rất có chừng mực, xương cốt đều không có tổn thương, chỉ là da thịt bị thương thôi.

Lãnh Lăng bên kia so với Hàn Thiên Dật cũng chẳng khá hơn là bao, nhưng hắn cũng chỉ cười khổ chứ không oán than gì. Tất cả đều do hắn đã làm sai mà thôi. So với những gì cô đã chịu, thể này có đáng là gì chứ.

Cũng vào thời gian đó, sâu tận trong rừng, Nguyệt Băng ngồi ngẩn người, nhìn chằm chằm bầu trời đêm, ánh mắt có phần sợ hãi, miệng thì thảo:

-Sắp đến rồi...nó sắp đến rồi...

Âu Từ Tuyết sau khi đập cho hai tên Hàn Thiên Dật và Lãnh Lăng một trận xong thì trong lòng cảm thấy rất thoải mái, nhanh chóng trở về phòng lần ra ngủ thẳng.

Sáu giờ sáng, mọi người đều đã lục tục thức dậy, trừ Âu Từ Tuyết. Diệp Thần biết rất rõ tính tình của cô, ghét nhất là bị quấy rầy khi đang ngủ nên đã dặn mọi người đừng gọi cô dậy. Nhưng khi tất cả đã tập hợp đầy đủ thì...

-Dật nhi, mặt con bị sao vậy? Cả Lãnh Lăng nữa?

Hàn phu nhân là người đầu tiên không nhịn được, lên tiếng hỏi. Hàn Thiên Dật và Lãnh Lăng chỉ xấu hổ cười trừ, không biết phải làm sao. Chẳng lẽ nói tối hôm qua bị cô lên vào đánh cho một trận?

Hàn Lăng là người thông minh, nhanh chóng nhận ra nguyên nhân, khoé môi không khỏi giật giật mấy cái. Con bé này, mạnh tay đến vậy, xem ra là muốn trút hết những bất công đã từng chịu. Kiểu này thì hai thằng nhóc nhà Lưu gia và Nam Cung tiểu tử cũng không thoát rồi.

Tiêu Lâm ngồi một bên che miệng cười khúc khích, còn Diệp Thần lại cảm thấy rất may mắn vì trước kia không có đắc tội cô. Hắc hắc, hiện tại hắn rất mong chờ được xem về mặt sau khi bị đánh của Nam Cung Ngao. Để xem khi đó hắn có còn kiêu ngạo nữa được không?

Cạch!

Cánh cửa đột nhiên mở ra, tất cả đồng loạt quay lại, thì ra chính là cô bạn gọi Nguyệt Băng của Âu Từ Tuyết tới qua. Nguyệt Băng vẫn vậy, nét mặt lạnh nhạt không chút biểu tình, nhìn Diệp Thần, hỏi:

-Phòng của Từ Tuyết là ở đâu?

Tất cả những người ở đây đều là những người từng trải, bản lĩnh không kém, nhưng đối diện với cô vẫn cảm thấy áp lực rất lớn. Diệp Thần có thể cảm nhận rất rõ, lưng áo của hắn đã ướt đầm mồ hôi. Đôi mắt đen sâu hun hút ấy khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi, khó khăn lắm mới nói được mấy chữ:

-Căn phòng đầu tiên ở lầu hai, phía bên phải.

Nguyệt Băng lạnh nhạt gật đầu, ánh mắt lập tức hướng lên trên. Khẽ búng người một cái, cô đã vững vàng đứng trên lan can cầu thang, nhẹ nhàng đến trước cửa phòng Âu Từ Tuyết. Diệp Thần nhìn thấy vậy vội vàng lên tiếng ngăn cản. Hắn biết rõ, Âu Từ Tuyết một khi bị đánh thục thì hậu quả sẽ vô cùng khủng khiếp.

-Nguyệt Băng, hay là để Từ Tuyết ngủ thêm chút nữa đi, vẫn còn sớm mà.

Nguyệt Băng thần nhiên liếc nhìn Diệp Thần, sau đó tung ra một cước đá nát cánh cửa. Bên trong lập tức vang lên tiếng gào thét tức giận:

- Là kẻ nào dám phá giấc ngủ của...

- Đủ! Hai phút nữa, cậu phải chuẩn bị xong và xuống dưới gặp mình.

Nguyệt Băng thiếu kiên nhẫn ngắt lời Âu Từ Tuyết, sau đó đi thẳng xuống dưới, ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Âu Từ Tuyết bây giờ mới nhớ ra là Nguyệt Băng đang ở đây, không còn cách nào đành phải nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ và đi xuống dưới trình diện. Nguyệt Băng đã tới, đồng nghĩa với việc những tháng ngày nhàn nhã hạnh phúc của cô đã kết thúc. Ài, thật sự là khiến cô đau lòng chết mà.

Đúng hai phút sau, Âu Từ Tuyết đã nghiêm túc đứng trước mặt Nguyệt Băng. Nguyệt Băng chậm chậm mở mắt, lấy trong túi áo ra một sợi dây chuyền, mặt dây là một lưỡi hái đen thẫm, phong cách cổ kính kì lạ. Sợi dây chuyền giống như có sinh mệnh, liên tục rung lắc dữ dội như muốn thoát khỏi tay của Nguyệt Băng. Âu Từ Tuyết trông thấy sợi dây liền vô cùng kích động, nhưng chưa kịp nói gì thì Nguyệt Băng đã buông tay. Sợi dây chuyền rung lên như đang vui vẻ, tự động bay tới, đeo vào cổ Âu Từ Tuyết.

Âu Từ Tuyết cảm kích nhìn Nguyệt Băng. Cô cứ nghĩ vĩnh viễn cũng không thể gặp lại A Liêm nữa, nhưng không ngờ Nguyệt Băng đã thay cô bảo quản nó thời gian qua. Thế nhưng vui mừng chưa được bao lâu thì Nguyệt Băng đã tạt cho một chậu nước đá:

- Bài tập sáng nay, chạy quanh đảo mười vòng. Nhớ kĩ, chỉ có thể chạy bộ.

Âu Từ Tuyết lập tức nhảy dựng lên:

- Mười vòng? Cậu giết mình luôn đi!!

Xoạt!

Nguyệt Băng lật tay một cái, thanh dao găm sắc bén đã nằm gọn trong tay, lạnh lùng trả lời:

- Nếu cậu muốn.

Âu Từ Tuyết lập tức rụt đầu lại, không cách nào khác đành ngoan ngoãn bước ra ngoài thực hiện. Cái đảo này cũng không nhỏ chút nào đâu. Mười vòng, lần này cô thấm rồi.

Sáu người còn lại trong phòng sau khi thấy cảnh này không nhịn được khề nuốt một ngụm nước bọt. Cô gái này thực sự quá mức đáng sợ. Âu Từ Tuyết mạnh mẽ, bạo lực đến vậy mà trước mặt cô ta lại ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, không dám cãi lại tiếng nào. Rốt cuộc cô gái này là thần thánh phương nào chứ? Đúng lúc này, Nguyệt Băng đột nhiên quay lại, lần lượt chỉ vào bốn người Diệp Thần, Hàn Thiên Dật, Lãnh Lăng, Tiêu Lâm, nói:

- Anh, anh, anh, cả anh nữa, mau thay đồ rồi ra tập với Từ Tuyết đi.

Bốn người đồng loạt chảy mồ hôi lạnh, định mở miệng từ chối, nhưng dưới cái nhìn áp bách của cô, đành phải ngậm đắng nuốt cay mà đồng ý. Bây giờ bọn hắn đã hiểu cảm giác khi nãy của Âu Từ Tuyết rồi. Nguyệt Băng ánh nhìn rơi vào khoảng không xa xăm bên ngoài cửa sổ, một hồi sau mới mở miệng, nói:

- Chẳng lẽ mấy người định kéo chân tôi và Từ Tuyết mãi như vậy à?

Thịch!

Bốn người đàn ông không hẹn mà cùng lúc ngẩng mặt lên, trong mắt tràn đầy tức giận, nhưng lại không dám làm gì. Dù sao những gì cô nói cũng đều là sự thật. Nguyệt Băng khẽ nhếch môi, xem ra chiêu khích tướng đã có tác dụng.

- Ba ngày tới, tôi sẽ tiến hành đặc huấn cho mấy người. Trưa nay sẽ bắt đầu, còn bây giờ thì đi rèn luyện thể lực với Từ Tuyết đi.

Bốn người đàn ông hùng hực chiến ý lần lượt chạy ra ngoài. Không phải chỉ là mười vòng thôi sao? Đợi đấy, bọn hắn nhất định sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Sáng sớm ngày thứ tư, tất cả cùng leo lên thuyền riêng của Hàn gia trở về. Âu Từ Tuyết, Diệp Thần, Hàn Thiên Dật, Lãnh Lăng và Tiêu Lâm nằm lăn trên giường ngủ như chết. Cuộc đặc huấn của Nguyệt Băng gần như đem sức lực của họ vắt kiệt một lần, nhưng thành quả cũng rất khả quan. Thực lực Âu Từ Tuyết đã trở lại thời kì đỉnh phong, thậm chí còn mơ hồ tiến bộ một chút. Bốn người còn lại cũng không kém, tất cả đều có bước tiến vượt bậc. Sau cuộc đặc huấn này, tốc độ, sức mạnh, mức phản xạ, kĩ năng... của năm người đều tăng lên một cách đáng kể.

Thuyền vẫn chạy đều đều, rẽ sóng mà đi. Nguyệt Băng nhắm mắt, lấy tốc độ này thì chậm nhất là trưa mai sẽ trở về đất liền. Thực lực của năm người kia đã tăng lên không ít, nhưng với cô thì như vậy vẫn còn chưa đủ. Bọn họ không thể tưởng tượng được, kẻ thù mà bọn họ sắp phải đối đầu đáng sợ như thế nào.

Bây giờ tối, tất cả mọi người đều có mặt tại phòng ăn, trừ Nguyệt Băng. Âu Từ Tuyết biết rõ Nguyệt Băng không thích tụ tập đông người nên bảo mọi người cứ ăn đi, sau đó ních đẩy một bụng rồi về phòng lần ra nằm, đắm chiêu suy nghĩ. Không hiểu sao cô lại cảm thấy Nguyệt Băng có gì đó rất lạ. Chẳng lẽ là có điều gì đó sắp xảy ra sao?

Bên trong đại lục, tại một căn cứ bí mật hiện đại nằm sâu dưới lòng đất, một người thanh niên khẽ đẩy cửa đi vào một căn phòng tối.

Tách!

Giữa nhà bỗng sáng lên một thứ ánh sáng đỏ như máu, khiến người ta ghê sợ. Thứ phát ra ánh sáng là một trận đồ huyền ảo, bên trong đầy rẫy những phù văn phức tạp không ngừng di chuyển. Thanh niên nhìn trận đồ hồi lâu, sau đó rút một con dao ra cứa vào tay mình, để cho máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống trận đồ. Trận đồ giống như một con quái vật khát máu, tham lam hút hết số máu kia đi. Phù văn bên trong trận đồ di chuyển càng lúc càng nhanh, sau đó đột nhiên vỡ vụn thành vô số đốm nhỏ. Những đốm nhỏ này giống như có sinh mệnh, tập hợp lại với nhau, biến thành hình một thanh niên khác. Thanh niên này có thể nói là đẹp đến mức yêu dị, khuôn mặt lạnh lùng nhìn thanh niên kia, nhàn nhạt nói:

-Có chuyện gì?

Thanh niên kia cung kính cúi người, cẩn thận trả lời:

-Thiếu gia, việc thống nhất sáu đại gia tộc đã xảy ra vấn đề. Tình hình đã bắt đầu vượt mức kiểm soát, mong thiếu gia có thể phái viện binh sang giúp đỡ.

Thanh niên yêu dị nét mặt lập tức đanh lại, hừ lạnh một tiếng:

-Đồ vô dụng!

Thanh niên kia sợ đến run người, nhưng lại không dám mở miệng ra biện minh. Hắn thừa biết người đó đáng sợ đến mức nào, chỉ cần phẩy tay một cái là có thể khiến hắn biến thành tro bụi. Thanh niên yêu dị lạnh lẽo liếc hắn một cái, sau đó ra lệnh:

-Không cần biết người làm thế nào, nhưng ba ngày sau phải kiếm đủ máu của một trăm người đổ xuống đây cho ta. Khi đó ta sẽ đích thân sang đó làm việc này.

Dứt lời liền xoay người rời đi, hình ảnh của hắn cũng vỡ tan, trở lại thành những phù văn kì lạ. Thanh niên kia thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vã ra ngoài, sai thuộc hạ đi thu gom máu. Máu của một trăm người, thật đúng là không ít. Nếu không thể thu mua đủ từ các bệnh viện, vậy chỉ có thể kiếm ít nô lệ về lấy máu rồi.

Đêm đã khuya, Nguyệt Băng vẫn không ngủ mà một mình ngồi trên boong tàu, mắt nhìn đắm đắm vào mặt trăng ở trên cao. Đột nhiên, đồng tử Nguyệt Băng co rút lại, cơ thể có chút run lên. Mặt trăng ở trên cao vốn đang trắng tinh bỗng nhiên bị nhuộm thành một màu huyết hồng. Mặc dù việc này chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhưng Nguyệt Băng vẫn nhìn thấy rất rõ. Xem ra, cô đoán đúng rồi. Kẻ đó...sắp tới rồi...

Chín giờ sáng hôm sau, thuyền rời cuộc trở về đất liền. Nguyệt Băng ném lại cho Âu Từ Tuyết một bản kế hoạch huấn luyện khiến năm người rung mình rồi nhanh chóng đi mất. Nếu kẻ đó thực sự sắp tới, vậy cũng là lúc lấy thứ đó ra rồi.

Sau khi Nguyệt Băng rời đi, ngừng người còn lại cũng lần lượt giải tán, trở về nhà mình. Kế hoạch của Nguyệt Băng bị bọn họ quảng ra sau đầu để tập trung suy nghĩ cho việc thiết kế kế hoạch tiếp theo. Tiêu Lâm đã điều tra được, anh em Lục Sắc Vi sẽ hành động vào bốn ngày sau, mục tiêu sẽ là anh em Lưu gia. Kế hoạch của bọn họ vẫn giống như cũ. Bộ ngựa bắt ve, chim sẽ rình đằng sau. Chỉ cần để đến lúc gai anh em nhà này sáng mắt ra thì sẽ xuất hiện cứu giúp. Đại khái thì cũng chẳng khác là bao so với kế hoạch giải cứu Hàn Thiên Dật lúc trước, nhưng lần này năm người Hắc Ưng bang khẳng định sẽ có chuẩn bị nên độ khó sẽ cao hơn rất nhiều. Cũng không loại trừ khả năng bọn chúng sẽ dùng chiêu gây ông đập lưng ông, cho mai phục thêm một tầng nữa nên cần phải cân nhắc thật kĩ.

Cuối cùng thì kế hoạch huấn luyện của Nguyệt Băng cũng có tác dụng. Âu Từ Tuyết cùng bốn người còn lại chọn ra mười hai người xuất sắc nhất đưa vào huấn luyện. Bản thân năm người cũng không hề lười biếng, vất kiệt sức lao vào luyện tập. Tính thêm cả Nguyệt Băng thì tổng cộng cũng chỉ có mười tám người, nhưng tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Âu Từ Tuyết quả quyết, kế hoạch lần này chắc chắn không thể thất bại.

Ba ngày sau, đêm khuya, Nguyệt Băng ngồi trên một cành cây lớn, tay trái cầm một thanh kiếm cổ kính, đôi mắt lạnh lùng quan sát bầu trời. Mười hai giờ đêm, ánh trăng vốn ôn hoà đột nhiên thay đổi. Trên đỉnh mặt trăng có một phần nhỏ chợt biến thành màu đỏ, sau đó nhanh chóng lan ra khắp mặt trăng, khiến ánh trăng rơi xuống biến thành một màu đỏ thẫm. Dưới ánh trăng máu đỏ, khung cảnh xung quanh trở nên thật yêu dị. Nguyệt Băng khẽ vuốt ve thanh kiếm trong tay, thì thào:

-Ta không thể trốn tránh mãi như vậy, đúng không? Cả người nữa, chắc cũng khó chịu lâu rồi nhỉ? Yên tâm, ta sẽ cho người trở lại. Sẽ nhanh thôi.

Cũng vào đêm hôm ấy, đám người Âu Từ Tuyết bắt đầu triển khai hành động, sắp xếp vị trí mai phục theo đúng kế hoạch đã định. Tiêu Lâm nhìn qua nhìn lại một hồi, vẫn không thấy Nguyệt Băng đâu, không nhìn được chau mày.

-Từ Tuyết, Nguyệt Băng đâu? Không có cô ấy thì kế hoạch lần này sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

-Tôi đã liên lạc với cô ấy rồi, cô ấy nói sẽ đến sau. Lấy tính cách của Nguyệt Băng thì trừ phi chúng ta gặp phải nguy hiểm, bằng không thì cô ấy sẽ không ra mặt đâu. Chúng ta cứ coi cô ấy như tấm át chủ bài cuối cùng đi.

Bốn người còn lại đồng loạt gật đầu. Nguyệt Băng, chính là tấm át chủ bài của bọn họ. Chỉ cần có Nguyệt Băng thì kế hoạch lần này chắc chắn thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Có lẽ vì đã biết bản thân đã bị phục kích, Lục Sắc Vi cùng Lục An đều hành động rất nhanh. Đầu tiên Lục Sắc Vi lấy cớ bị Hàn Thiên Dật từ chối, muốn giải toả tâm trạng, rủ hai anh em Lưu gia lên núi ngắm cảnh, sau đó một mẻ hốt gọn. Đám người Âu Từ Tuyết cũng canh đúng thời gian mà xông ra, lao tới cứu hai anh em này.

Khoảnh khắc Âu Từ Tuyết xuất hiện, Lục Sắc Vi và Lục An cùng lúc cong môi cười đắc ý. Lưới đã giăng sẵn, con mồi cũng đã vào, đã đến lúc thu lưới rồi.

Lúc đám người Âu Từ Tuyết lao đến cứu người liền phát hiện ra điều kì lạ. Người của Hắc Ưng bang không hề cản trở họ, đồng loạt lùi ra sau, nhanh chóng hình thành vòng vây. Thuộc hạ của Âu Từ Tuyết nhanh chóng cõng trời cho hai anh em Lưu gia, hai tên này dù sao cũng có sức chiến đấu nhất định, nếu cứ để không thì quá lãng phí rồi.

Tính thêm cả anh em Lưu gia, hiện tại ở đây có tất cả mười chín người, đứng tập trung lại một chỗ, bên ngoài chính là vòng vây của Hắc Ưng bang. Từ trong rừng đột nhiên túa ra một loạt người nữa, đi giữa đám người này là một thanh niên trẻ tuổi, đẹp đến mức yêu dị, so với đại mỹ nam như Diệp Thần cũng là một chín một mười. Sau lưng hắn là một thanh niên khác, tuổi tác cũng còn rất trẻ, ôm trong tay một thanh kiếm lớn, nét mặt lạnh lùng. Lục An trông thấy thanh niên đi đầu lập tức trở nên cung kính, cúi đầu nói:

-Thiếu gia.

Lục Sắc Vi dù không biết gì, nhưng thấy Lục An làm thế cũng làm theo, cúi đầu:

-Thiếu gia.

Thanh niên phát tay ý bảo đứng dậy, sau đó hướng ánh mắt đến chỗ đám người Âu Từ Tuyết, nhàn nhạt nói:

-Hoặc là đầu hàng, hoặc là chết?

Âu Từ Tuyết sắc mặt nghiêm trọng, khẽ nói với những người phía sau:

-Tìm cách phá vòng vây rồi rút lui. Tên này rất mạnh, hơn nữa chúng rất đông, đánh lâu không có lợi. Chỉ cần rút lui được thì coi như chúng ta đã thắng lợi rồi.

Tất cả đồng loạt gật đầu. Âu Từ Tuyết quan sát địa thế xung quanh, sau đó ra hiệu bắt đầu tấn công. Ngay lập tức, mười chín người lập tức lao lên, đánh về phía bên trái. Phía bên đó đã đặt sẵn trục thẳng, chỉ cần đến được đó coi như an toàn.

Lục An chỉ huy đám người Hắc Ưng bang chống trả, ra sức siết chặt vòng vây. Nhưng Âu Từ Tuyết tấn công quá mức mãnh liệt, thân hình như quỷ mị liên tục thu gặt tính mạng. Diệp Thần, Hàn Thiên Dật, Lãnh Lăng và Tiêu Lãm sau khi trải qua huấn luyện đặc biệt của Nguyệt Băng thực lực đều có tiến bộ, tả đột hữu xung, hiệu suất giết chóc cũng rất khủng. Thanh niên yêu dị dường như có chút mất kiên nhẫn, liếc nhìn thanh niên phía sau.

-Huyết Viêm lên giúp một chút đi.

Thanh niên gọi Huyết Viêm gật đầu, hai mắt loé lên từng tia sắc lạnh, vung tay rút kiếm, lao tới tấn công. Mục tiêu của hắn, không ai khác chính là Âu Từ Tuyết. Theo như hắn quan sát này giờ, cô gái này chính là trung tâm của đoàn người. Chỉ cần hạ được cô ta, mọi chuyện coi như kết thúc.

Tốc độ của Huyết Viêm cực nhanh, thoắt cái đã ở trước mặt Âu Từ Tuyết, đại kiếm trong tay bổ thẳng xuống. Đồng tử Âu Từ Tuyết co rụt lên, hai thanh dao găm lập tức giơ lên nhằm cản lại một kiếm kinh người kia.

Xoạt!!!!

Mặc dù đã chặn lại được, nhưng Âu Từ Tuyết cũng bị đẩy lùi một đoạn dài. Một tên Hắc Ưng bang định đục nước béo cò, giương súng lên định bắn, nhưng đã bị Diệp Thần nhanh tay bắn hạ. Tiêu Lãm cũng nhanh chóng xuất hiện phía sau, yểm trợ cho Âu Từ Tuyết. Âu Từ Tuyết phát hiện ra tình thế bất đầu không ổn, trong lòng lo lắng không thôi. Chỉ hi vọng Nguyệt Băng sẽ nhanh chóng xuất hiện.

Cách đó mấy cây số, Nguyệt Băng đang cấp tốc lao tới. Vốn dĩ cô không định tham gia kế hoạch lần này, định để rèn luyện cho mấy tên đó một chút, nhưng không hiểu sao trong lòng cứ liên tục cảm thấy bất an, đành phải chạy tới. Hi vọng sẽ không có việc gì xảy ra.

Ở bên kia, Âu Từ Tuyết vẫn đang chiến đấu với Huyết Viêm một cách khốc liệt. Hai thanh dao găm sau vài lần va chạm đã có dấu hiệu đứt gãy. Sắc mặt cô trầm lại, nhanh chóng lùi ra sau kéo dài khoảng cách. Tay phải giật mạnh sợi dây chuyền, ý nghĩ hơi tập trung, mặt dây chuyền lập tức biến lớn thành một lưỡi hái vừa tay. Huyết Viêm và thanh niên yêu dị vừa trông thấy lưỡi hái lập tức biến sắc. Thanh niên yêu dị hét lớn:

-Huyết Viêm, mau lùi lại!!!!

Nhưng tất cả đã trễ. Âu Từ Tuyết vung lưỡi hái chém về phía Huyết Viêm. Cô cảm thấy từ lúc xuất hiện tới giờ, A Liêm có vẻ rất hưng phấn, phát ra sức mạnh vô cùng khủng khiếp. Một vầng sáng đỏ hình bán nguyệt bay ra đánh vào Huyết Viêm. Thanh niên yêu dị vô cùng hưng phấn, miệng liên tục lầm bầm:

-Tử Vong Huyết Liêm, đúng là Tử Vong Huyết Liêm. Chính là cô ta. Huyết Viêm, mau quay lại.

-Vâng, thiếu gia.

Thanh niên yêu dị liếm liếm đầu môi, cơ thể run lên vì hưng phấn. Là cô ta. Chỉ cần giết chết cô ta... Hắn chợt giơ tay, giữa lòng bàn tay có một vòng tròn pháp thuật màu máu sáng lên. Từ vòng tròn đó, một cây thương chậm chậm trôi lên, nằm gọn trong tay hắn. Cây thương khẽ rung lên mấy cái, sau đó phát ra huyết quang chói mắt.

Mọi việc diễn ra chỉ trong chớp mắt. Âu Từ Tuyết chỉ cảm thấy máu huyết sôi trào, một cảm giác kì lạ lan ra khắp cơ thể. Thanh niên kia bắt đầu hành động. Hắn siết chặt huyết thương trong tay, đập mạnh một cái, cả người lập tức xuất hiện phía trên Âu Từ Tuyết, đâm thẳng xuống.

Một thương này thật sự quá nhanh, Âu Từ Tuyết thậm chí còn không kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn thương kia đâm tới. Đúng lúc này, một người chợt xuất hiện, chặn ngay trước mặt Âu Từ Tuyết, không ai khác chính là Nguyệt Băng vừa học tốc chạy tới. Thanh niên vừa trông thấy Nguyệt Băng thì vô cùng hốt hoảng, một thương vốn dĩ sẽ đâm trúng Nguyệt Băng lập tức chuyển hướng lệch sang trái, chỉ hơi sượt qua má một chút. Thanh niên nhìn Nguyệt Băng, hét lớn:

-Nguyệt Băng, em mau tránh ra cho anh.

-Không, em không tránh, em nhất định phải bảo vệ cô ấy. Huyết Ân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao anh lại làm như vậy? Không chế cả Huyết tộc và Nguyệt tộc, còn đuổi giết thánh nữ. Cuối cùng thì anh muốn cái gì đây???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Huyết Ân nhìn chăm chăm Nguyệt Băng, sau đó cắn răng quát:

-Nguyệt Băng, cho dù hôm nay em nói gì đi nữa thì anh cũng phải giết chết cô ta. Thức tỉnh huyết mạch!!!!!!

Tức thì, một luồng huyết quang bốc lên từ người Huyết Ân. Tóc và mắt hắn cũng nhanh chóng biến thành màu đỏ. Nguyệt Băng hai mắt vô thần, lầm bầm:

-Thực sự phải như thế sao?

Nhưng ánh mắt Nguyệt Băng nhanh chóng trở nên kiên định, hét lớn:

-Thức tỉnh huyết mạch!!!

Từ Nguyệt Băng phát ra một luồng nguyệt quang như hòa, mắt và tóc đều biến thành màu bạc. Huyết Ân siết chặt Huyết thương trong tay, Nguyệt Băng đồng dạng cũng siết chặt Nguyệt kiếm trong tay. Hai người nhìn nhau, sau đó cùng lúc nảy lên. Thương cùng kiếm va vào nhau, bạo tạc kinh người. Diệp Thần cắn răng xóc Âu Từ Tuyết đang ngồi ngắn người lên lưng, sau đó hét lớn:

-Lập tức rút lui.

Lấy vị trí đám người Âu Từ Tuyết, trong bán kính mười cây số có hai chiếc trực thăng đang cấp tốc bay tới. Hai chiếc trực thăng này, một chiếc là của Âu Từ Kỳ, một chiếc là của Nam Cung Ngao. Thời gian qua, Nam Cung Ngao mặc dù ở nước ngoài, nhưng tình hình trong nước hắn đều nắm rất rõ, đủ để thấy thế lực Nam Cung gia mạnh mẽ đến mức nào. Mấy ngày trước, hắn đã thu được toàn bộ tin tức về kế hoạch của Âu Từ Tuyết, đồng thời biết được bộ mặt thật của Lục Sắc Vi. Mặt khác, hắn đối với Hắc Ứng bang cũng có điều tra qua, kết quả biết được Hắc Ứng bang này có một thế lực thần

bí cực kì mạnh mẽ chống lưng, hấn liền tức tốc trở về. Hi vọng là hấn vẫn đến kịp.

Ở phía bên kia, cuộc chiến giữa Nguyệt Băng và Huyết Ân vẫn diễn ra hết sức khốc liệt. Diệp Thần vừa cõng Âu Từ Tuyết trên lưng, vừa chỉ huy mọi người rút về phía sau, tìm nơi an toàn ẩn náu. Cuộc chiến này bọn hấn căn bản là không thể xen vào rồi.

Lại nói Âu Từ Tuyết hiện tại hai mắt tràn đầy mê man, đầu đau như muốn nổ tung, huyết dịch trong người không ngừng sôi trào, phảng phất như có một thứ gì đó rất kinh khủng sắp bộc phát. Cảm giác đó ngày càng trở nên rõ ràng, khiến Âu Từ Tuyết có chút run sợ. Rốt cuộc cảm giác này là thứ gì?

Đúng lúc này, trực thăng của Âu gia và Nam Cung gia cùng lúc tiến tới. Nam Cung Ngao và Âu Từ Kỳ vội hạ trực thăng xuống, hét lớn:

-Từ Tuyết/Tiểu Tuyết!!!

Ngay tức thì, cảm giác kia lập tức bộc phát. Âu Từ Tuyết chỉ cảm thấy trong ngực có thứ gì đó nổ tung, một nguồn sức mạnh khổng lồ tràn ra khắp cơ thể.

-Aaaaaaaa!!!!!!!!!!

Âu Từ Tuyết thét dài một tiếng, mái tóc dài không gió mà bay, lại bị nhuộm thành một màu máu yêu dị, khiến cho người ta sợ hãi. Hai con ngươi vốn đen bóng cũng nhanh chóng biến thành màu bạc, bên trong thậm chí còn xuất hiện đồ án hình mặt trăng. Đồng thời ngực trái của Diệp Thần, Hàn Thiên Dật, Nam Cung Ngao, Âu Từ Kỳ, Lãnh Lăng và Lưu Lâm Tuyền cũng sáng lên thành một đồ án kỳ lạ. Nguyệt Băng và Huyết Ân cũng phát hiện ra có chuyện lạ, vội đưa mắt sang nhìn. Lập tức, Nguyệt Băng kinh ngạc hét lên:

-Sáu đại thân vệ gia tộc. Thánh nữ thức tỉnh rồi!!!

Huyết Ân sắc mặt trầm xuống, khẽ vận lực, ném thẳng Huyết thương trong tay vào chỗ Âu Từ Tuyết. Âu Từ Tuyết vốn đang cúi đầu bắt chột ngẩng lên, khoé môi vẽ ra một nụ cười lạnh, Từ Vong Huyết Liêm trong tay đơn giản vung lên một cái, lập tức liền đem Huyết thương đánh bay.

Đám người Diệp Thần nhanh chóng hồi thần, đưa mắt sang nhìn Âu Từ Tuyết, lập tức liền hít một ngụm khí lạnh. Âu Từ Tuyết của hiện tại, mái tóc đỏ rực như máu, ngao nghễ tung bay. Ánh mắt sắc lạnh, con ngươi màu bạc hờ hững mà lạnh lùng. Trong tay cô cầm một lưỡi hái màu đỏ, trên môi còn vương lại nụ cười yêu dị, thật khiến người ta không rét mà run. Trong mắt những người ở đây, Âu Từ Tuyết chẳng khác nào một tử thần thực thụ. Âu Từ Tuyết không biết trong lòng nghĩ gì, khẽ vung tay, đem sáu người đánh ngất.

Huyết Ân nhìn thấy Âu Từ Tuyết dễ dàng phá chiêu của hấn thì ngẩn người ra một hồi, sau đó phá lên cười ngặt nghẽo. Thua rồi, hấn thua rồi. Công sức hấn bỏ ra bao nhiêu năm qua đều đổ xuống sông xuống bể rồi. Cái gì sẽ chờ đợi hấn đây? Lao tù của gia tộc? Hay là cái chết? Hấn cũng chẳng quan tâm nữa.

Âu Từ Tuyết lạnh lùng nhìn Huyết Ân, cả người toát ra khí tức của một thượng vị giả. Huyết Ân hiện tại trong mắt nàng chẳng qua chỉ như một con kiến mà thôi. Từ Vong Huyết Liêm trong tay cô phát ra những âm thanh ghê rợn. Tiếng gào thét thê lương, tiếng rên, tiếng khóc thảm thiết, tất cả hòa trộn vào nhau, tạo nên bản âm hưởng ghê rợn đặc trưng của địa ngục.

-Thân là Huyết Tử, lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, muốn giết chết bản thánh nữ. Bản thánh nữ hiện tại muốn...

-Dừng lại!!!

Âu Từ Tuyết còn chưa nói hết lời, Nguyệt Băng đã cấp tốc ngắt lời, đứng chắn trước mặt Huyết Ân. Huyết Ân sững sờ, sau đó đột nhiên mỉm cười - nụ cười dịu dàng, nhưng tràn đầy bất đắc dĩ. Mười tám năm qua đi, không ngờ hấn lại được cô bảo vệ một lần nữa. Mơ ước có thể bảo vệ cô của hấn xem ra còn rất lâu mới có thể đạt tới rồi.

-Từ Tuyết, không thể làm vậy. Huyết Ân chính là Huyết tử, cũng là người cậu phải lấy trong tương lai. Tuyệt đối không thể giết anh ấy được.

Âu Từ Tuyết trông thấy Nguyệt Băng thì ánh mắt cũng trở nên hòa hoãn hơn. Từ Vong Huyết Liêm trong tay đang giờ lên cũng đã hạ xuống. Không ai chú ý, sau khi nghe thấy lời nói của Nguyệt Băng, ánh mắt có phần tối lại. Âu Từ Tuyết nhìn thẳng vào Nguyệt Băng, thật lâu sau mới mở miệng, nói:

-Nguyệt Băng, mình không muốn làm thánh nữ.

Nguyệt Băng sững sờ, hỏi:

-Tại sao?

-Mình không thích Huyết Ân, cũng không muốn quay lại gia tộc. Mình muốn sống ở đây, tiếp tục cuộc sống của một người bình thường.

Đúng vậy, cô không muốn quay lại cuộc sống trước kia, cả ngày phải trưng ra bộ mặt tươi cười giả dối để đối phó đám lão già cổ hủ trong tộc. Ngay cả hôn nhân cũng bị định sẵn, cộng thêm vô số quy tắc trời buộc, khiến cô cảm thấy ngột thở. Đã từng trải qua cảm giác tự do tự tại kia, cô tuyệt đối không muốn trở lại.

Nguyệt Băng chớp mắt mấy hồi như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không có nói ra, chỉ thờ dài.

-Nếu vậy, cậu sẽ bị rút sạch Huyết Nguyệt huyết mạch trong người, cậu đồng ý sao?

-Đồng ý. - Âu Từ Tuyết vô cùng kiên định nói ra. Ngập ngừng một hồi, cô lại tiếp lời - Nhưng còn việc tuyển chọn thánh nữ mới...

Nguyệt Băng bật cười, hai vận chuyển huyết mạch trong người, hai con ngươi màu bạc đột nhiên biến thành màu đỏ.

-Có lẽ cậu không biết, nhưng mình miễn cưỡng cũng có thể lên làm thánh nữ được đấy. Mình sẽ giúp cậu. Con bây giờ thì...

Nguyệt Băng đưa tay đặt lên đầu Âu Từ Tuyết, lăm bắm nhưng câu chú ngữ khó hiểu. Một vòng ma pháp hiện ra, bao phủ khắp người khắp người Âu Từ Tuyết. Khoảng hơn một phút sau, vòng tròn ma pháp biến mất, Âu Từ Tuyết lại hiện ra, nhưng cả người có chút suy yếu. Cô nhìn lại cơ thể của mình, cười khổ không thôi. Sức mạnh lực trước xuyên không còn giữ được đều là nhờ Huyết Nguyệt huyết mạch. Bây giờ đem huyết mạch rút ra, sức mạnh cũng theo đó mà biến mất. Mạnh mẽ biết bao nhiêu năm, bây giờ trở nên yếu ớt như vậy thật không quen. Sau khi trở về nhất định phải cố gắng rèn luyện một phen.

Nguyệt Băng ánh mắt phức tạp nhìn Âu Từ Tuyết, khẽ nói:

-Từ Tuyết, hi vọng sau này cậu sẽ không hối hận.

Dứt lời, liền xoay người, nhẹ nhàng đánh ngất Huyết Ân, sau đó cắn ngón tay, hướng lên không trung vẽ vẽ thứ gì đó. Không gian đột nhiên trở nên vặn vẹo, một cánh cửa đột nhiên xuất hiện. Nguyệt Băng đỡ Huyết Ân đi vào, theo sau chính là Huyết Viêm. Từ Vong Huyết Liễm rung lên mấy cái, sau đó cũng bay vút vào cánh cửa. Nó là thánh vật của Huyết Nguyệt tộc, tự nhiên là không thể lưu lạc bên ngoài như vậy. Mặc dù có chút lưu luyến vị chủ nhân này, nhưng nó có bốn phận phải quay lại.

Âu Từ Tuyết cứ thế ngăn người nhìn theo, mãi cho đến khi cánh cửa khép lại, cô mới hồi thần. Sau ngày hôm nay, cuộc sống của cô sẽ bước sang một trang mới rồi. Cô nhất định phải sống thật tốt, thật tốt, để cho Nguyệt Băng biết, cô tuyệt đối không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đỉnh Trường Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Trong một căn phòng thanh lịch, đơn giản. Trên chiếc giường lớn đặt trong phòng, có một cô gái đang nằm yên giấc. Cô gái đang ngủ rất xinh đẹp: khuôn mặt trái xoan, ngũ quan cân đối hoàn mỹ, làn da trắng mịn, tóc đen dài để xõa tự nhiên. Mặt trời dần lên cao, một vài ánh nắng len qua cửa sổ chiếu vào khiến cô khẽ nhíu mày, lông mi hơi run lên. Cô gái mở mắt. Ánh mắt mơ màng nhìn cảnh vật xung quanh, sau đó đột nhiên giờ tay lên, khẽ nắm lại rồi cười khổ. Ngoài cửa phòng chợt vang lên tiếng gọi:

-Tiểu Tuyết, trễ rồi, mau dậy đi!!

À vâng, người đang nằm trên giường kia không ai khác chính là Âu Từ Tuyết. Lười biếng “Dạ” một tiếng, Âu Từ Tuyết ngồi ngẩn trên giường, nụ cười khổ thủy chung vẫn không có biến mất. Đã hai ngày trôi qua kể từ ngày hôm đó. Sức mạnh toàn bộ bị biến mất khiến cô có chút không quen. Xem ra cô cần rèn luyện lại từ đầu rồi.

Xốc lại tinh thần một hồi, Âu Từ Tuyết nhanh chóng xuống giường, vệ sinh cá nhân thật nhanh rồi đi xuống dưới. Bên trong phòng bếp, Âu Thiên Lãnh ngồi trên ghế vừa nhâm nhi tách cà phê vừa đọc báo. Còn Âu Từ Kỳ đang loay hoay chỗ bếp, tập nấu ăn cùng di La. Một cảnh tượng chẳng có gì đặc biệt, nhưng nó lại khiến cô cảm thấy rất bình yên. Đùng vầy. Đây là gia đình của cô, là lựa chọn của cô. Cô tuyệt đối sẽ không hối hận.

Âu Thiên Lãnh trông thấy cô đi xuống liền khẽ đẩy cặp kính, mỉm cười hỏi:

-Tuyết nhi, tối qua thế nào, ngủ có ngon không?

Âu Từ Kỳ nghe thấy cũng quay đầu, toét miệng cười vui vẻ:

-Tiểu Tuyết, em ngồi xuống, anh hai sẽ dọn bữa sáng lên ngay. Lần này anh có tiến bộ nhiều lắm đấy nhé!!!!

Âu Từ Tuyết tự nhiên sẽ không từ chối, kéo ghế ngồi xuống, hi hi cười:

-Hi hi, vậy để em xem tài nghệ của anh tiến bộ thế nào nhé!!! Mà anh hai nè, khi nào anh mới dắt chị dâu về vậy?

Âu Từ Kỳ vừa nghe xong mặt thoát cái liền đỏ bừng lên, bộ dạng lúng túng vô cùng, thẹn quá hóa giận, hung hăng trừng cô một cái:

-Nha đầu thối, suốt ngày chỉ biết trêu chọc anh hai. Có tin sáng nay anh cho em ăn trứng cháy đen không hả?

Âu Từ Tuyết còn chưa kịp trả lời, Âu Thiên Lãnh đã vung tờ báo trống tay, đập mạnh vào đầu Âu Từ Kỳ, liếc xéo một cái, nói:

- Tiểu tử thú, dám cho Tuyết nhi ăn thứ đó, chán sống rồi phải không?

Âu Từ Kỳ chỉ thấy ủy khuất vô hạn, không biết phải nói làm sao. Chính mình là anh trai, chỉ hăm dọa em gái một câu liền bị đánh như vậy, thật không biết hẳn có phải con nuôi không nữa? Vì sao lại bị phân biệt đối xử như vậy chứ!!!!

Sau bữa sáng, Âu Từ Kỳ và Âu Thiên Lãnh đều đến công ty làm việc, Âu Từ Tuyết ở nhà nằm lăn trên giường, suy nghĩ vẩn vơ. Sau khi Nguyệt Băng đưa Huyết Ân về lại Huyết Nguyệt tộc, cô đã đứng trực thẳng đưa mọi người trở về. Hiện tại, Tiểu Lãnh đang cùng Nam Cung Ngao đánh nhau sống chết để tranh lấy cái vị trí lão đại của giới hắc đạo. Anh em Lưu gia vì quá đau khổ vì bị lừa nên đã ra nước ngoài du lịch cho khuây khỏa đầu óc. Lãnh Lăng thì đang đau đầu với vị hôn thê không biết chui từ đâu ra, chỉ còn cách giả vờ chui đầu vào công việc. Còn hai tên Diệp Thần và Hàn Thiên Dật dường như rất rảnh rỗi, suốt ngày tìm đến quần lấy cô. Diệp Thần thì cũng thôi đi, nhưng tên Hàn Thiên Dật kia, cô căn bản là rất ngứa mắt hắn. Cũng khó trách cô lại như vậy, dù sao thì ấn tượng ban đầu quả thật rất kém mả.

- Tiểu thư, Hàn thiếu và Diệp thiếu tới chơi, đang chờ ở dưới nhà. Tiểu thư mau chuẩn bị rồi xuống nhanh ạ.

Hic, nhắc tới tào tháo, tào tháo liền đến rồi. Nhưng bây giờ cô căn bản là không muốn chơi a. Bây giờ điều cô muốn nhất chính là mau mau luyện tập, tìm lại chút sức mạnh. Yếu ớt như vậy thật sự không quen chút nào. Nghĩ thế, cô liền vọng ra ngoài, nói:

-Bác Chu, bác nói với hai tên đó là cháu hơi mệt, bảo họ hôm khác lại tới.

Dứt lời liền leo xuống giường, lấy giấy bút ra vẽ bản thiết kế huấn luyện bản thân. Còn Diệp Thần và Hàn Thiên Dật nghe xong chỉ đành ủ rũ ra về. Hàn Thiên Dật không muốn về nhà, cứ thế đi lang thang bất định. Chẳng lẽ cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn sao? Mà...cũng đúng thôi. Hắn đã làm cô tổn thương quá nhiều rồi. Mãi miết suy nghĩ, Hàn Thiên Dật dường như đã không còn ý thức được mọi việc xung quanh, cũng không nhận ra được mình đang vô thức qua đường, mà phía dưới kia có một chiếc xe ác ý lao nhanh tới.

Chiếc xe đã đến rất gần, tiếng động cơ xe đem Hàn Thiên Dật kéo về thực tại, nhưng đã không còn thời gian tránh né. Hắn chỉ thấy rất rõ bên trong chiếc xe, Lục Sắc Vì nở nụ cười hân học nhìn hắn.

-Cẩn thận!!!

Một âm thanh chột vang lên, theo sau đó là một bóng người lao tới, kéo hắn thoát khỏi bờ vực cái chết. Cả hai lăn mấy vòng liền trên mặt đất, sau đó đập mạnh vào gốc cây bên đường mới dừng lại được. Lục Sắc Vì thấy kế hoạch thất bại liền vội vã bỏ chạy, không dám dừng lại một khắc nào.

Hàn Thiên Dật loạn choạng bò dậy, chỉ thấy đầu có chút ong lên. Nhìn qua bên cạnh, lại cảm thấy có chút sững sờ. Người cứu hắn không ngờ lại là một cô gái, hơn nữa vẫn còn rất trẻ, chắc mới khoảng mười chín, hai mươi tuổi. Cô gái ngồi yên trên mặt đất, xoa xoa cái đầu, có lẽ do lúc nãy va vào đầu đó.

-Cô...không sao chứ? - Hàn Thiên Dật lúng túng hỏi.

Cô gái nghe thấy thì ngẩng đầu nhìn hắn, cười nhẹ:

-Không sao, cũng không có đau lắm. Mà anh đang nghĩ gì mà như người mất hồn thế? Nếu không phải tôi đúng lúc đi ngang qua thì anh tiêu chắc rồi. Không vô nhà xác ở thì cũng phải nằm viện ít nhất ba tháng.

Nhắc tới việc này, ánh mắt Hàn Thiên Dật lập tức trở băng hàn. Nữ nhân đáng hận, lần đó lại để cô ta chạy thoát. Lát nữa về nhà nhất định phải cho người đi tìm cô ta mới được.

Cô gái dường như không quá chú ý tới vẻ mặt của Hàn Thiên Dật, chỉ thần nhiên đứng dậy, lấy tay phui phui bụi đất bám trên quần áo, nhanh nhẹn chỉnh sửa lại đầu tóc của bản thân, sau đó xoay người bỏ đi. Hàn Thiên Dật trông thấy vội chạy tới kéo cô gái lại, thành khẩn nói:

-Có thể cho tôi xin số điện thoại hoặc địa chỉ được không? Cô đã cứu mạng tôi, tôi nhất định sẽ trả ơn cho cô.

Cô gái nhàn nhạt nhìn qua, nét cười thần nhiên mà nhẹ nhàng vẫn không thay đổi.

-Tôi cứu anh không phải vì muốn được đền ơn. Bây giờ tôi còn có việc. Tạm biệt.

Dứt lời liền khẽ xoay người một cái, dễ dàng thoát khỏi tay Hàn Thiên Dật, tiếp tục đi về phía trước. Hàn Thiên Dật đắm đắm nhìn theo bóng lưng kia, trong lòng chợt xuất hiện một sự hụt hẫng khó hiểu. Âu Từ Tuyết quen nhìn mỹ nam thì không nói, nhưng cô gái này vì sao cũng vậy? Chẳng lẽ nói thời gian qua sức quyến rũ của hắn giảm sút nhiều như vậy sao?

Cũng chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, hắn lại đi theo cô. Vì sợ bị phát hiện, hắn vẫn cố gắng giữ khoảng nhất định. Sau một hồi vòng vèo qua đủ các ngõ hẻm, cô rốt cuộc dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Hàn Thiên Dật nấp sau cột điện nhìn lên thì thấy đột nhiên ủa ra bao nhiêu là trẻ con, vẻ mặt vui vẻ, bao quanh cô gái. Một giọng nói ầm ập chọt vang lên:

-Tiểu Ngọc, con đến rồi.

Cô gái ngược đầu lên nhìn người vừa nói. Đó là một người phụ nữ trung niên, tuổi tác ước chừng hơn bốn mươi, gương mặt tròn trịa phúc hậu, đang mỉm cười hiền lành nhìn cô. Cô cũng mỉm cười, trả lời:

-Viện trưởng, con đến rồi. Người vẫn khoẻ chứ?

-Vẫn khỏe, vẫn khỏe. Đạo này không thấy con đến, lũ trẻ nhớ con nhắc mãi đấy. Mà công việc của con thế nào rồi? Có ổn không?

-Viện trưởng, người cứ yên tâm, con lo được mà.

Sau đó, cô gái liền cùng người phụ nữ đi vào trong, đám trẻ con cũng theo đó ríu rít chạy theo. Lúc này, Hàn Thiên Dật mới bước đến trước mà nhìn. Trên cổng có một tấm bảng ghi rất rõ “Cô nhi viện Thanh Vân“. Cô ấy gọi người phụ nữ lúc này là viện trưởng, chẳng lẽ cô ấy từng sống ở đây sao?

Đúng lúc này, một bé gái đột nhiên hốt hải chạy ra, không chú ý mà đâm sầm phải Hàn Thiên Dật, ngã ra sau. Hàn Thiên Dật vội đỡ bé gái dậy, hỏi han:

-Cháu không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

Bé gái liếc mắt lên nhìn, sau đó lập tức đứng hình trước vẻ đẹp của Hàn Thiên Dật. Thật đẹp, so với tài tử điện ảnh gì đó trên ti vi đều đẹp hơn gấp mấy lần. Cũng không biết trong đầu cô bé đang nghĩ gì, đột nhiên bày ra vẻ mặt tò mò nhìn hấn, hỏi:

-Cháu không sao ạ. Chú ơi, chú tên gì? Nhà ở đâu? Có bạn gái chưa? Bla...Bla....

Hàn Thiên Dật nghe đến choáng váng, bản thân còn chưa kịp định thần thì một âm thanh khác lại vang lên:

-Tiểu Lăng Nhi, đã tìm được kẹp tóc chưa? Mau đi vào đi.

Tiểu Lăng Nhi nghe xong mới sực nhớ ra mình ra ngoài để làm gì, xấu hổ le lưỡi với Hàn Thiên Dật một cái rồi cầm đầu tìm kẹp tóc. Một bóng người xuất hiện ở chỗ cánh cổng, không ai khác chính là cô gái khi nãy. Cô đứng yên đó nhìn Hàn Thiên Dật. Ánh mắt thanh tĩnh mà trong suốt của cô khiến hấn có chút bối rối, khẽ ho một cái.

-Khục, không ngờ lại gặp cô ở đây. Vừa lúc tôi đi ngang qua, giờ tôi có việc phải đi rồi, tạm biệt.

Dứt lời, liền nhanh chóng rời đi. Không ngờ cô gái lúc này lại lên tiếng:

-Có phải anh đang gặp rắc rối về chuyện tình cảm không?

Bước chân Hàn Thiên Dật lập tức khựng lại, vẻ mặt đề phòng nhìn qua, trầm giọng hỏi:

-Làm sao cô biết?

Xuất thân từ một thế gia lớn, từ nhỏ Hàn Thiên Dật đã được dạy luôn phải cảnh giác cao độ, đừng dễ dàng tin tưởng bất kì ai. Lại thêm không ít năm lăn lộn trên thương trường và vụ việc của Lục Sắc Vĩ, trong lòng hấn như xuất hiện một màn chắn vô hình, luôn có sự đề phòng với những người xung quanh.

Cô gái dường như không hề chú ý tới hấn, khẽ vỗ vai Tiểu Lăng Nhi, nói:

-Mau vào trong đi, viện trưởng đang chờ đấy.

Đợi đến khi bóng đứa bé khuất hẳn sau bức tường, ánh mắt của cô mới rơi lại người của Hàn Thiên Dật.

-Làm một cuộc giao dịch đi. Tôi giúp anh giải quyết vấn đề, đổi lại tôi muốn anh đầu tư, sửa chữa lại cô nhi viện này. Thế nào?

Hàn Thiên Dật cảm thấy có chút khó hiểu, lông mày nhíu lại, hỏi:

-Cô đã cứu tôi, tôi tự nhiên sẽ đền ơn cho cô. Cô không cần phải giúp tôi này nọ.

-Thật xin lỗi, nhưng tôi nhớ tôi đã nói với anh rồi. Tôi cứu anh không phải vì muốn anh đền ơn. Việc đó và việc bây giờ căn bản là không liên quan đến nhau. Anh muốn giải quyết vấn đề của mình, còn tôi thì muốn cho lũ trẻ có cuộc sống tốt hơn. Đây là một cuộc giao dịch, thế thôi.

Hàn Thiên Dật đứng yên một hồi lâu, sau đó mới trầm mặc mở miệng:

-Làm sao tôi biết là cô có thể giúp tôi?

-Tôi đang học ngành tâm lý học - Cô gái thân nhiên trả lời, nét mặt bình thản không có lấy một chút dao động. - Điểm của tôi đứng đầu trong trường.

Cuối cùng, Hàn Thiên Dật cũng đồng ý. Lúc này, trên mặt cô mới hiện lên một điểm vui vẻ. Điều này khiến hân có chút tò mò về cô, nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức tò mò mà thôi. Cả hai trao đổi vấn đề của mình với nhau một chút, sau đó tách ra. Cô gái đi vào trong cô nhi viện, còn Hàn Thiên Dật trở lại công ti. Trước khi đi, hân đột nhiên quay đầu hỏi:

-Cô tên gì?

-Luu Ngọc. - Cô gái trả lời, vẫn cái thái độ nhàn nhạt mà thân nhiên đó, khiến hân càng thêm tò mò về cô.

Về tới công ty, việc đầu tiên Hàn Thiên Dật làm là phái người truy bắt hai anh em Lục sắc Vi và Lục An. Tiệp nhân này lừa hân thê thảm như vậy, còn muốn giết chết hân. Thù này không trả, hân liền không phải họ Hàn!!!!

Bên trong một nhà kho rách nát cách xa trung tâm thành phố, Lục An và Lục Sắc Vi vẻ mặt hung ác nhìn đám thù hạ, sau đó nhanh chóng thảo ra một kế hoạch báo thù. Nhất là Lục Sắc Vi, ánh mắt ẩn chứa hận thù nồng đậm nhìn về phía xa, cười dữ tợn. Âu Từ Tuyết, để tao xem lần này mày trốn thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đùng Tướng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Loay hoay suốt nửa ngày trời, cuối cùng Âu Từ Tuyết cũng đã lên xong thật chi tiết kế hoạch huấn luyện của mình. Việc còn lại chỉ còn bắt tay vào luyện tập mà thôi. Nhưng lại nghĩ tới, anh hai và ba tuyệt đối sẽ không cho phép cô làm việc này. Bất đắc dĩ, Âu Từ Tuyết đành cảm bản kế hoạch chuẩn sang nhà Diệp Thần.

Trụ sở chính tập đoàn Diệp thị

Hiện tại Diệp Thần tâm trạng rất không tốt, không, phải nói là cực kì không tốt. Rõ ràng là đang trong giờ làm việc, nhưng mặt mày lại vô cùng u ám, khiến cho nhân viên trong công ti nơm nớp lo sợ. Dù có ngu đến đâu thì họ cũng nhận ra tổng giám đốc của họ đang bức mình, nếu lúc này mà đụng tới thì chắc chắn là hậu quả khó lường. Ôm tâm tư như vậy, tất cả đều cắm đầu vào làm việc, chỉ sợ bị đem ra làm cái thớt để trút giận.

Reeng!!!

Chuông điện thoại đột nhiên reo lên. Cô thư kí vội vàng nhấc máy, nói:

-Xin chào, tôi là thư kí của tổng giám đốc Diệp, có chuyện gì vậy? À, tôi biết rồi, xin chờ tôi một lát...

Cô thư kí đặt điện thoại xuống, dè dặt nhìn Diệp Thần, sau đó thu hết can đảm, nói:

-Tổng giám đốc, dưới đại sảnh có một cô gái tìm ngài, ngài có muốn gặp không ạ?

Diệp Thần trầm mặt xuống, lạnh lùng đáp:

-Không gặp, bảo cô ta mau đi đi.

Cô thư kí nuốt nước bọt, vội dạ dạ mấy tiếng rồi quay đến bên điện thoại:

-Xin lỗi, tổng giám đốc không muốn gặp cô ấy. Cô mời cô ấy về đi.

Diệp Thần cúi đầu nhìn bản báo cáo trên tay, tưởng chừng như đang chăm chú, nhưng thực chất đầu óc đã bay tới tận nơi nào rồi. Gần đây hân bắt đầu phát hiện ra tâm tư của mình đối với Âu Từ Tuyết dường như không đơn giản như mình vẫn nghĩ. Suy nghĩ này vẫn quẩn quít trong đầu hân suốt mấy ngày nay, và hân nhận ra, hân thích cô rồi.

Đúng lúc này, di động của Diệp Thần chợt kêu lên, nhìn vào thấy hiện lên mấy chữ “Từ Tuyết” liền vui đến phát điên, lập tức nhấc máy:

-Alo, Tiểu Tuyết, có chuyện gì à?

-Diệp Thần, xem ra anh uy phong thật nhỉ? Lại dám đuổi tôi sao? Hạn cho anh ba phút, nếu chưa xuất hiện trước mặt tôi thì sau này cút đi càng xa càng tốt. - Giọng Âu Từ Tuyết từ điện thoại vọng ra, nghe chừng đang rất tức giận. Nói xong liền lập tức dập máy.

Diệp Thần nghe xong sực nhớ tới lúc nãy thư kí nói có cô gái tìm mình, chẳng lẽ là... Xong, lần này hân thật sự là đã gây ra họa lớn rồi. Nếu không giải thích rõ với cô thì...hậu quả thực sự khó mà lường được. Nghĩ tới đây, Diệp Thần sắc mặt trở nên tái mét, ba chân bốn cẳng phóng xuống đại sảnh.

Phí mất một hồi nước bọt, Diệp Thần rốt cuộc biện giải thành công, làm hạ bớt không ít lửa giận của Âu Từ Tuyết, sau đó vỗ ngực cam đoan giúp cô luyện tập, Âu Từ Tuyết mới chịu bỏ qua. Tiễn Âu Từ Tuyết ra khỏi công ty, Diệp Thần trong lòng vui sướng như điên, hạnh phúc không gì tả nổi. Nơi huấn luyện là biệt thự của hắn, vậy chẳng phải hắn sẽ có thêm nhiều thời gian ở bên cạnh cô sao? Sau đó tranh thủ thời gian bồi dưỡng tình cảm, vậy cơ hội của hắn sẽ cao hơn rồi!!! Trong tình yêu, Diệp Thần quan niệm nhất cử cử ly, nhì tốc độ. Cả hai yếu tố này, hắn đều có đủ, hắn không tin sẽ không bắt được tâm của cô.

Cũng trong thời gian đó, Hàn Thiên Dật và Lư Ngọc cũng có một cuộc hẹn ở một quán cà phê lớn, xa hoa nhất thành phố. Nơi này có phòng riêng dành cho khách vip, cực kì yên tĩnh, rất thích hợp cho cuộc nói chuyện lần này. Không khí trong phòng có chút vi diệu. Lư Ngọc yên tĩnh lật xem tài liệu về Âu Từ Tuyết mà Hàn Thiên Dật vừa giao cho, thỉnh thoảng lại nâng cốc nhấp một chút cà phê cho tỉnh táo. Còn Hàn Thiên Dật lại có vẻ hơi bối rối, xen chút khân trương và lo lắng. Hắn vẫn chưa xác định được Lư Ngọc có thể giúp được hắn hay không.

Gần một tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng Lư Ngọc cũng đặt tập tài liệu trên tay xuống, nhìn Hàn Thiên Dật, khẽ gật đầu:

-Tôi đã hiểu đại khái mọi việc, nếu cô gái đó thực sự như những gì đã viết trong này thì việc cô ấy tha thứ cho anh cũng không phải là không thể.

Hàn Thiên Dật nghe xong lập tức trở nên kích động, không kiềm chế được mà nắm lấy vai Lư Ngọc, lắc mạnh:

-Thật sao? Cô thật sự có thể giúp tôi sao? Nếu cô có thể giúp tôi, tôi sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của cô, xây dựng cô nhi viện càng tốt hơn.

Lư Ngọc không chút dấu vết thoát khỏi hai bàn tay kia, khuôn mặt vẫn cứ thế, bình tĩnh mà thần nhiên, đáp:

-Tôi sẽ cố gắng làm hết sức có thể. Giờ tôi còn có việc, phải đi trước. Kế hoạch thế nào, tôi sẽ nhắn tin cho anh sau. Còn thời gian thì tùy anh quyết định đi.

Nói xong liền xoay người đi thẳng, một chút do dự cũng không có. Hàn Thiên Dật nhìn theo vóc dáng nhỏ bé kia, trong lòng không nhận được có chút hụt hẫng. Trừ Âu Từ Tuyết ra, cô là người duy nhất dùng thái độ như vậy để đối đãi với hắn.

Âu Từ Tuyết xưa nay quen nhìn mỹ nam, hơn nữa là hắn làm cô tổn thương nên cô chán ghét hắn như vậy cũng là chuyện bình thường. Nhưng Lư Ngọc lại khác, cả hai chưa từng gặp nhau, xem cô chắc cũng không phải người quen thấy mỹ nam gì, vậy mà cô lại không bị dao động trước sức quyến rũ của hắn. Thái độ của cô lúc nào lạnh nhạt, bộ dạng thì trước sau như một: bình tĩnh, thần nhiên, lãnh tĩnh đến mức đáng sợ. Trừ một lần trông thấy ở cô nhi viện ra, hắn dường như chưa từng thấy cô cười. Không hiểu sao trong lòng hắn chợt sinh ra hứng thú nồng đậm với cô gái này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Đừng Tưởng Tôi Sợ Cô!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.